DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Şükran Kaya

GRİ: DEĞİŞİM
3

agapi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

1. Bölüm

Kırılan yerinin aslında kalbin olduğunu hatırlat.

Kerem sırıtarak bize bakarken, Meriç'i mi yoksa kendimi mi tutmam gerektiğini düşünüyordum. Birçok şey atlatmış biri olarak aslında bu durumu umursamamam gerekiyordu. "Artık rahat bir nefes almak istiyorum ve hiçbir şey duymak istemiyorum," dedim Meriç'in gözlerinin içine bakarak. Meriç tepki vermeden Kerem'e doğru yürümeye başladı. Ona uyup ben de ilerlemeye koyuldum. Kerem'e bakmak bile benim için mide bulandırıcıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanından geçeceğimiz sırada Kerem önümüze geçti. "Hoş geldiniz okuluma. Burası gerçekten de eski okulumuzdan çok daha iyi. Burada olduğunuz için pişman olmayacaksınız," dedi.

Meriç durdu, kaşlarını çatmıştı. "Pişmanlığın doruklarını yaşatacağım sana. Bu da sözüm olsun," dedikten sonra tekrar yürümeye başladı.

Kerem'in yanından biraz uzaklaştıktan sonra, "Sanırım bu okulu sevmeme nedenini anladım," dedim.

"Kerem umurumda değil, Mayıs. Bu okulu sevmiyorum, çünkü oldukça sıkı bir eğitim anlayışı var. Ben de rahat bir insanım, biliyorsun. Hem benim kim olduğumu öğrendiklerinde okuldakilerin değişimini düşününce..."

"Kimsin ki sen?" diye sordum.

"Meriçlim!"

Aras'ın seslenişi tam da sorumun cevabı şeklinde denk geldi. Gülmemek için yanağımın içini ısırmaya başladım. Meriç, "Ses tellerini birbirine soktuğum geldi yine," diye söylendi. Sonra bana döndü. "Güleceksen gül. Kıpkırmızı oldun."

Yanımıza ulaşan Aras nefes nefese kalmıştı. "Ka-kanka, sı-sınav varmış lan."

Meriç sıkıntılı bir nefes verdi. "İşte başlıyoruz."

Evet, başlıyorduk. Sınıfa girdiğimizde bizimkilerin hararetli bir şekilde konuştuklarını gördüm. Sıla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beni fark edince yanıma gelip sıkıca sarıldı. Gülümseyerek, "Ölmüyorum, merak etme," dedim.

Geri çekilip yüzüme baktı. "Şimdi bir tane vuracağım, göreceksin ölmeyi. Dün akşam ödüm koptu, kızım."

Yanağından öptüm. "En sevdiğin!" dedim ve Aras'ın arkasına saklandım.

Sıla yanağını sildi. "Mayıs, seni gerçekten öldüreceğim! Kaç kere dedim şöyle öpme diye ya!"

"Herkes yerine!"

Hocanın sesini duyuca Meriç'in yanına oturdum. Gerisi ninni gibiydi, ben de başımı sıranın üzerine koyup gözlerimi kapattım.

***

Son derse girmiştik. Aras ve Rüzgâr önümüzdeki sırada oturuyorlardı. "Hocam!" dedi Aras.

"Söyle çocuğum."

"Hocam, Allah aşkına yapmayın. Bakın, çocuğum diyorsunuz. İnsan, evladına böyle bir kötülük yapar mı? Yapmaz tabii. Kıymayın hocam bize. Üstelik biz yeni geldik. Sınav olmamız için çok erk-"

Hoca, Aras'ın sözünü kesti. "Geçen ders o kadar çok konuştun ki, sınavı bu derse ertelemek zorunda kaldım. Lütfen sus ve odaklan."

"Hocam, kendim için söylemiyorum. Ben zaten 100 alacağım ama diğer arkadaşlara ayıp olmasın diye-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benim dersimden 100 alanı daha önce görmedim. Emin misin bunu başaracağına?"

Aras dönüp bize baktı. "Bu, matematik dersiydi, değil mi?" diye sordu. Matematikte herkese kafa tutabilecek seviyedeydi ama diğer dersler için aynı şeyi söyleyemezdim. Başımı sallayarak onu onayladığımda sırıttı. "Almayan insan değildir, hocam. Soruları gözlerim kapalı çözerim," dedi.

Barış sırıtarak araya girdi. "100 alacakmış! Hocam bırakın ya!" dedi.

Aras ona doğru döndü. "Seni 1'in üzerine oturtur, 0'ları da göğsüne meme diye yerleştiririm. Sana ne oluyor lan? Senin-"

Meriç hızla ayağa kalkıp kulağına bir şeyler fısıldayınca Aras'ın cümlesi yarım kaldı.

Barış, "Eee?" dedi sırıtarak.

Aras da sırıttı. "Konuşmaya devam edersen herkesten gizlediğin kardeşinin görüntülerini paylaşırım. Birkaç dakika içinde herkesin telefonunda olur."

Barış ayağa kalktı. "Neymiş o görüntüler?"

Aras cevap veremeden hoca araya girdi. "Barış Tay! Müdürün odasına! Hemen!" diye bağırdı. Barış sınıftan çıktığında hoca da ayağa kalktı. "Sınav iptal," diyerek Barış'ın peşinden gitti.

Tüm sınıfı sessizlik sarmıştı. Aras da kapıya doğru ilerleyince ben ve bizim tayfa da onu takip ettik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

***

Güzel bir et restoranında yemeğimizi yedikten sonra kamptaki günlerimizden bahsetmeye başladık. Konu dönüp dolaşıp dansa geldi. Rüzgâr, "O zaman yemekten sonra ne yapacağımız belli oldu," dedi.

"Ne belli oldu? Ben dans falan edemem. Figürleri de unuttum zaten," diyerek itiraz ettim.

Sıla gülümsedi. "Her zaman böyle olurdu; Mayıs 'ben yapamam' der, Rüzgâr da onu ikna ederdi."

"Başka bir şey yapabiliriz," diyerek son kez şansımı denedim ama herkes dans konusunda hemfikir olmuştu. Rüzgâr telefonunu çıkarmış, dans etmek için gidebileceğimiz yerleri araştırmaya başlamıştı bile

***

"Ya resmen rezil olacağım," diye söylendim.

"Alt tarafı bir dans, Mayıs. Üstelik Rüzgâr bu konuda oldukça iyi, bir şekilde halleder, merak etme," dedi Deniz.

Göl kenarında bir mekâna gelmiştik. Kadınlar için ayrılmış olan kabinlere geçerek, kızlarla kendimize kostüm seçtik. Ben siyah bir etek, üzerinde çiçek desenleri olan yeşil, göbek kısmından bağlanan bir tişört seçmiştim. Kabinden çıktığımızda hayranlıkla etrafıma bakındım. Göl zaten muhte-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şem görünüyordu ama yapılan süslemeler onu daha da muhteşem yapmıştı.

Meriç yanıma gelip belime sarıldı. "Güzelim, etek giyeceğini söylemiştin. Nerede? Ben bacaklarından başka bir şey göremiyorum," dedi.

"Görmek istemediğin için göremiyor olabilirsin, Meriç," dedim sırıtarak.

Eğilip beni gamzemden öptü. "Şu gamzene dua et," diyerek geri çekildi.

El ele tutuşup bizimkilerin yanına ilerledik. Rüzgâr kırmızı bir tişört, yarım kollu bir ceket ve siyah bir pantolon giymişti. Gözlükleri de onu oldukça cool gösteriyordu. Gülümseyerek ona baktığımı fark edince, "Hangi dansı yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Kamptaki ikinci dans gösterimizi hatırlıyor musun? Oldukça iyi bir performans sergilemiştik. En beğendiğim dansımız oydu," dedim.

Rüzgâr gülümsedi. "Benim de aklımdan o geçiyordu. Pekâlâ, o zaman dansımız hazır. Sen hazır mısın?"

"Hazırım, nasıl olsa batırdığım yerde toparlayacak bir partnere sahibim," deyip elimi uzattım. Piste çıkıp yerimizi aldık. Ed Sheeran'dan Shape Of You yankılanmaya başladı; başlıyorduk. Figürleri unutmamıştım, yine de bakışlarımı Rüzgâr'ın hareketlerinden ayırmıyordum. Böylelikle, olur da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yanlış bir hareket yaparsam onu yakalamam kolay olacaktı.

Aras'ın, "Yanıyor buralar, yanıyorrr!" diye bağırdığını duydum.

Burak da, "Helal olsun be!" diyerek ona katıldı.

Dansımız bittiğinde alkışlar âdeta havada uçuyordu. Rüzgâr gülümseyerek yanıma geldi ve kolunu omzuma attı. "Tebrik ederim. Hâlâ eskisi gibisin."

Kıkırdayarak bizimkilere döndüm. Hemen arkalarında Barış ve Batın'ın durduklarını fark ettim, yanlarında da üç tane kız vardı. Bakışlarımı takip eden Meriç hızlı bir şekilde arkasına döndü ve Batın'ın elindeki telefonu gördü. Aklıma Ediz'in bizi videoya aldığı gelmişti. Meriç düşüncemi okumuş gibi, "Telefonu bana ver," dedi ve Batın'a doğru bir adım attı.

"Artık devrin bitti, Meriç. Ayağını denk alacaksın. Bana böyle emir ver-"

Batın'ın sözü yarım kaldı, çünkü Meriç sert bir yumruk attı ona. Ellerimi istemsizce ağzıma götürürken şaşkınlıkla bizimkilere baktım. Rüzgâr, "Korkma, hiçbir şey yapamazlar," diye fısıldadı kulağıma.

Meriç, "Karşıma geleceksen adam gibi gel, onun bunun sözlerini bana söyleyerek gelme. Şimdi, o telefonu ya verirsin ya da sana güzel güzel yediririm," diye bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Batın kendine gelip dudağının kenarındaki kanı başparmağıyla temizledi. "Hadi ama Meriç, kaç kardeşin daha var, söylesene? Belki şu arkandaki fıstık da kardeşi-"

Batın'ın sözleri ikinci kez yarım kaldı, çünkü Meriç ikinci yumruğunu onun suratına geçirdi. Batın yere düşünce Meriç üstüne çıkıp peş peşe yumruk atmaya devam etti, gözü dönmüş gibiydi. "Benim devrim asıl şimdi başlıyor. Ve ilk kurban sen seçildin, tebrikler!"

"Meriç!" diye bağırdım.

Meriç'in yumruğu havada asılı kaldı. Ayağa kalktı, Batın'ın yere düşen telefonunu alıp göle fırlattı ve yanıma geldi. Elimi tutup yürümeye başladığında itiraz etmeden ona eşlik ettim. Mekândan çıktığımızda durdum ve karşısına geçtim. "Ne yaptığını sanıyorsun? Her istediğinde insanları dövemezsin. Karşındakinin derdini anlamadan saldırıya geçiyorsun, Meriç!"

"O kadar safsın ki, o çocuğunun ne yaptığını, neler olduğunu görmüyorsun. Suçu bende aramayı bırak artık. Zevk için adam dövdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Kimse umurumda değil, tamam mı? Artık sıkıldım diyorum. Bıktım, anlıyor musun? Rahat bir nefes almak istiyorum. Her gün başka bir olay, her gün saçma sapan diyaloglar. Senin de böyle davranman canımı sıkıyor, Meriç," dedim. Belimden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekip bana sarıldı. Kokusunu alınca gözlerimi kapattım. Kokusunu ne zaman alsam elim ayağım birbirine dolanıyordu ama aynı zamanda da sakinleşiyordum.

"Onu Kerem'in doldurduğu belliydi, güzelim. Ve Kerem'in hayatımıza girmesine izin vermeyeceğim. Eğer bunu yapmamış olsaydım daha da cesaretlenirlerdi. Şunu unutma; düşmanına karşı her zaman acımasız olmak birinci kuraldır. Bir şey yapıyorsam, yapmak zorunda olduğum içindir. Bunu bil yeter," dedi.

Sakin ve yumuşak sesi içimi ısıtmıştı. Daha fazla uzatmamaya karar verdim ve arabaya binip, Dolunay'la buluşmak için yola çıktık. Bizimkileri arayıp merak etmemelerini, işimiz olduğunu söyledik. Dans kostümü hâlâ üzerimdeydi. Bu yüzden önce yol üzerindeki bir mağazaya girdik. Benim için giyecek bir şeyler alacaktık ama ben Meriç'in tişörtünü giymek istedim. O, bana tişörtünü verdi ve kendine yeni bir tişört almak zorunda kaldı. Etekle rahat edemeyeceğim için bana da siyah bir tayt aldık.

Dolunay'ın bizi beklediği kafeye girdiğimizde yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi. Dolunay'ı görmek ben de gülümseme isteği uyandırıyordu. Belki de onun Meriç için ne kadar önemli ve özel olduğunu bildiğim içindi bu. Masadaki yerlerimizi aldığımızda Meriç, Dolunay'ın saçlarını karıştırdı. Dolunay, "Ya abi! Saçlarımı bozuyorsun!" diye söylendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Böyle anlara her zaman özenmiştim. Beni kıskanan bir abim, kıyafetlerini izinsiz giydiğim bir ablam ya da beni deli eden küçük bir kardeşim olmasını hayal etmiştim hep. Bu hayallerimden biri çok şükür ki gerçek olacaktı.

Dolunay, "Mayıs Abla, daha önce yaşadıkların için bana kızgın mısın?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlamıştım. Onu öldü sanan Meriç'in dönüştüğü insanı ve Selin'e uyarak bana yaptıklarını kastediyordu. "Şu an Meriç'leyim, âşık olduğum ilk kişi o. Onunla mutluyum, her şey yolunda ama önceden yaşadıklarım kolay şeyler değildi," dedim. "Kendimden vazgeçmek zorunda kaldım. Ailemi arkamda bırakıp uzaklaşmam gerekti. Hiç tanımadığım insanlara güvenmek zorunda kaldım. Düştüm, kalktım ve yoluma devam ettim. Bunlar senin yaşadıklarının yanında kulağa önemsizmiş gibi gelebilir-"

Elini elimin üzerine koyup sözümü kesti. "Ben insanların başına gelenlere hiçbir zaman küçük bir şeymiş gibi bakmam, Mayıs Abla. Hayat böyle bir şey işte; düşeceğiz, kalkacağız ve yolumuza devam edeceğiz. Bu döngü her zaman böyle olacak."

"Haklısın," dedim. "Peki, sen nasıl dayanabildin?"

Gülümseyerek bana baktı. "Saklanarak yaşadım gibi görünse de aslında pek öyle olmadı. Uzaktaydım ama sizi izliyordum. Sosyal medyadan fotoğ-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

raflarınıza bakıyor, hayatlarınıza bir şekilde ortak oluyordum. Yine de ailemden uzakta olmak bende çok büyük bir boşluk yarattı," deyip Meriç'e baktı. "Şu an ailemizde işler karışık gibi olsa da onlarla olduğum için benden mutlusu olamaz," diye ekledi ve ona sıkıca sarıldı.

Meriç, "Yapıştı yine," diyerek güldü.

"Sabahtan beri şu anı bekliyoruz be! Sonunda!"

Burak'ın sesini duyunca arkama baktım. Üç masa ilerimizdeki yerlerinden kalkıp bize doğru yürümeye başladılar. Aras yanıma oturdu, diğerleri de boş olan sandalyelere geçtiler. "Eee, beyaz çikolatam, anlaşabildiniz mi bizim saçaklı kızla?" diye sordu Aras.

Dolunay kaşlarını çatarak Aras'a bakmaya başladı. Meriç, "Saçlarına olan takıntısını bildiği için ona böyle söylüyor," diye açıkladı.

Dolunay, "Eğer bana bir daha öyle dersen Bengü Abla'ya her şeyi anlatırım!" dedi.

Aras'ın gözleri kocaman açıldı. "Ulan ailece tehdit ediyor bunlar!"

Bengü, "Neyi söyleyecekmiş? Benden yine ne saklıyorsun, Aras?" diye sordu.

Aras onu elinden tutup kaldırdı. "Sadece senin için yaptığım saçma sapan şeyleri söyleyecek. Yaptıklarım tamamen seni sevdiğim içindi," dedi ve yürümeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nereye gidiyoruz?"

"Çikolata sürprizi!"

Allah'tan sürprizdi! Yoksa kimse ne olduğunu anlamayacaktı. İkisi masadan uzaklaşırken Dolunay, "Bu arada ben sizden habersiz bir şey yaptım," diye mırıldandı. "Kızmayacağınıza söz verirseniz söylerim."

Meriç'le birbirimize bakarken Deniz, "Güney'i mi çağırdın?" diye sordu.

İşte buna hazır değildim. Güney'le yüzleşmeye, sesini duymaya, onunla ilgili hiçbir şeye hazır değildim.

Meriç, "Dolunay, böyle bir şey yapmadın değil mi?" dedi. "Sana hiçbir şeye karışma demiştim. Ve sen yine bildiğini yaptın."

Dolunay'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa yapmıştı. Ayağa kalktım. "Görüştüğümüze sevindim, Dolunay. Ben gitmek istiyorum. Hoşça kal," dedim.

O da ayağa kalktı. "Aileden uzak kalmanın ne demek olduğunu biliyorum. Bu yüzden de Güney'i daha iyi anlıyorum. Lütfen onu dinle, kendini açıklamasına izin ver. Yaşadıklarının oyun ya da yalan olmadığının farkına var," dedi.

Söyledikleri canımı sıkmıştı, çünkü haklıydı. Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada Güney'in sesini duydum. "Mayıs..."

Derin bir nefes aldım. Her şeyi öğrenmek is-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tiyor muydum? *Sonuna kadar.* Ama yine yalan söyler diye korkuyordum. Ona doğru döndüm ve, "Neden? Bunu bana neden yaptın?" diye sordum.

"Her şeyi anlat-"

Elimi kaldırıp onu susturdum. Evet, neden diye soran bendim ama cevabını duymak istemiyordum. "Biliyor musun, seni hep abim olarak görmüştüm. Beni koruman, sevmen, sahiplenmen... Şimdi tüm bunların oyun olduğunu bilmek canımı yakıyor. Neden hayatıma girerken acıyı da beraberinde getirdin ki? Güvenmeyi bana sen öğretmiştin ama sana güvenmekten korkuyorum artık," dedim ve kapıya doğru yürüyüp dışarı çıktım.

Birkaç adım atmıştım ki Meriç'in kokusu ciğerlerime doldu, kolları etrafıma dolandı. "Omuzlarım gözyaşların için bekliyorlar, sarışın."

Durdum ve ona sımsıkı sarıldım. Eli saçlarımda dolanmaya başlamıştı, ben de gözyaşlarımı serbest bıraktım. "Acı çeken neden hep ben oluyorum?"

Meriç biraz geri çekilip ellerini yanaklarıma koydu, önce alnımı, sonra gözyaşlarımı öptü. "Çünkü çok saf ve iyi kalplisin. Kötü duyguların da birilerine sığınmaya ihtiyacı vardır, o zaman anlam kazanırlar. Sığınmak için seni seçiyorlar."

"Sen iyi ki varsın," diyerek ona bir kez daha sarıldım.

Başımı göğsüne bastırıp saçlarımdan öptü. "Biz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iyi ki varız, sarışınım. Şimdi, sana acı veren o duygularının üstüne gidip her şeyi öğrenecek misin?"

Meriç'in sözleri bana cesaret vermişti. Başımı kaldırdım ve gülümseyerek ona baktım. Gözyaşlarımı silerken, "Seni seviyorum süper kahramanım," dedim. "Düştüğüm her seferde beni kaldırıyorsun."

Gülümsedi ve gamzeleri yine ortaya çıktı. "Git, yoksa öpeceğim ve öpmeye başlarsam durabileceğimi sanmıyorum."

Gamzesine bir öpücük bırakıp kollarından ayrıldım. Kafeye gitmek için arkamı döndüğümde Güney'in kapıda durduğunu gördüm. Yanına ilerledim ve, "Seninle her şeyi konuşacağız," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

Kaçıncı kaybedişin bu? Beni, aklımı, kalbimi?

Bir şey olsun istiyordum. Bu durumdan kurtulmak için küçük bir şey. Ama sessizlik devam ediyordu. Güney'in gözlerinin içine bakıyordum sadece.

"Şurada bir çardak var. Oraya gidelim," dedi ve önden yürümeye başladı. Derin bir nefes aldım ve onu takip etmeye başladım. Çardağa ulaştığında durdu ve bakışlarını bana çevirdi. "Kaybettim değil mi?"

"Belli olmuyor mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her şeyi öğrendikten sonra umarım fikrin değişir."

"Öğreneceğim ne kaldı ki, Güney? Bana yeterince hayal kırıklığı yaşatmadın mı?

"Mayıs, böyle olmasını isteme-"

"Nasıl olmasını isterdin? Bana yalan söylediğini bile bile sana sarılmamı mı? Sana değer vermeye devam edip özel olduğunu hissettirmemi mi? Bunları beklemeye hakkın yok. Bana yalan söyledin. Senin ne kadar kötü biri olduğunu öğrendim. En başında, daha ilk karşılaşmamızda her şeyi anlatsaydın ne kaybederdin?"

"Neler yaşadığımdan, neler görüp duyduğumdan haberin yok, Mayıs. Seninle beraber ben de yandım. Ben de yaşadım o berbat duyguları! Sen de beni anlamaya çalış. İzin ver konuşayım."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Peki, izin vereceğim," dedim.

"Küçüklüğümden beri sevgi görmedim ben. Sadece annemin sevgisine inanıyordum, onun da yaptıklarını biliyorsun. Her neyse, arkadaşlarımı her zaman ailemden önde tutardım, çünkü sevgiyi hissetmek istiyordum. İlk başlarda Kerem'le fazla yakın değildik. Bana bir yardımı dokununca işler değişti tabii. Benim için önemli biri oldu, zamanla onu kardeşim gibi görmeye başladım. Ama Kerem'in kızlara karşı davranışları kafamda hep soru işaretleri oluşturuyordu. Öyle zamanlarda onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aslında çok iyi tanımadığımı anlıyordum. Bir gün o kadar heyecanlı bir şekilde geldi ki yanıma, şaşırdım. Kızın birinden bahsetmeye başladı. O kızın ne kadar şanslı olduğunu düşündüm. Evet, o kız sendin. Onun anlattıkları, hiç tanımasam da sana karşı güzel duygular beslememe neden oldu. Fakat zaman ilerledikçe Kerem için bir saplantı haline geldin. Sensiz tek bir cümlesi, seni görmediği tek bir günü yoktu."

Sustu ve deri ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı. "Ne zaman başladın?" diye sordum.

"Senden çok daha önce," dedi. "Sana kötü örnek olmamak için içtiğimi gizledim."

Gözlerimi devirerek bakışlarımı boşluğa çevirdim.

Sigarasını yakıp anlatmaya devam etti. "Ona defalarca kızdım. Hissettiklerinin gerçek olmadığını anlamasını sağlamaya çalıştım ama başaramadım. Okulda seninle uğraşmaya başladıklarında deliye döndü. 'Onu fark ettiler. Onu üzüyorlar,' diye söylenip duruyordu. Daha sonra beni Eren'le tanıştırdı ve bizden yardım istedi. Seni güçlü, ayakları üzerinde duran biri haline çevirmek istediğini söyledi. Ben hiç düşünmeden kabul ettim, biraz tereddüt etse de Eren de kabul etti. Ardından seni izlemeye başladım. Tuhaf bir şekilde sende kendimi görüyordum. Bu yüzden 'onu ben değiştireceğim, siz karışmayacaksınız. Yoksa bu işte yokum,' de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dim. Önerim Eren'in işine geldi. Kerem ilk başlarda itiraz etti ama kabul etmek zorunda kaldı. Yani fikir benden çıkmasa da seni değiştiren ben oldum, bu konuda yaptıklarıma karışmadılar."

"Ailemi bu işe neden karıştırdın?" diye sordum.

"Rahat hissetmen, onların desteğini alman önemliydi. Böylece değişime daha sıkı sarılabilirdin. Öyle de oldu. Mayıs, sana değer verdiğimi anlamalısın. Bu değişim fikri Kerem'indi ama seni tanıdıkça onu bu işten de sen de uzak tuttum. Ne yaptıysam senin mutlu olman için yaptım."

Ona inanıyordum. Benim için neler yaptığını görmüştüm. Ona doğru döndüm ve sıkıca sarıldım. Çok geçmeden geriye doğru çekildiğimi hissettim. "Baştan anlaşalım; Mayıs sadece bana sarılabilir," dedi Meriç. Kollarını bana dolayıp ekledi. "Tamam mı, keçi?"

"Keçi mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, keçi. O kadar inatçısın ki..."

Meriç'in sözleri üzerine Güney kahkahalarla gülmeye başladı. "Keçi ha? Bunu sevdim."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Seni affettiğimi hatırlamıyorum!"

"Tabii, az önce bana sarılan da Meriç'ti zaten."

Benim yerime Meriç cevap verdi. "Ulan dünyada bir tek sen kalsan bile dönüp sana bakmam."

Aralarının düzelmeye başlaması beni mutlu et-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mişti. Çok iyi anlaşacak gibi görünüyorlardı. "Gerçekten çok teş-"

Meriç sözümü kesti. "Teşekküre gerek yok inatçı keçi. Se-"

Bu sefer sözü kesilen Meriç oldu. "Keçi mi? Ulan çok iyi he!" dedi Aras.

Ne ara yanımıza geldiklerini anlamamıştım ama hepsi buradalardı. Bakışlarım Rüzgâr'ı buldu, bir tek onun yüzü asıktı. "Bazen hiç anlam veremediğim şeyler yapıyorsun, Mayıs," dedi. "Onun sana ne söylediğini bilmiyorum ama dikkat et. İnsanlara bu kadar güvenme, yoksa yine üzülen sen olursun."

Ben cevap veremeden Sıla araya girdi. "Rüzgâr ben de senin gibi düşünüyorum ama Mayıs için Güney'in ne kadar önemli olduğunu ikimiz de biliyoruz. Neler olduğunu dinleyip öyle karar verelim."

Güney, "Ben her şeyi anlatmaya hazırım," dedi. Beni zor durumlardan her zaman kurtarmıştı, yine öyle yapıyordu.

***

Yataktan çıkmam yaklaşık on dakika sürdü. Bu uyuşukluğum hem okula gitmek istemediğim için hem de akşam Meriç gelip Haribo'yu almak zorunda kaldığı içindi. Annemle babama yakalanmıştım. İkisi de hayvanları çok severlerdi ama annemin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tüye alerjisi vardı. Meriç aceleyle gelip Haribo'yu Bal'ın yanına götürmüştü. Onu her istediğimde görebileceğimi biliyordum ama yine de bu duruma üzülmüştüm. Okulsa ayrı bir can sıkıntısıydı. Kerem oradaydı ve onu görmek istemiyordum. Her şeyi öğrendiğimi biliyor muydu acaba?

Telefonuma gelen bildirim sesi düşüncelerimi dağıttı. Ekranı açıp mesajlara baktım.

Çikolyavrutayfa

TekboynuzluAras'ım: *Beni uyandırmaya bir daha Ediz gelmesin. Herkes gelsin ama Ediz asla gelmesin!*

Ediz(Enişte!): *Abartma lan. Ne yaptık sanki?*

Rüzgâr'ım: *Tişörtünün içine buz attın kardeşim. Yetmedi, müziği son ses açıp hoparlörü kafasının dibine koydun. Sence de abartmamış mısın?*

Sılaşkım: *Oha Ediz!*

Bengülümüz: *Ediz haklı bence. Aras uyandırılamıyor. Yaşadım ve gördüm.*

Deniz'im(Rüzgâr'ınki): *Sabah sabah tek göz yazıyorum ama Ediz uyuyan birine bu yapılmaz. Yapılamaz.*

Siz: *Size de günaydın!*

Meriç'im: *Mesajları okuyup cevap yazmayı bırak da evden çık artık, Mayıs. Ulan anne karnında bile bu kadar beklemedim ben.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burak: *Titretmesenize lan!*

Telefonu kapatıp üzerimi hızla giydim ve odamdan çıktım. Merdivenlerden koşarak inip kapıya ulaştığım sırada annem mutfaktan çıktı. "Günaydın, anne. Ben çıkıyorum, çok geç kaldım," dedim.

"Sana da günaydın, güzel kızım. Çık tabii, Meriç'i bekletme," dedi.

Gülümseyerek dışarı fırladım ve Meriç'in arabasına doğru koşturdum. Arabaya binince çantamı arka koltuğa fırlatıp kemerimi taktım.

"Günaydın, keçi hanım. Nasılsınız?" dedi Meriç

"Keçi hanım ne Meriç ya? Bu arada günaydın."

Arabayı çalıştırıp yola çıkarken, "Güzel bir gün," diye mırıldandı.

"Evet, kesinlikle öyle. Çünkü bugün cuma ve hafta sonu boyunca koalalar gibi yatacağım."

"Söylemek istediğim bir şey var. Kerem meselesi için canını sıkma, ben her şeyi halledeceğim, tamam mı? Onunla konuşma, göz göze gelme, aynı ortamda bulunma. Yanımdan hiç ayrılma."

Gözlerimi devirdim. "Meriç, her şeyi sen halledemezsin. Ama merak etme, bu konuda ben de seninle aynı fikirdeyim."

Okula gidene kadar başka bir şey konuşmadık. Okulun otoparkına arabayı bırakıp hızlı adımlarla sınıfa ilerledik. Sadece Ediz ve Rüzgâr vardı. Meriç, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kızlar tuvalete gittiler. Aras ve Burak da onları yalnız bırakmak istemediler. Gelirler şimdi," dedi Ediz.

Yerimize geçtiğimizde çantamı sıranın üzerine bıraktım. Çok geçmeden bizimkiler geldiler. Aras'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa uykusunu alamamıştı ve uykusuz bir Aras, insanın tüm enerjisini alırdı. "Şimdiden söylüyorum; bugün bana dokunanın celladı olurum," diyerek önümüzdeki sıraya oturdu.

"Yarın bir şey yapıyor muyuz?" diye sordu Deniz.

"Haribo ve Bal, Meriç'te kalıyorlar artık. Yarın yapacağım şey onları görmeye gitmek olur," dedim.

Aras esneyerek bize baktı. "Meriç'teyiz o zaman!"

Meriç, "Sen hariç herkes gelebilir," diye söylenirken kimya hocası içeri girdi.

Dersin ilerleyen dakikalarında Aras yine yapacağını yaptı. "Hocam, benim kimyasal maddelerimi inceleyebilir miyiz? Bu kadar mükemmel maddelerin tek bir vücutta toplanması mucize olmalı."

Hoca ona ölümcül bir bakış fırlattı. "Arasçığım, o konu benim branşımın dışında kalıyor," dedi.

Konu daha fazla uzamadan çalmaya başlayan zile minnet duyarak ayağa kalktım. Ediz, "Allah aş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kına, bir şeyler yapalım. Oturmaktan dolayı bir taraflarımdan nefes almaya başladım," dedi.

"Kesinlikle!" diyerek ona katıldım.

Hep birlikte kantine indik. Meriç, "Hemen geliyorum," deyip yanımızdan ayrıldı.

Burak'a bakarak, "Hâlâ platonik mi takılıyorsun yalnız civciv?" diye sordum. Onu gerçekten de civcive benzetiyordum.

"O varsa sonuna kadar, yoksa da beklerim, sıkıntı değil benim için," dedi ve ayağa kalktı. "Ben Meriç'e bakayım, yine birilerine girişmeden durdurayım."

Onun arkasından bakarken sağ tarafımızda oturan Kerem'i fark ettim. Gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Kafamı hızla çevirdim, ona karşı içimde büyük bir nefret vardı.

"Şu çocuk bu tarafa biraz daha bakarsa masayı bir tarafına yapıştıracağım," diye söylendi Rüzgâr.

Aras elini onun omzuna koydu. "Böyle yaparak onu mutlu ediyorsun, Rüzgâr. Kerem'i biliyorsun, böyle anları kaçırmaz."

Meriç'in nerede olduğunu görmek için etrafıma bakındım. Bir şeyler almak için Burak'la birlikte sıraya girmişlerdi. Yanlarına iki tane kız gelince kaşlarım istemsiz bir şekilde çatıldı. Duruşumu dikleştirdim ve dirseklerimi masaya yasladım.

"Aha! Mayıs sinirlenmeye başlıyor. Kaçın gençler!" dedi Ediz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir şey söylemeden ayağa kalkıp Meriç'in yanına ilerledim. Ortalarından geçip Meriç'in sağ tarafında durdum. "Neden sustunuz? Devam edin, sevgilimle ne konuştuğunuzu merak ediyorum," deyip Meriç'in elini tuttum.

Esmer olan kız, kaşlarını çatıp yanındaki arkadaşına baktı, sonra bana döndü. "Çok yakışıklı olduğunu söylüyorduk. Bir sorun mu var?" dedi ağzını yaya yaya.

Bir adım atıp kızın karşısına geçtim. "Küçük bir tavsiye; bir erkeğe yanında sevgilisi varken asla böyle söylememelisin," dedim.

"İstediğimi söylerim. Ne yapabilirsin ki?"

"Şu masayı alır, senin kafanda parçalarım. Sonra o parçaları alır, arkadaşının bir taraflarına süs niyetine koyarım. Anladığınızı umuyorum. Şimdi buradan gidin ve sizi bir daha sevgilimin yanında görmeyeyim," deyip şirince sırıttım. Kızlar uzaklaşınca Meriç'e döndüm, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, sırıtıyordu.

"Fazla seksiydin bebeğim," dedi sırıtması genişlerken. Sonra kahkaha atarak bana sarıldı ve bizimkilerin yanına doğru ürümeye başladık. Birkaç adım atmıştı ki Kerem'in sesini duyduk.

"Gözlerim yaşardı. Sanırım ağlıyorum."

Meriç'in bedeni bir anda kaskatı kesildi. Kulağıma eğilip, "Masaya geç," diye mırıldandı ve arkası-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

na döndü.

Tabii ki yanından ayrılmadım. Arkama döndüğümde Kerem'in yapmacık gülümsemesiyle karşılaşınca istemsizce yüzümü buruşturdum. Batın ve Barış da yanındaydı. Bakışlarımı Kerem'in yüzünde sabitledim. "Midemi bulandırıyorsun. Senden iğreniyorum. Sana karşı tek duygum bu," dedim ve yürümeye başladım.

"Bana karşı hislerin değiştiğinde bu sözlerini sana hatırlatacağım, Mayıs," dedi arkamdan.

Cümlesi bittiği anda Meriç'in yumruğu Kerem'in yüzünde patladı. Dengesini kaybeden Kerem yere düşünce Meriç üzerine atıldı ve yumruklamaya devam etti.

***

Müdürün odasının kapısı açıldı ve Meriç'le Kerem dışarı çıktılar. Meriç ona hâlâ ölümcül bakışlar atarken, Kerem moraran çenesini tutarak yürüyüp gitti. Meriç, "Şu çocuğun ölümü elimden olmazsa..." diye söylenerek duvara bir yumruk attı.

"Ne yapıyorsun? Kafayı mı yedin, Meriç?" dedim sinirle.

"Sana o çocukla konuşma demiştim! Beni neden dinlemiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Gerçekten şimdi kavga mı edeceğiz? Edelim ama birbirimizi kırmaktan başka elimize ne geçecek?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Meriç önce bana, sonra diğerlerine baktı. "Barış ve Batın pezevenklerinin ne mal olduklarını ortaya döküp herkese göstermezsem bana da Meriç demesinler."

Ediz, "Kardeşim önce bir sakinleş, sonra oturup konuşalım, tamam mı?" dedi.

Meriç elini saçlarının arasında geçirip yürümeye başladı. Rüzgâr, "Hadi siz sınıfa çıkın. Ben onunla ilgilenirim," dedi.

Rüzgâr'dan

Meriç'in arkasından giderken Kerem görüş alanıma girdi. Sakin kalmaya çalışarak yürümeye devam ettim ama arkamdan, "Rüzgâr!" diye seslendi.

Durdum. "Söyle?"

"Meriç, Mayıs'ı üzecek. Mayıs'ın yanında olmaya bak."

Yüzündeki morlukların ne kadar yakıştığını düşünürken kaşlarımı çattım. "Ne yapacağımı söyleyemezsin. Ayrıca kimsenin kimseyi üzeceği falan da yok. Sen onlardan ve bizden uzak dur yeter," dedim.

"Bu konu Esma'nın ölümünden daha ciddi."

Bu ismi duyduğum anda beynim bir anda uyuştu. Hiç düşünmeden yakasına yapıştım. "Onun ismini bir daha ağzına alma! Duydun mu beni? Yoksa seni de onun yanına gönderirim. Eğer Meriç'le Mayıs'ın başına bir şey gelirse seni sorumlu tuta-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rım, tamam mı?" diye bağırdım ve iterek yakasını bıraktım. Hızlı adımlarla yanından uzaklaşıp bahçeye çıktım.

Meriç çardakta oturuyordu. Yanına oturduğumda, "Sakın bana yaptığın-"

"Az bile yaptın, kardeşim," diyerek sözünü kestim. "O şerefsiz artık fazla olmaya başladı."

"Mayıs'tan uzak durmazsa belasını bulacak orospu çocuğu."

"Meriç, bu okuldan gitmemiz gerektiğini biliyorsun değil mi?"

"Mayıs'ın okuldan ayrılmasına ailesi izin vermez. Sonuçta bu okula gelmesini onlar istediler."

Burada olmaktan rahatsız olduğu her halinden belli oluyordu. "O zaman yapacak bir şey yok, kardeşim. Ya Mayıs'ı ondan uzak tutacağız ya da Kerem'i okuldan şutlayacağız," dedim.

Mayıs'tan

Hoca dersin ortasında sınıfa girmemizden pek memnun olmamıştı ama bunu umursayacak durumda değildim, çünkü aklım Meriç'teydi. Yanıma oturan Burak, "Sakin olur musun artık? Sallana sallana midem kafama kadar geldi," dedi ve farkında olmadan salladığım bacaklarımı gösterdi.

"Kusura bakma, gerçekten çok gerildim," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sorun değil. Hem merak etme, Rüzgâr yanında."

Haklıydı, sorun yoktu ama gerilmiştim bir kere. Sınıfın kapısı açılıp da Meriç ve Rüzgâr içeri girince rahat bir nefes aldım. Burak, "Ben kaçtım," diyerek yanımdan kalktı. Meriç de sakin bir şekilde gelip yanıma oturdu. Ders boyunca hepimiz sessizdik. Çıkış zili çaldığında Meriç ayağa kalktı, beni de kaldırıp kolunu omzuma attı. Biz önde, diğerleri arkada sınıftan çıkıp bahçeye indik.

"Sarı şeytan gelmiş," dedi Aras.

Bakışlarını takip ettiğimde Güney'in bize doğru geldiğini gördüm. "Ne yapıyorsunuz, liseli ergenler?" dedi mutlu bir ses tonuyla.

"Çocuk doğurtuyoruz. Seni de yeniden doğurtmamı ister misin? Olamamışsın çünkü," diye atıldı Aras.

Güney sırıttı. "Eyvallah kardeşim. İleride evlenirsem ve karım hamile kalırsa, doğum zamanı geldiğinde aklımda olacaksın."

O sırada, iğrendiğim ve asla duymak istemediğim bir ses, "Kerem!" diye bağırdı.

Selin'in burada ne işi vardı? Sese doğru hızla döndüm. Kerem ve Selin birbirlerine sarılırken, Eda da hemen yanlarındaydı.

"Galiba kusacağım," dedi Aras.

"Bu sefer gerçekten ben de kusacağım," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kerem bize doğru yaklaşmaya başlamıştı. "Gençler, eğer sinir edecek bir laf ederse bu sefer bende," diye mırıldandı Ediz.

"Ooo, burada kimler varmış! Güney?"

Kerem'in yapmacık ses tonu gözlerimi devirmeme sebep oldu.

"Boş boş konuşacaksan şimdiden söylüyorum; bas git. Adam gibi bir şey söyleyeceksen dinliyorum," dedi Güney. Rahatsız olduğunu ses tonundan anlamıştım.

Aras yüzünü buruşturdu. "Adam ve bu mu? Hiç uyumlu olmadı."

Kerem'se sırıtarak karşılık verdi. "Bakıyorum da yeni arkadaşlar edinmişsin. Şaşırtıyorsun beni, Güney."

Bu sırada Selin ve Eda da yanımıza gelmişlerdi. "Merhaba, Meriç," dedi Selin gülümseyerek. "Artık ben de bu okuldayım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. Bölüm

Sonra fark ettim ki, sen tamamen yalandın.

Meriç'ten

Evimde oturmuş, maç izliyordum. Kapı çalınca sıkıntıyla kalkıp ilerledim, insana evinde bile rahat vermiyorlardı. Kapıyı açtığım anda şaşkınlıkla bakakaldım. Damla karşımdaydı, ağlamaktan makyajı yüzüne akmıştı ve perişan bir haldeydi. "Senin ne işin var burada?" dedim.

Birden boynuma sarıldı. "Meriç... ben çok kötüyüm..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Damla ağlıyorsa kötü bir şey olduğu kesindi, çünkü nadiren gözyaşı döken insanlardandı. Onu kendimden uzaklaştırıp yüzüne baktım. "Ne oldu?"

"Babam... o, çıktı... Beni yine o leş yere götürdü. Be-ben dayanamadım ve kaçtım."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" dedim. O adamın dışarı çıkmış olması imkânsızdı.

"Hayır, geçmiyorum. Çıkmış, bana inanmalısın. Arkamdan, 'Meriç'e söyle, kendine dikkat etsin. Ölmemek için arkasına, sağına soluna iki kere baksın,' diye bağırdı. O, kötü biri, Meriç."

Arabamın anahtarını ve montumu alıp kapıyı kapattım.

"Nereye?" diye sordu.

"Sıkıldım artık. Yılan'la hesabımı görmeye gidiyorum."

"Meriç, babama dikkat et. Hassas noktası, her gece birlikte olduğu Yasmin!"

Cevap vermedim. Arabama binip gaza bastım.

Mayıs'tan

Hafta sonunun büyük kısmını yatarak, bir kısmını da Haribo ve Bal'la ilgilenerek geçirmek istiyordum. İçimde nedenini bilmediğim bir korku vardı. Bu saate kadar ses çıkmadığı için merak ederek Meriç'i aradım ama telefonu kapalıydı. Bu da korkumun daha da büyümesine neden oldu. Meriç'in nerede olduğunu biliyordur diye düşünerek Ediz'i

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aradım.

"Selam, Ediz. Meriç'e ulaşamadım da, nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Sanırım biliyorum. Damla dün Meriç'e gitmiş. Babasının hapisten çıktığını söylemiş. Meriç de sinirle evden fırlamış."

Damla mı? Bunlardan kurtuluş yok muydu? Hem babası ne alakaydı? "Babasıyla Meriç'in ne alakası var ki?" diye sordum.

"Damla'nın babası Yılan."

Sanırım yeni bir fırtınanın içine giriyorduk...

Ediz'den

"Oğlum, Meriç yine eskisi gibi olmasın lan?" dedi Aras.

"Öyle bir şey olmaz. O zamanlar zor bir dönemden geçiyordu. Şimdi hayatındaki her şey yolunda," dedi Rüzgâr.

"Aynen, kardeşim," diyerek onu onayladım. "Şimdi gidip onu bulalım ve neler oluyor öğrenelim."

"Önce evine bakalım," dedi Burak.

"Ediz!"

Kerem'in sesini duyunca gözlerimi kapattım. Yavaşça arkama dönüp gözlerimi açtım. Kerem, yanında Batın ve Barış'la birlikte bize doğru geliyordu. "Ne var lan yine?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Duyduğum kadarıyla Meriç eski hayatına geri dönmüş?" dedi.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Yanlış duymuşsun."

"En başından beri Meriç'in yanında olduğunu hepimiz biliyoruz ama onu sizden daha iyi tanıdığım gerçeğini kabul edin."

Sırıtmama engel olamadım. "Vay be! Meriç'i bizden daha iyi tanıyanlar varmış. Çok iyi tanıdığın için mi onu boka ittin?"

Kerem cevap vermeden Rüzgâr araya girdi. "Meriç eski hayatına asla geri dönmeyecek. Dönse bile başka seçeneği olmadığı için bunu yapar. Biz yine de onun yanında olacağız," dedi.

Kerem'den

Ezgi... Onu o kadar çok seviyordum ki, mutluluğuyla mutlu olmayı sanırım öğrenmem gerekiyordu. Meriç'le mutluydu. Onu seviyordu. Onda gördüklerini bende bulamadığı açıktı. Meriç onu paramparça etmişti ama Ezgi yine de onu seçmişti. Beni neden görmüyordu? Onu çok sevdiğimi neden hissetmiyordu? Onu her gece rüyalarımda mutlulukla izliyordum ama o her seferinde bana arkasını dönüp Meriç'e gidiyordu. Onu aklımdan da kalbimden de atamıyordum.

Banka oturup dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Düşünme! Dü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şünme! Ezgi'yi düşünme! Meriç'le mutlu! Sen onu mutlu edemezsin!" diye söylendim.

Kasım ayı gelmişti. Normal şartlarda yılın en sevdiğim zamanıydı ama şimdi ne yağmurdan ne de gri bulutlardan keyif alıyordum. Ezgi olmadan her mutluluk yarım gibiydi. Bu halimin tek suçlusu Meriç'ti. Küçüklüğümüzden beri hep aynı şey olmuştu; sahip olmak istediğim her şeye o sahip olurdu.

"İyi misin?"

Selin'in sesini duyunca doğrulup ona baktım. "Çok iyiyim. O kadar iyiyim ki, mutluluktan kalbimi sökmek üzereyim," dedim.

Yanıma oturup, "Üzgünüm," dedi.

"Üzgün müsün? Her şeyi sen başlattın. Ezgi'nin varlığını herkesin fark etmesini sağladın. Hepsi senin yüzünden oldu!" diye bağırdım.

"İşlerin bu noktaya geleceğini düşünemedim."

"Düşünmeliydin. Ezgi beni sevmeliydi. Bana bakmalı, beni görmeliydi. Engel olamadığım bir acı beni günden güne yiyip bitiriyor ve sen sadece 'düşünemedim' diyorsun."

"Bunu halledeceğim, tamam mı? Hatamı telafi edeceğim."

"Ne yaparsan yap, bana Meriç'e baktığı gibi asla bakmayacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mayıs'tan

Neredeyse öğleden sonra olmuştu ve ben hâlâ yataktaydım. Aras arayıp, "Hadi hazırlan, seni almaya geliyorum," dediğinde yataktan ancak çıkabildim. Üzerimi değişip hızla aşağı indim ve onu beklemeye başladım. Arabasını görünce yola yaklaştım, binip kemerimi takarken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bizimkiler kafedeler. Yanlarına gidiyoruz," dedi.

"Meriç?"

"O yok."

Kafenin önüne geldiğimizde arabayı park edip ındik. Aras yanıma gelip kolunu omzuma attı. Kafeye doğru yürürken, "Beyaz çikolatam, sen hiç üzülme tamam mı? Ben senin yerine üzülürüm," dedi.

Gülümsedim. "Bengü duymasın. Sen üzüldüğün için o da üzülür. İkiniz üzgün olunca diğerleri de üzülürler. Hep beraber üzülürüz artık."

"O zaman sen üzülme ki hiçbirimiz üzülmeyelim."

İçeri girdiğimizi gören Rüzgâr, "Gelmeseydiniz," diye homurdandı.

"Trafik vardı, ancak gelebildik," dedi Aras.

Sandalyeye otururken, "Meriç'in nerede olduğunu bilen var mı?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kısa bir sessizlikten sonra Ediz, "Evdeydi ama hâlâ orada mı bilmiyorum," diye cevapladı.

"Anladım," deyip masadaki peçetelikle oynamaya başladım. Bizimkiler kendi aralarında sohbete dalmışlardı bile. Hafta sonu olduğu için kafe fazlasıyla kalabalıktı. İnsanlara bakarken en köşedeki masada oturanlar dikkatimi çekti. Birinin montunun siyah kapüşonu başındaydı, karşısındakini daha net görebilmek için biraz eğildim ve gözlerimin bana oyun oynuyor olmasını diledim. Telefonumu çıkarıp Meriç'i aradım. Birkaç kere çaldıktan sonra cevapladı.

"Söyle?"

Telefonu kaba ve soğuk bir şekilde açmasını duymazdan gelerek, "Neredesin?" diye sordum.

"Evdeyim. Bir sorun mu var, Mayıs?"

Cevap vermeden ayağa kalktım ve köşedeki masaya doğru ilerledim. Siyah kapüşonlunun yanına geldiğimde, "Evet, bir sorun var Meriç ve bu sorunun çözüleceğini düşünmüyorum," dedim. Başını kaldırıp bana baktı ama gözlerinde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu. Damla'ysa gülüyordu ve bu da tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. "Size iyi eğlenceler," diye ekledim ve koşar adımlarla kafeden çıktım. Havanın soğukluğu içimdeki yangına karıştı. Adımlarımı biraz daha hızlandırdım, buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordum. Arkamdan gelen ayak seslerini duymamla kolumdan tutulmam bir oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen, beni takip mi ettin?" diye sordu Meriç aynı ifadesiz yüzle. "Burada ne işin var?"

"Dönüp arkana bakarsan neden burada olduğumu anlarsın," dedim. Bizimkiler kafenin önünde durmuş, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Cevap vermesini beklemedim ve kolumu kurtarıp, gördüğüm ilk taksiye bindim. Şoföre, "Sahile gidelim lütfen," deyip arkama yaslandım.

Sahile geldiğimizde ücretini ödeyip taksiden indim. Banklardan birinin üzerine bağdaş kurup oturdum ve birkaç derin nefes aldım. Deniz havası bana her zaman iyi geliyordu ve şimdi de gülümsememi sağlamıştı. Başımı kaldırıp gri gökyüzüne baktım. "Şimdi ne olacak, bir fikrin var mı, gri?" diye mırıldandım. Bakışlarımı denize çevirdim ve güzel bir şey olmasını diledim. Deniz gibi, gökyüzü gibi, yıldızlar gibi ama en çok da gri gibi güzel bir şey...

Düşüncelerimin arasında ne kadar zaman geçirdiğimden emin değildim. Durmadan çaldığı için telefonumu da kapatmıştım.

"Bu soğukta daha ne kadar oturacaksın?"

Güney'in sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. "Sen ne arıyorsun burada?"

Yanıma otururken gülümsedi. "Denizle gökyüzünün uyumunu sevmeyi bana sen öğrettin. Ben de sevdiğim şeyi izlemeye geldim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne zamandır buradasın, Güney?" dedim gülümseyerek.

"Hiç öyle bakma. Senden önce gelmiştim. Gitmeni bekledim ama niyetin olmadığını anlayınca yanına geldim. Şimdi, neyin var? Dökül bakalım."

Derin bir nefes aldım. "Meriç bana yalan söyledi."

"Ayrıldınız mı?"

"Hayır, ama çok kırıldım."

Güney kahkaha attı. "Komiksiniz, bücürler," diyerek saçlarımı karıştırdı.

Eline vurdum ben de. "Gören de seni yetmiş yaşında falan sanacak."

"Ben de her yaşın güzelliği mevcut yavrum, takılma sen," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "İçine Aras mı kaçtı?"

Yine kahkaha attı. "Allah korusun! Allah, düşmanımın başına vermesin."

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedim. "Çok değer verdiğin insanlardan birinin hayatı tehlikede diyelim. Ve bunu sadece sen engelleyebilirsin. Bu durumu, önemsediğin başka biri biliyor ama önemsediğin diğer insanlara yalan söyledin. Bunu nasıl çözerdin?" Beni anlamış olmasını umuyordum, çünkü başka nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yalan söylemişsin ama bunu, değer verdiğin birini korumak için yapmışsın. Yalan söylediğin insanlar seni anlayacaklardır. Bazen hata yapabiliyoruz, Mayıs. Sen de hata yapmışsın, hepsi bu."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Bazen kendimi de insanları da anlamıyorum," dedim.

"Beni de hiç anlamıyorsun."

Meriç'in sesini duyunca hızla ayağa kalktım. "Anlamıyorum, çünkü bana böyle davranmanı istemiyorum. Yaşadıklarını benden saklamanı değil, anlatmanı istiyorum. Artık tüm bunlardan sıkıldığımı sana söylemiştim ama sanırım sen de beni anlamıyorsun. Anlasaydın Damla'nın yanında olmazdın. Benim yerimde olsaydın ne yapardın? Kırıp dökerdin, değil mi?"

"Belki ikimizin de zamana ihtiyacı vardır. Ben böyleyim, sevdiğim insanın üzülmesine izin vermem. Eğer bu durum seni rahatsız ediyorsa yapabileceğim bir şey yok, Mayıs."

"Belki de haklısındır. Gerçekten zamana ihtiyacımız vardır," dedim.

"Karşına çıkmayacağım. Hayatına karışmayacağım. Beni görmeyeceksin, sesimi duymayacaksın. Böylelikle seni sıkmış olmayacağım."

Güney, "Meriç saçmalıyorsun-" diyerek araya girdi.

Ama Meriç elini kaldırıp onu susturdu. "Kapa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çeneni!"

"Gerçekten benden gidiyor musun?" diye sordum Meriç'in yüzüne bakarak.

"Seni daha fazla üzmemek için bizden vazgeçiyorum," dedi. Yüzünde yine hiçbir ifade yoktu.

Güney bir kez daha araya girmeye çalıştı. "Salak mısınız siz? Ne yapıyorsunuz?"

Onu duymazdan gelerek Meriç'e doğru bir adım attım. "Ya yapamazsam, seni özlersem? Ben..."

"Alışacaksın. İlk günler gözyaşlarını durduramayacaksın. Sonra kalbinin tam ortasına kocaman bir acı girecek. O acıyı da seveceksin. Ama bir ay sonra her şey düzelmiş olacak."

Tüm bunları en ufak bir duygu belirtisi göstermeden söylemesi canımı yakıyordu. "Ama yine sensiz olacağım, değil mi?" diye sordum. Belki de dünyanın en çaresiz sorusuydu bu.

"Evet, ama artık benim tarafımdan üzülüyor olmayacaksın. Artık seni üzmek, kırmak istemiyorum. Benden git ve mutlu ol. Kimsenin seni üzmesine izin verme."

"Seni çok seviyorum... Bana kötü şeyler yaşattın ama güzel şeyleri de öğrettin," dedim. Cevap vermedi. Yüzüme son bir kez bakıp arkasını döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Meriç'ten

Ondan uzaklaştığım andan beri ruhuma tekme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ler atılıyordu sanki. Bu his tuhaftı ama bunu onun için yapmalıydım. Mayıs'la özel yerimize gelip arabadan indim ve denizi izleyeme başladım.

"Ağlattın beni geri zekâlı!"

Mayıs'ın sesini duyunca gülümseyerek ona baktım. "Yaptım öyle bir hata," deyip ona sıkıca sarıldım. Kokusunu içime çektim. "Bu kokudan vazgeçen salaktır, güzelim."

Mayıs biraz geri çekilip yanağıma sıkı bir tokat attı. "Hani beni bir daha ağlatmayacaktın?"

Elimi, acıyan yanağıma götürdüm. "Bu tokadı atman şart mıydı?"

Mayıs kıkırdadı. "Bitti mi şimdi?"

"Yeni başlıyoruz."

Mayıs'tan (Önceki Gece)

Kolumdan dürtüldüğüm için gözlerimi açıp rüyamdan sıyrıldım. Meriç burnumun dibinde duruyordu. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp doğru görüp görmediğimden emin olmaya çalıştım; buradaydı. "Deli misin sen?" dedim. "Odama gizlice girmekten vazgeç. Bir gün korkudan öldüreceksin ben."

Gülümsedi ve elimi tutup, yataktan kalkmam için beni çekiştirdi. "Hadi kalk, gidiyoruz. Konuşmamız lazım," dedi.

İtiraz etsem de işe yaramayacağını biliyordum. Yataktan kalkıp üzerime kalın bir hırka giydim ve onu takip ederek terasa çıktım. Artık terastan aşa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğı inmeye alışmıştım, çünkü normal kapıdan çok burayı kullanır olmuştum. Aşağı indiğimizde sessiz adımlarla Meriç'in arabasına ilerledik.

Özel yerimize geldiğimizde arabadan indik. Kaputa yaslanıp, "Sen burayı hatırlar mıydın?" dedim imayla.

Yanıma gelip, "Güneş doğmak üzere," dedi ve bacaklarımdan tutup beni havaya kaldırdı.

Omuzlarına tutunurken, "Ne yapıyorsun? Düşeceğim," diye söylendim.

"Sadece seni seviyorum."

"Damla-" diye başladım ama dudaklarını dudaklarıma kapatarak sözümü kesti. Nefesim kesildiğinde başımı geri çekip yüzüne baktım. "Dam-" Sözümü yine tamamlayamadım, çünkü aynı şeyi bir kez daha yaptı. Sonra beni kucağından indirip yere oturdu. Ben de yanına oturdum. "Pekâlâ, ne konuşacağız?" diye sordum.

"Senden ayrılacağım," dedi sırıtarak.

Nefesimi tuttum. "Benden ayrılacak mısın?"

Meriç'ten (Aynı Anlar)

Mayıs'ın suratındaki ifade yüzünden kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Öyle bir bakışı vardı ki, bende onu öpme isteği uyandırıyordu. Kendime hâkim olarak, "Senden bir şey saklamak istemiyorum artık," dedim. "Damla bana geldi. Babasının, yani Yılan'ın hapisten çıktığını söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yılan'la ilgili tüm kanıtları babama vermemiştim, çünkü bir şekilde çıkacağını biliyordum. Bazı kanıtları böyle bir durumda kullanmak için saklamıştım. Damla geldikten sonra Yılan'ın yanına gittim. Seni, Dolunay'ın hayatta olduğunu, her şeyi öğrenmiş. Ona bir teklif sundum. O da kabul etti. Elimdeki belgelerin kopyalarını ona verdim ve asılları olduğunu söyledim. Yalan söylemeyeceğime güvendiği için bana inandı. Şimdi ikimiz, yürüdüğümüz yolun içinde farklı bir yola gireceğiz. Var mısın?"

"Seninle her şeye, her yerde varım," dedi.

Eğilip gamzesinden öptüm. "Ben de bunu duymak istiyordum."

"O zaman ayrılıyoruz!" dedi.

Gülümsedim. Ne çok gülümsüyordum bu kızın yanında. "Ayrılmak hiç bu kadar çekici olmamıştı, güzelim," dedim ve o sevdiğim dudaklarını öpmeye başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. Bölüm

Sonunda boğulmak olsa da benim o sulara girmem gerek!

Mayıs'tan

Meriç yere uzanıp kafasını bacağıma koyunca yüzüne baktım. Saçlarına dokunma isteğiyle dolup taşmıştım. Saçlarına dokunduğumda yüzümde bir tebessüm oluştu.

"İtiraf et, senden güzel saçlarım var," dedi.

"Sanırım saçlarını kesmem gerekiyor. Biraz kıskanmış olabilirim."

Elimi tutup saçlarından uzaklaştırdı. "Bacakla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rını seviyorum, bu yüzden kalkmayacağım. Ama ellerini saçlarımdan uzak tutacaksın."

Ellerimle yüzünü kapattım. "Ben de bu yüzü seviyorum, bu yüzden seni saklamalıyım!" dedim.

Ellerimi tutarak doğruldu. "Manyak kadın, gitgide bana benziyorsun. Benzeme."

Sanırım haklıydı. "Kime benzeyeyim? Aras'a mı?" diye sordum.

Bana sarılıp başımı göğsüne yasladı. "Yerin kulağa var be hatun. Ne yapıyorsun?"

"Ulan bana benzeyecek tabii. Anana mı benzeyecek?"

Aras'ın sesini duyunca şaşkınlıkla birbirimize baktık. Şaka olmalıydı bu! Ama değildi, Aras sırıtarak bize doğru geliyordu. "Bana benzemiyorsun aslında. Babaannesine benziyorsun, kanka," dedi.

"Sen bana bunak mı diyorsun?" diye sordum.

Meriç sırıttı. "Güzelim, babaannem bu dediğini duysa beni sana hayatta vermez."

Aras kahkaha attı. Sonra, "Önemli bir mesele var," dedi.

Meriç kaşlarını çattı. "Önemli meseleden önce, sen burayı nasıl buldun lan?"

Gülümsedim ve Aras'ın yerine ben cevap verdim. "Takip ettiğini söylemişti."

Meriç sabır dileyerek kafasını yeniden baca-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğıma koydu. Aras da yere uzanıp diğer bacağıma yasladı kafasını. "Yolgeçen kafa koyma bacağımı oğlum burası? Sen niye koyuyorsun kafanı?" diye söylendi Meriç.

"Hey! Sorun yok. İki koca kafalıyı taşıyacak kadar güçlüyüm ben," dedim. Meriç'in kıskançlıkları hoşuma gidiyordu ama Aras'ı kıskanmasına gerek yoktu ve bundan hoşlanmıyordum.

"Buraya bir isim koydunuz mu?" diye sordu Aras.

"Hayır. Özel yer olarak kaldı öyle," dedim.

Aras gözlerini kısıp bana baktı. Sanırım bir isim düşünüyordu. "Abuk sabuk bir isim bulacak şimdi," dedi Meriç.

Ben de özel yerimize saçma sapan bir isim koyulmasını istemiyordum. "Bizimkiler de burada olduğunda ismini koyacağım," diye atıldım.

Meriç şaşkınlıkla bana baktı. "Burayı kimsenin bilmesini istemediğini sanıyordum?"

"Öyleydi. Ama onların da bu güzel yeri görmelerini istiyorum," dedim.

Aras bacağımdan kafasını kaldırıp doğruldu. "İyi düşünmüşsün de diğer konuyu ne yapacaksınız? Ayrılık haberiniz bizimkilere ya gitmiştir ya da gitmek üzeredir."

"Eğer o gün beni takip etmeseydin sana da gelecekti o haber," dedi Meriç. Durdu, derin bir nefes

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aldı. "Sana olayları anlattım, Aras. Kimseye bir şey söyleme. Ben her şeyi halledeceğim."

"Şu gittiğimiz okulda mı olacaksın yoksa-"

"Gök Koleji'ne devam, kardeşim. Ama canımı sıkan bu değil. Kerem öğrendiğinde Mayıs'ın peşinde dolanacak. Ayrılığımızın inandırıcı olması için müdahale de edemem..."

"Biz ne güne duruyoruz? Siz oyununuza bakın. Sonra da çikolyavrularıma açıklama yapmak için destansı bir konuşma hazırlayın. Ben de bilmiyormuş gibi yaparım."

Hızla Aras'a döndüm. "Hiç kıvırma! Her şeyi hallettikten sonra sen de bizimle konuşmanı yapacaksın," dedim kaşlarımı çatarak. Sonra Meriç'e baktım. "Bizimkilere söylesek ne olur? Bizi anlayacak ve ona göre davranacaklardır."

Meriç, kafasını iki yana salladı. "Olmaz. Bizimkilerin aralarında geçecek olan bir konuşmayı birilerinin duyma ihtimalini göze alamayız."

Aras da onu destekledi. "Adam haklı, kanka. Risk almamak lazım."

Haklı olduklarını biliyordum. Bu yüzden ısrar etmedim. "Pekâlâ, ben eve gideyim artık," diyerek Meriç'in kafasını bacağımdan kaldırdım ve ayağa kalktım.

Meriç de ayağa kalkıp elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Aras. "Yolda biri görürse ne olacak? Ben bırakırım Mayıs'ı."

Parmak uçlarımda yükselerek Meriç'i gamzesinden öptüm. "Bu oyunu abartırsan seni öldürürüm Meriç! Dikkat et dememe zaten gerek yok. Biliyorum, etmeyeceksin. Bunun dışında, sana kötü kötü bakarsam çok özlediğimi, kaşlarımı çatarak bakarsam da oradan uzaklaşman gerektiğini anla, tamam mı?"

Meriç gülümseyerek bana sarıldı. "Sen hariç her yere bakıyorsam gözlerimin seni aradığını, ifadesiz bir şekilde bakıyorsam da seni sevdiğimi anla," dedi Meriç.

"İki saattir 'Aras'a bakıyorsam,' diye başlayan bir cümle bekliyorum ama neredeee? Mayıs, düş kız önüme! Büyümüş de oyunlar oynuyor."

Aras'ın sözlerine kıkırdarken Meriç'ten uzaklaştım. "Gidip senden biraz nefret edeceğim," dedim omuz silkerek. Sonra koşarak, çoktan ilerlemeye başlamış olan Aras'ın sırtına atladım. "Oyun zamanı!" diye bağırdım.

***

Yatağın içinde gerinerek telefonuma uzandım. Uykumu henüz alamamışım gibi hissediyordum. Neyse ki bugün pazardı ve okula gitmek zorunda değildim. Telefonun saatine bakınca, "Yuh!" diye söylendim. 14.03 nedir? Sonra bakışlarım bildirim-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lere ilişti. 49 cevapsız çağrı, 12 mesaj vardı. Aramaların 39'u Meriç'tendi. Diğerleri de bizimkilere aitti. Mesajları açıp okumaya başladım.

Çikolyavrutayfa

TekboynuzluAras'ım: *Kırmızı alarm; bizim gamze çikolataları ayrılmış!*

Sılaşkım: *Yine mi rüya gördün?*

Bengülümüz: *Aras şu an yanımda ve ciddi görünüyor. Meriç gruptan çıkmış.*

Deniz'im(Rüzgâr'ınki): *Şaka falan mı bu?*

Ediz(Enişte!): *Dün geceden beri Meriç'leyim ve durum kötü.*

Rüzgâr'ım: *Barışırlar yine.*

Burak: *Yok oğlum, bu defa ciddi.*

Rüzgâr'ım: *Hay böyle işin! Kızlar siz Mayıs'a geçin. Biz de Meriç'e gidelim. Neler oluyor öğrenelim.*

TekboynuzluAras'ım: *Ben kızlarla gidiyorum lan. Sizin muhabbetler bunaltıyor beni!*

Aras'ın mesajına kıkırdayarak doğrulup oturdum ve Meriç'in mesajlarını okumaya başladım.

12.40: *'Bizimkiler burada. Çok sıkıldım ve birini öldürmemek için resmen kendimle savaşıyorum.'*

13.20: *'Şu sevdiğin saçma hayvanı geçtin uyku konusunda. Kalk kızım artık. Biraz da sen uğraş şunlarla!'*

Kahkaha atarak cevap yazmaya başladım. *'Sana*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da günaydın, Meriç. Kızlar henüz gelmediler. Birazdan uğraşmaya başlarım sanırım.☺'

Mesajımı gönderip yataktan çıktım. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra pijamalarımdan kurtuldum. Gri taytımı ve kapüşonlu gri bluzumu giydim. O sırada Meriç'in mesajı geldi.

'Seni kaldırmayı çok iyi bilirdim de, ne yaparsın işte, imkânlar.☺'

Cevap yazacağım an kapının önünden gelen sesleri duyunca telefonu kapatıp cebime koydum ve kapıyı açtım. Kızlar, yüzlerinde buruk tebessümlerle karşımda duruyorlardı. "Sanırım açlıktan öleceğim. Siz kahvaltı yaptınız mı?" dedim yanlarından geçerken.

"Neredeyse akşam yemeğimizi yiyeceğiz, Mayıs," dedi Deniz.

"O da olur. Uzun zaman olmuştu bu kadar aç kalmayalı," diyerek merdivenlerden inmeye başladım. Mutfağa girip bir şeyler hazırladık. Masaya oturup yemeğimizi yerken kızların çaktırmadan bana baktıklarını hissedebiliyordum. Elimdeki çatalı gürültülü bir şekilde tabağıma bırakıp onlara baktım. "Meriç'le ayrılmamız inanın ikimiz için de en mantıklı karar oldu. Lütfen ondan bahsetmeyin, çünkü beni üzmekten başka bir işe yaramayacak," dedim. Bunları söylerken Sıla'yla göz göze gelmemeye dikkat etmiştim, beni en iyi tanıyan oydu ve bir şeyleri anlamasını istemiyordum.

Sıla, "Dedi, Meriç'le son ayrılığında karalar bağlayan kişi," dedi.

İğneleyişini duymazdan gelerek çatalımı elime aldım. Kısa süren bir sessizlikten sonra, Bengü telefonunu cebinden çıkardı. "Aras mesaj atmış," dedi. "Konum atıyorum, hemen gelin. Gelmeyenin bedduası Ediz'den."

"Bunu ben bile kaldıramam. Kalkın, gidiyoruz," diyen Sıla ayağa kalktı. Sanırım Ediz'in beddualarından korkuyordu.

"Pekâlâ, gidelim," dedim ve ben de ayağa kalktım.

***

Aras'ın attığı konuma geldiğimizde etrafıma şaşkınlıkla bakındım. Özel yerime gelmiştik. Buranın bana iyi geleceğini düşünmüş olmalıydı.

"Oha, buranın manzarası süper!" dedi Deniz coşkulu bir sesle.

"Hepinizden gizlediğim özel yerim," dedim Sıla'ya bakarak.

Sıla durumu anlar anlamaz gözlerini kocaman açtı. "Gerçekten mi?"

"Senin yerinde olsam ben de gizlerdim," dedi Bengü kıkırdayarak. "Burası çok güzel."

Aras ve diğerlerinin yanına doğru ilerledik. Birkaç adım atınca Meriç'in de orada olduğunu fark

ettim, göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı. Sıla koluma girip biraz arkada kalmamızı sağladı. Kızlarla aramızdaki mesafe açılınca, "Ne yapıyorsunuz bilmiyorum ama umarım bizden sakladığınıza değecek kadar önemli bir konudur, Mayıs. Yoksa gerçekten seni affetmem kolay olmayacak."

Şaşkınlıkla ona baktım. Anlayacağını tahmin ediyordum ama bu kadar çabuk olması beni gerçekten şaşırtmıştı. Cevap vermemi beklemedi, kolumdan çıktı ve hızlı adımlarla diğerlerinin yanına gitti. Arkasından bakarken telefonumun titrediğini fark ettim. Cebimden çıkarıp baktığımda Meriç'in mesaj attığını gördüm.

'Sıla'nın anlayacağını tahmin etmiş olmalısın. Bu yüzden, o şaşkın suratını düzeltip yanımıza gel.'

Telefonu cebime koyup ilerlemeye başladım. Yere, Aras'ın yanına otururken Burak'ın hareketi dikkatimi çekti, telefonu elindeydi ve çevirip duruyordu. "Durumlar kötü sanırım," dedim.

Omzunu silkerek bana baktı. "Platonik takılmak iyi değilmiş," dedi sıkıntıyla.

"Oğlum, söyledik sana," dedi Rüzgâr. "Yaren değişiktir, bir bakarsın son derece samimi davranır, bir bakarsın seni tanımıyormuş gibi yapar. Bunları takma, çünkü böyle davranıyorsa seni önemsiyor demektir."

Bir an Yaren'i düşündüm. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim. Burak, "Onu tam

olarak tanımıyorum. O yüzden de davranışlarını çözemiyorum," dedi.

Meriç gülümsedi. "Olay da bu zaten, kardeşim. Yaren geçmişte birtakım sorunlar yaşadı. Bu nedenle de korkuyor. Eğer savaşmaya devam edersen değişeceğinden eminim."

"Başkalarının ilişkisine burnunu sokacağına kendi ilişkine bak," dedim sinirle. Tüm yüzler bir anda bana dönünce ne yaptığımı fark ettim. Ah Mayıs, kıskanmanın sırası mıydı?

Rüzgâr, "Siz ayrıldınız mı gerçekten?" diye sordu.

Meriç'le ikimiz aynı anda, "Evet!" dedik.

Ediz sırıttı. "Kesinlikle ayrılmışsınız."

"Konuşmasak daha iyi olur," dedim ve konuyu değiştirmek için, "Hepiniz buradayken buraya bir isim koymak," istiyorum diye ekledim.

Deniz hevesle atıldı. "Harika! Burayı nasıl buldun? Ona göre bir isim bulalım."

"Meriç bana 'yalancı' demişti. Ben de okuldan çıkmış, koşabildiğim kadar koşmuş, burada durmuştum," dedim.

"Sonra da değişmeye karar verdin. Güney seni ikna etmeseydi bizler bugün hayatında olmayacaktık. Bence buranın ismi 'Değişim' olsun," diye önerdi Rüzgâr.

"Bence iki ismi olmalı. Çok havalı olur."

Sıla'nın önerisine gülümsedim. Buraya isim bulma konusu hepsini mutlu etmiş gibiydi. Gökyüzünü işaret ettim. "Gökyüzü gri. Buraya geldiğim ilk gün de böyleydi. Buranın ikinci ismi kesinlikle 'Gri' olmalı," dedim ama gerçek bu değildi. Aşk izimin rengiydi gri.

Rüzgâr düşüncemi okumuş gibi, "Meriç'le ilgili değil yani?" dedi ve bakışlarımı görünce, ağzına görünmez bir fermuar çekti.

"O zaman 'Değişim Gri' olsun," dedi Deniz.

Aras itiraz etti. "Hayır. 'Gri Değişim' olsun. Ama iki kelimenin arasında iki nokta üst üste olsun, cool olur."

Gülümseyerek ona baktım. "*Gri: Değişim*. Bunu sevdim!"

"Meriç'i?" diye sordu Ediz.

Meriç, "Biriniz daha benimle veya Mayıs'la ilgili imada bulunursa yüzünüze bakmam. Bu, size son uyarım olsun. Hadi eyvallah," dedi ve kalkıp gitti.

"Afacan işte, hep yapar böyle yaramazlıklar," dedi Aras gülümseyerek. Ortamdaki gerginliğin kaybolması için çabaladığı belliydi.

"Sorun yok. O varken gelmem artık yanınıza," dedim. Kimse yorum yapmadı. Birbirlerine bakmakla yetindiler. Sonrasında herkes manzaranın güzelliğine ve sohbete daldı. Burak'la uzun uzun konuşma fırsatım oldu. Yaren'i gerçekten seviyor

olduğu her halinden belliydi. İlk karşılaştıkları andan, son görüştükleri ana kadar her şeyi tüm detayıyla hatırlıyordu. Bu işin sonunun onun için güzel olmasını diledim.

Sohbetimiz bittiğinde ayağa kalkıp, "Burak, rica etsem beni eve bırakabilir misin?" diye sordum.

Hızla ayağa kalkıp kolunu bana uzattı. "Sizi evinize bırakmak benim için şereftir," dedi gülümseyerek.

Bizimkilere el sallayıp Burak'ın koluna girdim ve yürümeye başladık. "Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim. Meriç'in davranışlarına da aldırma. O şerefsiz herif ortaya çıktığı için dengesi bozuldu. Normale dönecektir."

Arkadaşlarımı kandırıyor olmak hiç hoşuma gitmiyordu ama mecburdum. "Eve gitmek ve yatağımdan hiç çıkmamak istiyorum," dedim. Arabasının yanına geldiğimizde kolundan çıkıp ön kapıya yöneldim. O anda arkamda bir patırtı koptu. Dönüp baktığımda Burak yerde yatıyordu. Başında da tanımadığım bir adam dikiliyordu. "Sen kimsin?" dedim panik ve şaşkınlıkla.

Adam sırıttı. "Ecelin!"

"Yardım edin!" diye bağırdım. "Rüzgâr! Ar-" Cümlemi tamamlayamadım. Adam aramızdaki mesafeyi hızla kapattı, bir kolunu belime dolarken, elindeki bezi ağzıma ve burnuma bastırdı. Kolların-

dan kurtulmak için çırpınmaya başladım ama işe yaramıyordu. Gözlerim kararmaya, beynim uyuşmaya başlamıştı. Bir arabaya bindirildiğimin farkındaydım ama hareket edemiyordum. Karanlığa çaresizce teslim olmadan önce başka bir adamın sesini duydum.

"Demek bizim Meriç'in sarışını sensin."

Rüzgâr'dan

"Bu ayrılık konusunda tuhaf ve hoşlanmayacağımız şeyler var gibi hissediyorum," dedi Sıla bana bakarak.

Deniz, "Haklı olabilirsin, çünkü bana da öyle geliyor," diyerek onu destekledi.

Konuşmak için ağzımı açtığım anda bir ses duyduk. Biri, "Yardım edin!" diye bağırdı. Ayağa fırlayıp etrafımıza bakınırken aynı sesin, "Rüzgâr!" diye haykırdığını işittik. Mayıs'ın sesiydi bu! Mayıs bağırıyordu! Burak'ın arabasının yanındaydı ve bir adamın kollarında çırpınıyordu. Biz ona doğru koşmaya başladığımız sırada siyah bir arabanın arka kapısı açıldı. Adam, Mayıs'la birlikte arabaya resmen atladı.

Bizimkiler Burak'ın yanına koşarken, "Plakasını sakın unutmayın!" diye bağırdım ve arabama yöneldim. Deniz de yanımdaydı. Arabaya bindiğimizde, "Kemerini tak," dedim ve gaza bastım. Eğer kardeşime bir şey olursa o şerefsiz Yılan'ın başını ellerimle ezecektim.

Meriç'ten

Instagram'da, Mayıs'ın profilinde geziniyor, fotoğraflarını teker teker inceliyordum. Öyle güzel bir gülümseyişi vardı ki, insan onun yanında gülümsemekten utanabilirdi. Telefonum çalınca ekranda *'AraSAt Arıyor...'* yazısı belirdi. Çağrıyı reddettim, çünkü sinirlenmek istemiyordum ve Aras'ın en iyi yaptığı şey insanı sinir etmekti. Hemen ardından zil çalınca küfrederek ayağa kalkıp kapıyı açtım. Mayıs hariç, bizimkiler tam kadro karşımdaydı. Yüzlerindeki ifadelere bakılırsa kötü bir şey olmuştu. "Mayıs nerede?" diye sordum.

Sıla aniden bana sarılıp omzumda ağlamaya başladı. "Mayıs..."

Omuzlarından tutup Sıla'nın yüzüne baktım. "Ne oldu? Mayıs'a ne oldu?" dedim panikle.

Rüzgâr aramıza girdi. "Mayıs'ı kaçırdılar. Burak yanındaydı ama kafasına vurup bayıltmışlar. Mayıs'ı bindirdikleri arabayı takip etmeye çalıştım. Beni atlattılar. Plakasını biliyoruz."

Duyduklarımın şaka olmasını tüm kalbimle dileyerek, "Eğer bu bir şakaysa-" dedim ama Aras sözümü kesince gerisini getiremedim.

"Şaka değil, kardeşim!" diye bağırdı.

Bu, olmuş olamazdı! Yılan şerefsizi, Mayıs'ı kaçırmış olamazdı!

Mayıs'tan

Bilincim yerine gelmişti ama başımdaki ağrıdan dolayı gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Birkaç denemeden sonra göz kapaklarımı aralamayı başardım. Boş ve aydınlık bir odadaydım. İçeride, üzerinde yattığım yatak ve baş ucundaki komodinden başka bir şey yoktu. Yavaşça doğrulup sağ tarafıma, kapıya döndüm. Kilitli olup olmadığını düşünürken kapı açıldı ve orta yaşlı, takım elbiseli bir adam içeri girdi. Bir şey söylemeden yaklaşıp kolumu tuttu, beni de beraberinde sürükleyerek koridora çıktı. Uzun koridor pisti, duvarlarda neye ait olduklarını tahmin bile etmek istemediğim lekeler vardı. Bir kapıdan geçip başka bir koridorda ilerlemeye başladık. İkinci kapıyı geçtiğimizde, "Nereye gidiyoruz?" diye bağırdım.

"Bu kapıların arkasındaki cehenneme. Korksan iyi edersin," dedi. Kırmızı bir kapının önüne geldiğimizde de, "Cehenneme hoş geldin," diyerek kapıyı açtı ve beni içeri itti.

Simsiyah odada gözüme ilk çarpan, masanın önündeki koltukta oturan Meriç oldu. Onun burada ne işi vardı? Bakışları bir az olsun sakinleşmemi sağlarken, dudaklarını oynatarak, "Buradan çıkacağız," dedi. Çaktırmadan başımı hafifçe salladım.

"Otursana," dedi büyük masanın arkasındaki koltukta oturan adam.

Bu sesi tanıyordum, beni kaçırdıkları arabanın

içinde duyduğum son sesti bu. Demek ki Yılan dedikleri adam buydu. Meriç'in karşısındaki koltuğa otururken, "Ben neden buradayım?" diye sordum.

Yılan sırıttı. "Güzel soru. Meriç, sence Mayıs neden burada?"

Meriç de sırıtarak karşılık verdi. "Benim için önemli olduğunu düşündüğün için burada ama yanılıyorsun, benim için bir şey ifade etmiyor. Damla olsaydı belki biraz önemserdim."

Yılan, "Öyleyse neden buraya geldin, *Meriç'im*?" dedi ve iğrenç kahkahası odada yankılandı. Telefonumu karıştırmış olmalıydı.

"Hatırlıyorsan bir anlaşmamız vardı. Onun için gelmiş olabilirim."

Yılan'ın suratı bir anda ciddileşti. "Madem seni ilgilendirmiyor, o zaman bu güzelliği bizim çocuklara emanet edeyim," dedi ve masanın üzerinden Meriç'e doğru eğildi. "Özel olarak ilgilenirler."

"Sanırım benim de Yasmin'le konuşmam gerekiyor. Söyleyeceklerimle özel olarak ilgilenebilir," dedi Meriç ve ayağa kalktı. "Bir daha benimle uğraşmadan önce iki kere düşün." Sonra elini bana uzattı. "Gidiyoruz."

Elini tutup ayağa kalktım. Yasmin'in kim olduğunu elbette merak etmiştim ama bu soru bekleyebilirdi. Kapıya doğru ilerledik, tam çıkacakken Yılan'ın sesini duyduk. "Kendi ellerimle yarattığım

canavar şimdi karşımda mı duruyor?"

Meriç durdu ama ona doğru dönmedi. "Hayır. Bu, bambaşka bir Meriç. Emin ol o canavarı karşında görmek istemezsin," dedi.

"Anlaşmamızı unutma, Meriç. Aksi takdirde, herkesin korktuğu Yılan olmaktan çekinmem."

Meriç avucundaki elimi sıktı. Kendine hâkim olmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Dönüp Yılan'a baktı. "Anlaşmaya uymamı istiyorsan ayağını denk al. Herkesin korktuğu Yılan'dan korkmadığımı da unutma," dedi ve yürümeye başladı. Koridorlardan, kapılardan geçip dışarı çıktık. Binadan biraz uzaklaştığımızda durdu ve bana sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim, kendimi korumam gerekirdi," dedim.

Geri çekilip ellerini yanaklarıma koydu. "Sen iyisin ya, sorun yok. Bir şey yaptılar mı? Canını yaktılar mı?"

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Hayır. Uyanır uyanmaz senin yanına getirdiler," dedim ve ellerimle ceplerimi yokladım. "Telefonum onlarda kaldı."

Meriç montunun cebinden telefonumu çıkardı. "Kalmadı," dedi sırıtarak.

Telefonu alıp saate baktım. 02.30'du. "Oha! Kaç saat uyudum ki ben? Annemle babam delirmiştir meraktan!"

"Endişelenme, Sıla o işi halletti. Hadi gidelim. Bizimkiler önce beni, sonra da seni öldürecekler," dedi arabasına binerken.

Ben de binip kemerimi taktım. "Her şeyi öğrendiler mi?"

"Evet. O sinirle ağzımdan bir şeyler kaçırmış olabilirim. Benim evde bekliyorlar. Güney de orada."

"Bu, beni son görüşün olabilir yani," dedim sıkıntıyla.

Motoru çalıştırıp yola çıkarken, "Mümkün," dedi.

"Ne dediler peki?"

"Yorumlarını dinleyecek kadar zamanım olmadı ama mutlu olmadıklarını söyleyebilirim. Eve gitmesek mi? Genç yaşta ölmek istemiyorum. Önce seninle evlenecek, yirmi tane çocuk yapacağız. Sonra çocukları başına bırakıp ölebilirim."

Uzanıp koluna vurdum. "Ölmek nereden çıktı şimdi? Hem saçmalamayı bırak da ne yapacağımızı düşünelim."

"Ben bir şey yapmayacağım. Bu işi sana bırakıyorum."

"Öyle mi? Gör bakalım adam nasıl satılır," dedim. "Her şeyi senin üzerine yıkacağım." O sırada başımın ağrısı artınca parmaklarımla şakaklarıma bastırdım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Başım ağrıyor. Sanırım bayıltmak için kullandıkları ilaç yüzünden."

"Sık bir tarafını. Eve gidince ağrı kesici alırsın."

"Bir tarafını mı? Dişini derle ona."

"Nereni sıkıyorsan sık işte. Geldik zaten."

"Beni başının üstünde tutman gerekiyor. Kaçırıldım yahu! Bu, her gün olmuyor."

Arabayı park etti ve bana doğru döndü. "Biraz sonra öldürüleceksin, sarışın. Üzülsem mi sevinsem mi henüz karar veremdim."

"Seninle uğraşamayacağım, çünkü başım zonklamaya başladı," dedim ve arabadan indim. Birkaç adım atıp Meriç'in yanıma gelmesini bekledim. Eve doğru ilerledi ve kapıyı anahtarla açtı. Derin bir nefes alıp içeri girdim.

Bizimkiler kapının sesini duyunca salondan fırladılar. Sıla koşup bana sarıldı. "İyi misin? Bir şeyin yok değil mi?"

Kollarımı ona dolayıp, "İyiyim, canım," dedim. Onlara yalan söylediğim için kendimi fazlasıyla suçlu hissediyordum.

"Mayıs! Gözümün önünde resmen oyun oynadınız! Hiç mi güvenmiyorsun artık bana? Senin için bu kadar mı yokum ben?"

Güney'in sesini duyunca Sıla'dan ayrılıp ona

baktım. "Meriç için yapmak zorundaydım," dedim. "Beni, bizi anlamak zorundasınız."

Ediz, "Biz ne güne duruyoruz peki? Biz sizin için neyiz?" diyerek araya girdi.

Meriç yanıma geldi. "Sizden saklamayı ben istedim. Mayıs'a yüklenmeyin."

"Ya ona bir şey olsaydı?"

Meriç kaşlarını çattı. "Olmadı, Güney. Gördüğün gibi, gayet sağlıklı bir şekilde karşında duruyor. Ayrıca, ona zarar gelmesine asla izin vermeyeceğimi de biliyorsun. Bu oyuna Mayıs'ı da dâhil etmeyecektim, sadece ayrılıp ondan uzak duracaktım ama üzülmesini istemedim."

Aras en sonunda suskunluğunu bozdu. "Gençler, olaya Meriç'in açısından bakın. Herkes bilseydi bu oyun işe yaramazdı, çünkü açık vermemiz olasıydı. Ki Yılan kurnazı oyun olduğunu anlamış bile. Şimdi birbirinize bağırmak yerine bana yatacak bir yer bulun, uykum bir tarafımdan çıkmak üzere!"

Aras'ın çok iyi başlayıp sona doğru batırdığı konuşması, zaten bozulmuş olan sinirlerimi iyice bozdu. Birden kahkahalarla gülmeye başladım. Kendimi durduramıyordum. Çok geçmeden diğerleri de gülmeye başladılar.

"Allah kimsenin başına dinozor gibi kahkaha atan arkadaşlar vermesin. Âmin!" diye söylendi Aras.

Bizlerse kahkaha atmaya devam ettik.

***

Okulun merdivenlerini çıkarken hepimizin gözlerinden uyku akıyordu. Bizi tam olarak affetmiş değillerdi ama önünde sonunda bizi anlayacaklarından emindim.

"Şu sınıf nerede? Yeminle yatacağım yere şimdi!" diye söylendi Aras.

Koluna girip, "Geldik, sakin ol," dedim. Sınıfın kapısını açınca gördüğüm manzara karşısında şaşkınlıkla bizimkilere baktım. Sıralarımız yerinde değildi.

"Uykulu olduğum için mi sıraları göremiyorum, yoksa şu ibneler bir şey mi yaptı?" dedi Aras.

Batın karşımıza geçip sırıttı. "Biz yaptık. Bir sorun mu var?" dedi ve Meriç'e döndü. "Sevgililerini her zaman genelevden mi seçersin? Söylentileri duyunca merak ettim; acaba Mayıs da-"

Önüme geçen Rüzgâr cümlesini bitirmesine izin vermedi. "O cümleyi devam ettirirsen, olacakları ağlayarak yaşarsın. Şimdi, ya sıraları hemen yerine koyarsınız ya da oturduğunuz sıraları size güzelce yerleştiririm."

Batın sırıttı. "Rüzgâr Asır! Sevdiği kızın da onu sevdiğini düşünen bir zavallı. Söylesene; şu kızıl her şeyi unutturuyor mu?"

Rüzgâr harekete geçeceği sırada Deniz onu kolundan tuttu. Yüzünde içten bir gülümseme vardı. Göz göze geldiklerinde aynı gülümsemenin Rüzgâr'ın yüzünde de belirdiğini fark ettim. Meriç, Rüzgâr'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden araya girdi. "Sizin ailede durumlar nasıl?" diye sordu sırıtarak. "Ciciannen nasıl? Yine ağlayarak odana koşuyor musun? Ya intihar girişimlerin?"

Batın'ın yüz ifadesi anında değişti. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçip geri kapattı. Şaşkınlıkla, "Sen nereden-"

Meriç elini kaldırıp onu susturdu. "Ne oldu? Gerçekler acı, değil mi? Şimdi sıralarımızı hemen getirin," dedi ve ona doğru eğildi. "Beş dakikanız var."

Batın ön sırada oturan çocuklara işaret verdi. Çocuklar sınıftan çıkarken Meriç kolunu omzuma attı. Çok geçmeden sıralarımız sınıfa getirildi. Yerlerimize oturduğumuz sırada hoca içeri girdi. "Günaydın, gençler," dedi gülümseyerek. "Bazılarınız uyanamamış gibi görünüyor. Pazartesi sendromu mu yoksa?"

Hocamız gençti, uzun boylu, kumral, hoş bir adamdı. Sözlerine gülümsediğim an Meriç kulağıma eğildi. "Bakıyorum da ağzın kulaklarında?" dedi sorar gibi.

"Her zamanki halim," diye cevapladım imasını duymazdan gelerek.

Hoca derse başladı. "Beyniniz gün içinde birçok görüntüyü kaydeder. Şöyle düşünün, beyniniz bir defter ve girmek istemediğiniz derslere onunla giriyorsunuz."

Burak, "Benimkiler hep boş ders sanırım," dedi.

Hoca kıkırtılara aldırmadan devam etti. "Hangi ders olursa olsun, hocalarınızın söylediği her şeyi o deftere not alıyorsunuz. Yani siz istemeseniz de beyniniz her şeyi kaydediyor. Son dersse en sevdiğiniz ders. Defteri – beyninizi – bir kenara atıp sevinçle o derse giriyorsunuz. Yani kalbinizle karar vermiş oluyorsunuz. Ama öğreniyorsunuz ki, dersin öğretmeni maalesef hayatını kaybetmiş. Kalbiniz kırılıyor, çünkü o dersi sevme sebebinizin aslında öğretmeniniz olduğunu fark ediyorsunuz. Güzel olan bir şey dolaylı yoldan sizi hayal kırıklığına uğratmış oluyor. Oysa en başından beri kalbinizin yanına beyninizi de katarak düşünseydiniz-"

Meriç, "Kısacası başka bir tarafınızla değil, beyninizle düşünün demek istiyorsunuz," diyerek araya girdi.

Hoca gülümsedi. "Tam olarak öyle dediğimi söyleyemem. Adın neydi?"

"Meriç."

"Evet, arkadaşlar, Meriç'in fikrini öğrenmiş olduk," diyen hoca beni işaret etti. "Bu konuda sen ne düşünüyorsun?"

"Tek başına beyinle düşünmek bazen katı davranmamıza sebep olabilir. Eğer kalbimizi de olaya dâhil edersek bakış açımız genişler ve aralık olan kapıları görebiliriz," dedim.

Hoca, cevabımdan memnun görünüyordu. Gülümseyerek, "Senin adın neydi?" diye sordu.

"Mayıs," dedim.

"Pekâlâ, cevaplarınız için teşekkür ederim," dedi ve derse devam etti.

Zil çaldığında bizimkilere baktım, Sıla hariç hepsi uyuyordu. Yerimden kalkıp yanına gittim. "Dışarı çıkalım mı? Biraz hava alırız."

"Olur," dedi. Dün için bana kızgın olduğunu biliyordum ama çözülemeyecek bir şey değildi. Sınıftan çıkıp koridor boyunca yürümeye başladık. Etrafımızdaki kızların bakışlarının üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Sıla düşüncemi okumuş gibi, "Hep böyle bakmaya devam mı edecekler?" dedi.

"Bırak baksınlar, umurumda olduğu söylenemez," diyerek koluna girdim.

Bahçeye çıkıp sakin bir köşe bulduk. Selin ve bir grup kız çardakta oturuyorlardı ve kızların sahte kahkahalarına bakılırsa Selin'in anlattığı şeyi komik bulmuş gibi davranıyorlardı.

"Selin yeni kankalarını bulmuş," dedi Sıla.

"Öyle görünüyor," dedim.

O sırada Selin'in bakışları bizi buldu. Yerinden kalktı ve hızlı adımlarla yanımıza geldi. "Her şeyini elinden alacağım, *Ezgi* Akım. Ve gözyaşlarını güle-rek izleyeceğim. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Meriç de yanımda olacak," dedi.

Ona gülerek baktım. Sizce de çok hayalperest değil miydi? "O hikâyeyi biliyorum ben. Bu repliği söyleyen karakter rezil olmakla kalıyordu."

Selin, "Söylediklerimi unutma!" dedi ve yanı-mızdan uzaklaştı.

Sınıfa geri döndüğümüzde yerime oturdum. Bi-zimkiler ortalıkta yoktu, kantine inmiş olmalılardı. Meriç'se kafasını sıraya yaslamış, uyuyordu. He-men telefonumu cebimden çıkarıp ona yaklaştım, elimi saçlarına yerleştirdim ve fotoğrafımızı çek-tim. Fotoğrafı instagram'a yükleyip altına da 'Koca Ayı kış uykusuna yattı,' yazdım. Meriç'i etiketleme-yi de ihmal etmedim. Çok geçmeden yorumlar gel-meye başladı.

Aras Maça: *For baby for! Omg! Love u Meriç!*

Burak Yosun: *Ahahah!*

Rüzgâr Asır: *Kaldırın şu büyük ayıyı!*

Ben yorumlara kıkırdarken Meriç, "Ne oluyor?" diyerek kafasını kaldırdı.

O sırada görüş alanıma giren Kerem, "Mayıs sosyal medyayı sallıyor," dedi.

Onun sınıfa girdiğini fark etmemiştim. Şaşkın-

lıkla suratına baktığım anda Meriç ayağa fırladı. "Mayıs'ı takip mi ediyorsun sen?" diye bağırdı.

"Meriç, profilim herkese açık olduğu için görmüştür," dedim panikle, çünkü kavga çıksın istemiyordum.

Batın elindeki telefonu gözümüze sokarcasına salladı. "Herkes gördü."

"Sen kessene sesini!" diye diklendim.

Bu kez Barış atıldı. "Ooo, hırçın kızları severim."

"Senin o ağzını kırarım!" dedi Meriç.

Kerem de, "Ne diyorsun lan yavşak?" diye ekledi.

Onun bu tepkisi Meriç'in daha da sinirlenmesine sebep oldu. Karşısına geçip, "Şaka mısın oğlum sen? Sana ne Mayıs'tan?" diye bağırdı.

"Ezgi'yle ilgili her şey beni ilgilendirir, çünkü onu seviyorum."

Bu işin sonu hiç de iyi bitmeyecek diye düşünürken olan oldu. Meriç, Kerem'in üzerine atladı, o sırada sınıfa giren bizimkiler de Barış ve Batın'ın karşısına geçtiler. Sınıfın içi bir anda savaş alanına dönüverdi.

***

Merdivenlerden inerken Aras, "Ulan kız gibi tırnak attı piç. Bu ne lan! Çizgilerime bak, zebradan tek farkım siyah olmayışları," diye söylendi.

Kıkırdayan Bengü, "İki gün uzaklaştırmayla iyi yırttınız, bence çizgilerine çok takılma," diye karşılık verdi.

Hâlâ sinirli olduğu her halinden belli olan Meriç, "Mayıs, sen benimle geliyorsun," diyerek elini uzattı.

Tam elini tuttuğum sırada Sıla'nın yüzündeki ifade dikkatimi çekti. Bakışlarını takip ederek nereye baktığını anlamaya çalıştım ve gördüğüm şey kalbimde bir yerlerin kırılmasına sebep oldu. Güney gelmişti, çardakta oturuyordu. Ama sorun bu değildi. Sorun yanındaki kişiydi.

Aras, "Gördünüz mü?" diye sordu heyecanla.

Görmüştüm. Böyle bir şeyi asla görmek istemezdim ama görmüştüm. Güney'in yanında Selin vardı ve az önce öpüşmüşlerdi. Yaşadığım hayal kırıklığını tarif edecek kelimelere henüz sahip değildim.

5. Bölüm

Hayal dünyamın en gerçek olayıydın.

İnsan bazen öyle durumlar karşısında kalır ki, düşünme yetisini kaybeder. Kulaklarındaki uğuldama hiç bitmeyecekmiş, başındaki ağrı hiç geçmeyecekmiş gibi gelir. İşte böyle anlarda biri elinizden tutar ve sizi o berbat durumdan kurtarır. Kimsenin cesaret edemediğini o yapar ve siz de onun en çok bu yönünü seversiniz zaten.

Gözlerimiz buluştuğu an Güney'in yüzünde bir şaşkınlık belirdi ve Selin'i iterek geri çekildi. Selin'in yüzündeyse iğrenç bir sırıtış vardı.

"Ben bir şey anlamadım," dedi Deniz. "Kim kimi öptü ve Güney neden Selin'i itti?"

Meriç beni de beraberinde çekiştirerek yürümeye başladı. "Ne bok yapıyorlarsa yapsınlar bize ne?"

Meriç'in bu huyunu gerçekten seviyordum, meraklı bir insan değildi ve umursamadığı insanların yaptıklarıyla hiç ilgilenmiyordu.

Birkaç adım atmıştık ki Güney önümüze geçti. "Düşündüğünüz gibi değil. O yapıştı dudaklarıma. Böyle bir şey beklemediğim için tepki de veremedim," dedi nefes nefese.

"Ne yaptığınız bizi ilgilendirmiyor. Açıklama yapmana gerek yok yani," dedi Meriç sert bir sesle.

Bakışlarımı Güney'den kaçırıp Meriç'le birlikte ilerledim ve arkama bir kez bile dönüp bakmadan arabaya bindim. Meriç'in evine gelene kadar hiç konuşmadık. İçeri girip oturduğumuzda, "Ellerin," dedim. "Kavga ederken zarar vermiş olmalısın. Morarmasa bari."

"Bir şey olmaz," dedi gülümseyerek.

Gamzesine gözüm ilişince içimde onu öpme isteği belirdi. "Şu gamzeni gizlemenin bir yolunu bulsan iyi edersin. Başkalarının yanında da göstereyim deme sakın."

"Telefonunu versene."

Uzattığı eline bakarak kaşlarımı kaldırdım ama

yüzündeki kararlı ifade değişmeyince, telefonumu cebimden çıkarıp eline bıraktım.

Bir şeyler yapıp telefonu geri uzattı. "Hesabın artık güvenli. Pezevenkleri temizledim."

"Heey! Aralarında tanıdığım birileri de olabilir!"

"Ailelerimiz ve arkadaşlarımız dışındakiler bana göre öyle. Bu arada, o şerefsizin seni tekrar takip ettiğini görürsem kötü olur, Mayıs. Bana bir daha sakın yalan söyleme. Zor durumda kalsan bile söyleme. Ben böyle bir şey yapsam saçlarımı beyazlatana kadar konuşurdun. Konuşmak dışında yapacaklarını tahmin bile edemiyorum."

"Seni düşündü-"

"Seni bu kadar seviyorken karşılığı yalan olmamalı," diyerek sözümü kesti. "Bunu bilerek davran artık."

Haklıydı, onun yerinde ben olsaydım daha büyük bir tepki gösterirdim. "Tamam," diye mırıldandım.

Telefonu titremiş olmalı ki cebinden çıkarıp baktı, sonra ayağa kalkıp elini uzattı. "Şimdi o suratını düzelt ve benimle gel."

Elini tutarken, "Nereye?" diye sordum. "Daha yeni geldik."

Montumu bana uzattı ve deri montunu giydi. "Mutlu olacağın bir yere gidiyoruz." Anahtarıyla cüzdanını da alıp kapıyı açtı.

Peşinden evden çıkarken, "Gri: Değişim'e mi?" diye sordum.

Arabaya binerken gülümsedi. "O isim bana ait, sevgilim. Aras'ı mesajla biraz tehdit etmiş olabilirim."

Kemerimi takarken, "Gerçekten mi?" dedim şaşkınlıkla.

"İki nokta üst üste demesinden anlamalıydın, saçaklı."

"Ben mi saçaklıyım? Arabaya binene kadar elimi hiç bırakmadın ki saçlarımı düzelteyim."

"Öyle mi?" Sırıtarak uzandı ve saçlarımı karıştırdı.

"Ya! Meriç! Ne yapıyorsun ya?"

Kıkırdayarak uzandı ve yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. En sevmediğim şeylerden biri de sulu öpücüklerdi. "Seni ölü bir bedene çevirmemem için mantıklı bir şey söyle," dedim.

"Beni seviyorsun," dedi ve arabayı çalıştırdı.

***

Nereye geldiğimizi görünce gülümsemeden edemedim. "Meriç, nereden aklına geldi buraya gelmek?" dedim.

"Geldi işte. İn hadi," diyerek arabadan indi.

Ben de inip hızlı adımlarla yanına gittim. "Baş başa mıyız?"

Suratını buruşturarak, lunaparkın girişini işaret etti. "Maalesef hayır."

Girişe baktığımda Aras'ın sırıtan suratını gördüm. Diğerleri de yanındaydı. Selamlaşma faslı bittikten sonra çarpışan arabalara binmeye karar verdik.

Çok geçmeden Aras, "Yavaş olsana, sarı bok! Sen, Bengülüm'e mi çarpıyorsun? Bir de gülüyor! Göreceksin sen şimdi!" diye bağırmaya başladı. Bengü'ye çarpan çocuğa arabayla sert bir şekilde çarptı. Böyle bir şey beklemeyen çocuk, arabadan resmen uçtu. Evet, uçtu. Aras kahkahalarla gülmeye başladı. "Yine insanları uçuruyorum!"

Arabayı hızlandırıp Meriç'e doğru ilerlemeye başladım. Tam çarpacağım sırada yan taraftan aldığım darbeyle savrulup önce arabanın kenarına, sonra da direksiyona çarptım. Yüzümü acıyla buruştururken Meriç'in bağırmaya başladığını duydum.

"Hayvan mısın lan sen? Yavaş çarpamadın mı? Hem çarpmak ne demek lan! Sen kime çarpıyorsun şerefsiz!"

Sadece bağırmakla kalmasını umarak ona baktım ama arabadan atladı ve çocuğun suratına yumruğunu indirdi. Bir de burada mutlu olacağımı düşünmüştü, öyle mi? Bazen onu anlamakta fazlasıyla zorlanıyordum doğrusu.

Arabadan inip kenara çekildim. Kızlar çoktan

yanıma gelmişlerdi bile. Deniz, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim ama çocuk için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedim.

"Bence Meriç iyi yaptı," dedi Sıla. "Çocuk sabahtan beri sana çarpmaya çalışıyordu. Hak etti yani."

"Dayak yemesi gerekmiyordu," diyerek çocuğa baktım.

Erkek tayfa ikisini ayırmayı başarmıştı. Meriç söylenerek yanıma geldi. "Ulan biraz daha dövseydim, neden ayırdınız?" dedi ve yüzüme baktı. "Hastaneye gidelim."

"İyiyim, Meriç. Panik yapma. Ayrıca çocuğun bana çarpması gayet normaldi. Sonuçta oyunun kuralı bu değil mi?

"O kuralı koyanın ben..."

Sıla hemen atıldı. "Mayıs gayet iyi. Hastaneye gitmesini gerektirecek bir durum yok. Hadi uzatmayalım da eğlenmemize bakalım."

Canım arkadaşım benim, yine ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Neyse ki Meriç itiraz etmedi. Etrafına şöyle bir bakındı ve korku tüneline doğru ilerlemeye başladı.

Korku tüneline bakıp gözlerimi devirdim. "Güzel şaka ama gülmedim. Lütfen daha az korkacağım şeylere binebilir miyiz?"

Hepsinin bakışları bir anda bana döndü. Gözlerimin önünde bir paket pamuk şekeri belirince, kimin uzattığına kalpli gözlerle baktım.

Aras, "Belki bu, şakanı gerçek yapar sarı çikolatam," diyerek gülümsedi.

Ben de gülümsedim ve şekeri elinden aldım. "Hadi girelim o zaman," dedim. Peş peşe bağlanmış dört vagon vardı ve her biri dörder kişilikti. Onlara yaklaştıkça gerilmeye başlamıştım ama bunu umursamadan şekerimi yemeye devam etim.

"Kanka, girmesek mi? Vagon böyleyse içeriyi düşünemiyorum."

Dönüp Aras'a baktım. O da gergin görünüyordu. Aslında haklıydı, içeride bizi nelerin beklediğini bilmiyorduk. Şekerimden bir parça koparıp ona uzattım.

"Güzel fotoğraflar yakalayacağımdan eminim," dedi Ediz. En köşedeydi ve pis pis sırıtıyordu. Bu sırıtışı biliyordum.

Meriç sırıtarak vagona atladı. "Kardeşim, bu sefer Mayıs'ı ifşa edebilirsin, izin veriyorum."

Gözlerimi kısarak Ediz'e baktım. "Sakın!" dedim ve vagona adım atıp Meriç'in yanına oturdum. Kendimi güvende hissetmek için de ona iyice yaklaştım.

"İstersen ben kalkayım, sen rahatça otur."

Meriç'in gülen suratını karanlıkta bile göre-

biliyordum. Kolunu kaldırıp omzuma koydum ve başımı göğsüne yasladım. Sadece karanlıktan korkuyordum. Karşımıza çıkacak olan plastik kurukafalardan ya da çakma zombilerden korkacak değildim.

Ama beş dakika sonra bir çığlık eşliğinde, "O-oradaki ne be?" diye bağırırken Meriç'in göğsüyle resmen bütünleşiverdim. Meriç kahkaha atarak eliyle ağzımı kapattı ve başımı göğsüne iyice bastırdı.

"Kanka! Benim bile çığlığım geldi he!" diye bağırdı Aras.

Biraz dikleşip ona baktım. "Tam arkamdasın Aras, niye bağırıyorsun?"

Öne doğru eğilip suratıma baktı. "Kork diye!"

Meriç aramıza girdi. "Korkutma oğlum, kızı. Sen Bengü'yle ilgilen bence."

Bengü'ye ne olduğunu görmek için arkama baktım. Kilitlenmiş gibi, gözlerini bile kırpmadan tam karşısına bakıyordu.

Aras, Bengü'ye baktı, sonra diğer vagona doğru bağırdı. "Ne oluyor oğlum bu kıza? İnme mi inmiş acaba? Tövbe ya Rabbim! Ediz, ne oluyor buna?"

Ediz son derece rahat görünüyordu. Elindeki telefonu cebine koyup, "Korktuğu zaman böyle oluyor. Birazdan gelir kendine, merak etme," dedi.

Aras sırıttı. "Arada korkutayım o zaman ben bu kızı."

"Geri zekâlı, seni duyabiliyor," dedi Ediz.

Aras'ın değişen yüz ifadesine gülerken, yukarıdan üzerimize düşen siyah şeyle kaskatı kesildim. Sanırım ben de felç falan geçiriyordum.

"Aras'a uyan aklıma sıçayım! Çocuk muyuz da mal gibi lunaparka geliyoruz!" diye söylendi Meriç.

Demek ki buraya gelme fikri Aras'tan çıkmıştı. Yani Meriç ve lunapark! Tahmin etmem gerekirdi.

"Mayıs'ın bayılacağını söylediğim zaman öyle demiyordun?" diye itiraz etti Aras.

O sırada tünelin sonundaki ışığı gördüm. Hayır, mecazen değil, gerçekten gördüm. Çünkü tünelin sonuna gelmiştik, bu saçma işkence bitmişti. Kendimi hızla vagondan dışarı attım.

"Şu dönme yuvarlağa binelim bence," dedi Aras. Bu çocuğun neşesini hiçbir şey kaçıramıyordu.

"Yuvarlak değil kardeşim, dolap," diye düzeltti Rüzgâr.

Aras ona ters ters baktı. "Neresi dolap bunun? Tamam, dönme kısmına bir itirazım yok ama dolap kısmına var. Çünkü ortada dolap falan yok."

"Haklı vallahi," dedi Deniz gülerek.

Meriç elimden tuttu ve beni çekiştirmeye başladı. "Siz binin, biz binmiyoruz," dedi ve fotoğraf kabinine doğru ilerledi. Sıraya hiç aldırmadan en öne geçti.

"Sıraya girseydik keşke," dedim.

"Sahibi olduğum yerde neden sıraya gireyim ki?"

"Anlamadım?"

Derin bir nefes alıp boştaki elini saçlarının arasından geçirdi. "Burası dedemin bana hediyesi."

"Deden hayatta mı? Eğer hayattaysa gözüne girmek için kesinlikle yanına gitmeyeceğim, ciddiyim."

"Dedem zor biridir, Mayıs. Öyle kolay kolay gözüne giremezsin."

"Sana karşı nasıl?"

"Aslında torunlarının arasında sadece bana yakın davranıyor. Eren onun için yabancı biri gibi. Dolunay'ın hayatta olduğunu öğrendi ama onun için bir şey değişmedi, yine yokmuş gibi davranıyor. Bu durum hoşuma gitmiyor değil tabii. Hediye ettiği arabaları seviyorum."

"Ne vefalı bir torun ama!"

Meriç sırıttı ve kabinin içine girdik.

Görevli adam, "Üç dediğimde flaş patlayacak ve-" dedi ama cümlesi yarım kaldı.

"Sanırsın ünlüleri çekiyor. Ne bu heyecan?" diyerek sözünü kesti Meriç.

Susması için dirseğimle karnını dürttüm. "Yaşlı amca varken böyle demiyordun ama?"

"Çünkü yaşlıydı, güzelim. Bu adamı gözüm tutmadı."

"Çekiyorum!"

Adamın sesini duyunca dikleşerek kameraya baktım. "Şaşır Meriç!" diye bağırdım. Umarım söylediğimi yapardı, yoksa şaşkın suratımla çok komik görünecektim. İkinci pozu verirken Meriç'e yaklaştım ve işaret parmaklarımı tam gamzelerinin üzerine bastırdım. Kameraya dönüp güldüğümde Meriç'in gülüşünü de parmaklarımın altında hissedebiliyordum. Üçüncü poz için Meriç benden önce davrandı ve gamzeme bir öpücük bıraktı. Gözlerimi kapattığım anda da flaş patladı.

"Yüzüne, badana yapar gibi makyaj yapmıyor oluşunu seviyorum," dedi. "Ne güzel, dudaklarıma fondöten gelmiyor."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Allah bilir kaç kızı öpmüştü! Bir şey söylemeden kabinden çıkıp adamın yanına gittim ve fotoğrafları aldım. Bakmaya bile fırsatım olmadan adam, "Ücreti?" dedi.

"Burası benim. Ne ücreti?" dedi Meriç sert bir sesle.

Adam sinir bozucu bir şekilde sırıttı. "Hadi ya. Ben de padişahın oğluyum."

Meriç'in yüz ifadesi hızla değişti. "Bence başka bir şeyin oğlusun sen."

Adam ağzını açmıştı ki, takım elbiseli bir adam

yanımıza geldi. "Ne oluyor burada? Uygar, Meriç Bey'in geleceğinden haberin yok muydu?" dedi.

Fotoğrafçı adam şaşkınlıkla Meriç'e baktı. "Şey... hayır, yoktu."

Meriç yeni gelen adama döndü. "Bunu hemen işten çıkartın."

İşte bu olmamıştı. Böyle saçma bir sebeple insanın içine son verilir miydi hiç? "Meriç, adam bilmiyormuş, uzatma istersen," dedim.

Meriç cevap veremeden adam atıldı. "Abi, kusura bakma. Ben de ekmek paramın peşindeyim. Senin patron olduğunu nereden bileyim ben. Para vermek istemeyen o kadar çok oluyor ki. Hem evde karım, çocuklarım var. İşimden etme beni."

Meriç, adama bir adım daha yaklaştı. "Karını seviyor musun?"

"Sevmez olur muyum, abi! O, benim canım."

Meriç, "O zaman yüzüğünü de kalçana takmış olmasın. Sırada bekleyen kadınlara nasıl baktığını görmedim mi sanıyorsun, pislik herif!" dedi ve takım elbiseli adama döndü. "Bu adamla ilgili tek bir şikâyet gelirse seni sorumlu tutarım, haberin olsun," diye ekledi. Sonra elimi tuttu ve yürümeye başladık.

Adamın parmaklarına hangi ara bakmış, yüzüğü olmadığını nasıl fark etmişti sormadım ama bu kadar dikkatli olması hoşuma gitmişti. Fotoğraf ka-

bininden uzaklaşınca, "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi gülümseyerek.

Demek ki keyfi yerine gelmişti. Yani aklımdaki konuyu açabilirdim. "Bundan sonra hep fondöten süreceğim," dedim. "Dudaklarına geliyormuş ya, belki beni öpmekten vazgeçersin."

Durdu ve kahkaha atarak yüzüme baktı.

"Neden gülüyorsun acaba?" diye çıkıştım.

"Sarışın, ben Dolunay'ı kastetmiştim. Yüzüne saçma sapan şeyler sürüp duruyor. Kıskanılacak bir durum yok yani."

Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada Rüzgâr koşarak yanımıza geldi. "Meriç! Aras! Aras bayıldı!"

***

Elimdeki fotoğraflara bakarken gülümsemeden edemiyordum. Bugün Aras'ın bayılması lunapark maceramızın sonu oldu. Ne olduğunu anlamadığımız için panikle onu hastaneye götürdük. Yapılan testler sonucunda doktor, bayılmasının dengesiz beslenme kaynaklı olduğunu söyledi ve Aras için bir beslenme programı oluşturdu. Onun bu işi ciddiye almayacağını bildiğimiz için Meriç, annesiyle konuşup durumu anlattı. Aras bu durumdan pek memnun olmadı ama her şey onun iyiliği içindi.

Yarın okul vardı ve Meriç'siz ne yapacağımı bil-

miyordum. Kendi kendime, "Sadece iki gün," diye mırıldandım. Fotoğraf şeridini komodinin üst çekmecesine koyup yatağımda rahat bir pozisyon aldım ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Sabah alarmın o iğrenç sesiyle gözlerimi araladım. Banyoya ilerlerken ayaklarımı resmen sürüyerek yürüyordum. Nedense uyku bana yetmemişti. Elimi yüzümü yıkayıp okul formamı giydim. Çantamı ve telefonumu alıp odadan çıktım. Merdivenleri indiğim sırada telefonum çalmaya başladı. Ekranda, 'Koca Ayı arıyor...' yazıyordu. Gülümsememem büyürken telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Güünaaydıın!"

"Sana da günaydın, hatun. Aşağıdayım, kahvaltı yapmadan gel. Bekliyorum," deyip suratıma kapattı.

Aşağı inip ayakkabılarımı giydim. Bizimkilere, "Ben kahvaltıyı dışarıda yapacağım. Görüşürüz!" diye bağırıp evden hızla çıktım. Meriç'in arabası her zamanki yerindeydi. Arabaya binip kemerimi takarken, "Ne diye suratıma kapatıyorsun telefonu?" diye söylendim. "Hem sen uzaklaştırma cezası almadın mı? Neden formanı giydin?"

Meriç sırıtarak arabayı çalıştırıp yola koyuldu. "Birincisi, yaptığım şey suratına kapatmak sayılmaz. Sadece acele etmen için bir teşvikti. İkincisi, uzaklaştırma cezasını bir şekilde hallettim. Cevaplarını aldın. Başka soru sormadan torpidodaki poşeti çıkar."

Dediğini yapıp poşeti çıkardım. "Ne var bunun içinde?"

"Çikolatalı ve salamlı simit aldım. Seversin diye düşündüm ama..."

"Senin yüzünden yakına eski kiloma geri döneceğim," dedim gülümseyerek. "Ayrıca doğru düşünmüşsün, ikisini de çok severim." Salamlı simidi çıkarıp kocaman bir ısırık aldım. Kopardığım bir parçayı da ona uzattım.

***

Sınıfa girdiğimizde Aras, "Hay ben bu Almancanın da Almanya-" diye söyleniyordu ama cümlesini tamamlayamadı.

Ediz eliyle onun ağzını kapattı. "Kardeşim, çok ayıp. Tamam, Almanca sınavına gireceğiz de biraz abartmıyor musun?"

Aras gözlerini şaşı yapıp boynunu büktü. Ediz elini çekince de derin bir nefes aldı. "Ben bu Almanları sevmiyorum. Niye dillerinin sınavına giriyorum?"

Yerimize oturduğumuzu gören Sıla gülümsedi. "Barbaros Amca'nın yarı Alman olduğunu unutma istersen," dedi Aras'a. "Mayıs'ın da Almanya'da büyüdüğünü düşünürsek, sınavda bize yardım edecektir. Edersin, değil mi Mayıs?"

Ben cevap veremeden Aras atıldı. "Kanka, babana söylersen bu son konuşmamız olur, biliyor-

sun değil mi? Üstelik en sevdiğim sarı sensin. Tek boynuzlu Aras'ına kıyamazsın."

"Söylemem, merak etme," dedim gülümseyerek. "Ayrıca Almancam gayet iyi. Yardım ederim tabii ki."

Sohbetimizi Batın'ın sesi böldü. "Ooo, Meriç Bey? Sen cezalı değil miydin? Ne işin var okulda?"

Meriç genişçe sırıttı. "O kadar âşığım ki sana, yüzünü görmeden yapamıyorum. Hele suratında morluk olduğunda daha bir âşık olasım geliyor."

Batın cevap vermeden sırasına oturdu. O sırada içeri giren Kerem bizim sıramıza yaklaştı ve elini sinirle sıranın üzerine vurdu. "Bu yaptığını ağır şekilde ödeyeceksin!" diye bağırdı. Bakışları Meriç'in yüzünde sabitlenmişti.

Meriç ayağa kalkıp onun tam karşısında durdu, az önceki sırıtışını hiç bozmamıştı. "Ben sıramı savdım. Ödeme sırası sende. Yavaş yavaş çöküşünü zevkle izleyeceğim."

Atışmaları kavgaya dönüşemedi, çünkü sınıfa giren hoca, "Herkes yerine geçsin," diye bağırdı.

Kerem kaşları çatık bir halde sınıftan çıktı. Meriç'in ne yaptığını bilmiyordum ama onu çok kızdırdığı belliydi. Yerine oturduğunda, "Ne yaptın?" diye sordum.

Bacaklarını ileri uzatıp ellerini ensesinde birleştirdi. Keyifli bir sesle, "Belki gerçekleri ortaya çıkar-

mışımdır, kim bilir," dedi.

Hoca, "Sınav başlıyor," deyince başka bir şey soramadım.

Aras, "Hocam, ilk derste mi? Ciddi misiniz? Keşke uyanır uyanmaz yapsaydınız. Ben bu şartlar altında sınava giremeyeceğim," diye söylendi.

Hoca, gözlüğünü çıkarıp Aras'a baktı. "O zaman seni dışarı alayım."

"Dışarı çıksam da burada kalsam da aynı notu alacağım, hocam. En iyisi burada kalayım."

Hoca gülümseyerek kâğıtları dağıtmaya başladığında bizimkiler bir ağızdan, "Mayıs!" diye fısıldadılar ama fısıltılar birleşince sesleri yüksek çıktı.

"Sessiz olun!" diye uyardı hoca.

Kâğıdımı alınca sorulara şöyle bir göz attım. Kolaydı, üstelik de seçmeli sorulardı. Hızla işaretlemeye başladım. Bir yandan da bizimkilere cevapları söylüyordum. Hocanın dikkatini çekmemek için sınav sonunda bizimkiler teker teker sınıftan çıkmaya başladılar. Ben bilerek sona kaldım. Sınıftan çıktığımda kimseyi göremeyince telefonumu kontrol ettim. Bir cevapsız arama, bir de mesaj gelmişti. Arama bilinmeyen bir numaradandı, mesajsa Meriç'tendi. 'Kantine gel,' yazıyordu.

Merdivenleri inerken Selin'in sesini duyup durdum. Yanında iki tane kız vardı ve karşılarına aldıkları başka bir kıza gülüyorlardı. Bu görüntü sinir-

lerimi bozmaya yetmişti. Hızla yanlarına ilerledim.

Selin beni görünce sırıttı. "Ooo, kimler gelmiş!" dedi ve karşısındaki kıza döndü. "Biliyor musun, birkaç yıl önce senin yerinde o vardı. Benim sayemde bu hale geldi."

Onu duymazdan gelerek kızı kolundan tuttum. "İyi misin?" diye sordum. Ama kız birden gülmeye başladı.

"Biliyor musun Mayıs, sana acıyorum," dedi Selin. "O, benim çocukluk arkadaşım. Sana yaptıklarımı arkadaşıma yapar mıyım sence?"

"Ablanın evleneceği adama neler yaptığını düşünürsek, cevabım evet, yaparsın," dedim. Kızın Selin'e bakışını fark edince, "Bilmiyor muydun yoksa? Kıyamam," diye ekledim.

Selin'in altta kalmaya niyeti yoktu. "Siz Meriç'le ne yapıyorsanız, biz de onunla aynısını yaptık," dedi göz kırparak.

"Kıskançlıktan ölüyorsun değil mi? Meriç'in beni sevdiğini her gördüğünde kendini yiyip bitiriyorsun. Şunu sakın unutma, bir gün Meriç'le aynı yolda olmasak bile aynı yere gidiyor olacağız."

"Ama olmuyor böyle, Mayıs. Bizi neden çağırmadın? Madem eğlence var, bize de burayı coşturmak düşer."

Sıla'nın sesini duyunca o tarafa döndüm. Deniz ve Bengü de yanındaydı. Gülümsemem büyürken

Selin'e baktım, hâlâ sırıtıyordu. "Bu arada, Güney çok güzel öpüşüyor, biliyor musun? Çok da yakışıklı," dedi.

Kendimi daha fazla tutamayıp suratına bir tane geçirdim. Duvardan destek alarak, yere düşmekten son anda kurtuldu. "Hadi gidelim kızlar. Bunlarla eğlenmek pek mümkün değil," dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Sinirden ellerim titriyordu. Kızlar tuvaletine girip aynada kendime baktım. Bembeyazdım, sanki tüm kanım çekilmiş gibiydi.

Kızlar da peşimden tuvalete girdiler. Deniz, "Mayıs, iyi misin?" diye sordu.

İyi değildim. Gözyaşlarım birden akmaya başladı. Bana sıkıca sarılan Sıla, "Tamam, biz yanındayız, sakin ol," diye mırıldandı.

"Sanırım Güney, Selin'le beraber. Onun bana neler yaşattığını biliyor. Neden onunla birlikte? Daha fazla acı çekmem için mi?"

"Güney'in böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Selin ne söylediyse seni delirtmek için söylemiş olmalı. Hadi yüzünü yıka da çıkalım. Meriç merak etmeye başlamıştır," dedi.

Haklı olmasını umarak Sıla'dan uzaklaştım ve yüzümü yıkayıp kendimi sakinleştirdim. Tuvaletten çıkıp merdivenlere yöneldik. Birkaç basamak inmiştik ki bizimkiler karşımızda belirdiler. Meriç, "Nerede kaldınız?" diye sordu.

Selin'le yaşananları anlatmayı düşünmüyordum ama Sıla bir anda her şeyi anlatıverdi. Aras sırıtarak, "Selin'i az önce gördüm. Gözündeki morluk senin eserin miydi yani?" diye sordu.

Hepimiz gülmeye başladık ama Meriç pek eğleniyor gibi görünmüyordu. "Burak, Ediz, ikiniz benimle gelin. Aras, Rüzgâr, kızlar size emanet. Biz birazdan geliriz," dedi ve yürümeye başladı.

"Biz de bahçeye çıkalım," diye önerdi Rüzgâr.

Meriç'in arkasından baktım, sonra bahçeye doğru yürümeye başladım.

Ediz'den

Meriç, Selin'in sınıfının kapısını açıp içeri girdi. Biz de onu takip ettik. Selin ve yanındaki kızlar sıralarına oturmuş, kahkahalar eşliğinde sohbet ediyorlardı. Zil çalmış olmasına rağmen sınıf kalabalıktı. Bizi görünce Selin'in gülümsemesi bir anda kayboldu. Meriç, öğretmen masasına yaslandı, Burak da onun yanına oturup sırıtmaya başladı. Başlıyorduk.

"Gençler, size bir sorum var," dedi Meriç.

Telefonumu çıkarıp ses kaydını açtım ve neler olacağını beklemeye başladım.

Meriç, "Bir kız, ablasının evleneceği adamla birlikte olur mu? Evet, ilk sorumuz bu. Cevapları alalım," dedi.

Ön sırada oturan bir kız, "Eğer ablamdan önce

ben tanışmış ve sevmişsem, neden olmasın?" diye cevapladı.

Meriç, kıza doğru döndü. "Hayır. Ablan senden önce tanıştı. O adama âşık ve onunla evlenmeyi planlıyor."

Kızın suratında tiksinmeyi andıran bir ifade belirdi. "O zaman asla olmaz. Ablamın âşık olduğu adama o gözle bakamam ki!"

Arka sıralardan bir çocuk, "Bunu yapan ağır kahpedir bence," diye mırıldandı.

"Herkes için öyle, merak etme," dedi Burak.

Bir başka çocuk, "Bizim okulda tuhaf kızlar olsa da hiçbirinin bu kadar ileri gideceğini sanmam," diye ekledi.

Başka bir kız da ona itiraz etti. "Bence giden olur."

Meriç gülümsedi. "Pekâlâ, başka bir soruya geçelim o zaman; her gün biriyle gününü gün eden, ertesi gün o kişinin yüzüne bakmayan birinin size âşık olduğunu düşünün. Ne yaparsınız?"

Az önce konuşan çocuklardan biri, "Ben onu gece alayım ya!" dedi gülerek.

Diğerleri de gülmeye başlayınca Selin hızla ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi. Kolundan tutup onu durdurdum. Kulağına eğildim ve, "Bir adım daha atarsan senden bahsettiğimizi söylerim," diye fısıldadım. Bana ters ters bakıp yerine oturdu.

Meriç konuşmaya devam etti. "Anlattığımız kişi bu okulda. Bir sevgilim olmasına rağmen her fırsatta yanımda bitiyor. Onun neden bu okulda olduğunu doğru tahmin eden olursa ben de kimliğini açıklayacağım."

Üç kişi aynı anda, "Senin için mi?" dedi.

"Doğru cevap," dedi Meriç. "Bu kişiyi uzakta aramanıza gerek yok, çünkü bu sınıfta. Öyle değil mi, Selin?"

Selin ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldi. Yanından geçeceği sırada Meriç önüne geçti. Sıcak bir şekilde gülümseyerek ona baktı ve belinden tutup kendine doğru çekti. "Bana hâlâ âşık mısın?" diye sordu. Bu soruyla oyunun iplerini onun eline vermişti.

Kaşlarımı çattım, çünkü bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim.

Selin, Meriç'in gözlerinin içine baktı ve ellerini boynuna doladı. "Evet, âşığım," dedi.

Meriç hızla geri çekildi. "Uzakta aramanıza gerek yok demiştim. İsteyen istediğini yapsın, gördüğünüz gibi kendisi kolay lokmadır," deyip sınıftan çıktı.

Burak ve ben de peşinden çıktık. Ses kaydını kapattım. Kaydı okuldaki herkesin cep telefonuna gönderdiğimde işlem tamamlanacaktı.

Mayıs'tan

Ben telefonuma gelen ses kaydını dinlerken Meriç de yanımda oturuyordu.

"Çok kırıldım. İnsan bize de haber verirdi," dedi Aras.

Meriç sırıttı. "Bir dahaki sefere artık, kardeşim."

Telefonumu kapatıp çantama koyarken Meriç'e baktım. "Gerek yoktu böyle bir şeye," dedim.

"Bana göre vardı. Herkes dikkatli davranacak, Mayıs. Bundan sonra tek bir kelime ederse hemen bana söyleyeceksin."

Onaylar gibi başımı salladım ama artık o kızla ilgili bir şey duymak istemiyordum.

***

Okul çıkışında kafeye gittik. Ben tatlımı yerken Meriç de beni izliyordu. "Beni izlemeyi bırakır mısın?" dediğim sırada içeri giren Dolunay'ı fark ettim. Yanımıza geldiğinde ona sıkıca sarılıp, "Hoş geldin, tatlım," dedim.

"Hoş buldum," dedikten sonra diğerleriyle de selamlaştı ve Burak'ın yanına oturdu.

Herkesin keyfi yerindeydi ama böyle anlar ne zaman uzun sürmüştü ki? Kerem kapıdan içeri girdiği anda Meriç dikleşti, kaşları hemen çatıldı.

Onun bakışlarını takip eden Dolunay, "Ah, Keremciğim gelmiş," diyerek ayağa kalkmaya yeltendi.

Meriç onu kolundan yakaladı. "Otur oturduğun yere, beni delirtme!"

"Abi, sakin olur musun ya!"

Burak araya girdi. "Dolunay, abin haklı. Otur da tatsızlık çıkmasın."

Dolunay dönüp Burak'a baktı. Bu bakışta garip olan bir şeyler vardı. "Tamam, bir yere gitmiyorum," diyerek kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

Deniz, "Eee, Dolunay, hayatında biri var mı?" diye sordu. Ya az önceki o bakışı fark etmişti ya da sorusu sadece tesadüftü.

Cevap veren Meriç oldu. "Onun 'hayatında biri' anlayışı ancak evcil bir hayvan olabilir. Aklına sokmayın kızım şöyle şeyler."

"Abartmıyor musun, Meriç?" dediğim sırada Kerem yanımıza geldi.

"Evet, Meriç, abartmıyor musun? Kardeşin belki sizin tayfadan birisine âşıktır? Olamaz mı? Bence olabilir."

"Ne demeye çalışıyorsan adam gibi söyle. Ağzında geveleme!" dedi Meriç sinirle.

Dolunay, "Aramızda kalacağını söylemiştin!" diye atıldı.

Kerem telefonunu çıkarıp masanın üzerine koydu. "Kendi söylese daha iyi olur."

'Ben galiba Burak'tan hoşlanıyorum. İlk gördü-

ğüm günden beri onu aklımdan çıkaramıyorum. Lütfen abimin haberi olmasın, yoksa beni öldürür.'

Bu duyduğumuz Dolunay'ın sesiydi. Zavallı kız kıpkırmızı olmuş bir şekilde telefona bakıyordu. Burak ayağa kalkıp telefonu aldı ve Kerem'in göğsüne bastırdı. "Şunu al ve bas git!"

Kerem sırıtarak telefonu aldı ve kendi masasına geri döndü.

"Abi... ben..." diye mırıldandı Dolunay.

"Sus!" diye bağırdı Meriç.

Burak sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Meriç, sorun yok. Dolunay senin için neyse benim için de o. Ona yan gözle bakmayacağımı biliyorsun. Üstelik henüz yaşı küçük, böyle geçici hevesler yaşaması gayet normal. Büyütecek bir şey değil bu."

Burak'ın sözlerinin Dolunay'da yarattığı hayal kırıklığını görmemek mümkün değildi. Onun için üzülmüştüm ama şu an Meriç'in sakin kalması her şeyden önemliydi.

Meriç, "Eyvallah, kardeşim," deyip ayağa kalktı. "Dolunay'la güzel bir şekilde konuşacağız ve ortada sorun falan kalmayacak."

Meriç kapıya doğru ilerlemeye başlayınca Dolunay'a kalkmasını işaret edip peşinden yürüdüm. Arabada ölüm sessizliği hâkimdi. Ne Dolunay konuşuyordu ne de Meriç. Evimin önüne geldiğimizde Meriç'i yanağından öpmek için eğildim ve

kulağına, "Üstüne fazla gitme. Eminim o da böyle olsun istemezdi," diye fısıldadım. Bir şey söylemeden kafasını sallamakla yetindi. Arabadan inerken, "Hoşça kal, Dolunay," dedim. Kenara çekilip el sallarken de dudaklarımı oynatarak, tabii Meriç'in görmeyeceğinden de emin olarak, "Sıkma canını," diye ekledim.

Eve gireceğim sırada Güney birden yanımda belirdi. "Mayıs, biraz konuşabilir miyiz?"

Neyse ki Meriç'in arabası uzaklaşmıştı. "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Selin'e neden vurdun?"

Yüzünde, sanki beni hiç tanımıyormuş, onun için bir yabancıymışım gibi bir bakış vardı. Bu da hiç hoşuma gitmemişti. "Onun nasıl bir insan olduğunu biliyorsun, Güney. Bu soruyu bana sormadan önce, mutlaka canımı sıkacak bir şey yapmış olduğunu tahmin etmen gerekirdi. Aklınca bana oyun oynadı, ben de karşılığını verdim."

"Ciddi misin sen ya? Demek yalan söylemeyi seçiyorsun. Peki, okulda adını neden çıkardın?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Neden böyle davrandığına anlam veremiyordum. "Ona vurmuş olabilirim ama adını ben çıkarmadım!"

"Yalan söyleme! Sen nasıl biri oldun böyle? Onun da değişmek istediğinden haberin var mıydı? Yepyeni bir okulda baştan başlamak istemişti.

Ama sen ne yaptın? Her şeyi mahvettin!"

Karşımdaki gerçekten Güney miydi? Gözyaşlarımın arasında, "Bana güvenmiyorsun, değil mi? Güvenmeyi bırak, inanmıyorsun bile!" dedim.

"Ne oluyor orada?" Meriç'in sesini duyunca hızla arkama döndüm. Elindeki telefonu salladı. "Telefonunu arabada unutmuşsun," dedi ve yanımıza gelip bana sarıldı.

"Onu değiştiriyorsun, Meriç Soyal. Selin'in gözündeki morluğa, adının okulda yayılmasına bakılırsa bayağı değiştiriyorsun hem de."

Meriç'in de en az benim kadar şaşırdığı belli oluyordu. "Selin yüzünden Mayıs'ı mı ağlattın? Bir boktan haberin yok senin! Selin'in adını çıkaran benim. Gözündeki morluğa gelince; onu yapan Mayıs'tı ve Selin kesinlikle hak etmişti."

"Bana Mayıs'ın-"

"Sana Mayıs'ın yaptığını söyledi ve sen de inandın, öyle mi?"

Güney yüzüme baktı. "Ben... özür dilerim Mayıs... Onun..."

Hayır! Bu sefer affetmek yoktu. "Sakın benden özür dileme!" diye bağırdım. "Artık benim için bir yabancısın ve seni tanımak istemiyorum."

6. Bölüm

Karanlığına ışık olarak girdim.
Ve sen, o küçük ışıkla dans etmeye kalktın!

Meriç, Güney'i kovduktan sonra beni arabasına bindirdi. Dolunay ne olduğuyla ilgili sorular sorsa da cevap verecek durumda değildim. Onu arkadaşlarının yanına bırakıp Meriç'in evine gittik. Sinirim bozulmuştu, bir yandan ağlıyor, bir yandan gülüyordum.

Meriç kahve dolu kupaları sehpanın üzerine bırakırken, "Yeter, Mayıs. Gülecek misin, ağlayacak

mısın karar ver. Dengemi bozdun yemin ediyorum," diye söylendi.

"Sen zaten dengesizdin," dedim.

"Aksini iddia eden yok zaten, sarışın."

"Bana bakışını gördün, değil mi? Selin'e nasıl güvenebilir ki? Aklım almıyor! Bir de değişmek istiyormuş! Ulan sen ilk önce karakterini yerine oturt."

"Selin'i fazla küçümsüyorsun. Güney'i suçluyorsun ama Selin de masum sayılmaz."

Kahvemden bir yudum aldım. "Beyni yok mu, Güney'in? Düşünemiyor mu? Akıl sağlığı mı yerinde değil?"

"Bunun beyinle veya akıl sağlığıyla alakası yok. Selin menfaatlerine göre oynayan biri. Seni oyunun içine davet ediyor, görmüyor musun?"

"Ona uyup çocukça işlere kalkışmayacağım. Selin umurumda değil. Benim derdim Güney. Ona her şeyi anlatmıştım. Selin'i biliyor, neler yaptığını biliyor. Ama karşıma geçip yine de onu savunabiliyor!"

"Güney'i illa döv diyorsun yani."

"Selin'i döv. Benim elim hafif galiba, fazla etkili olmuyor ki hâlâ derdi benim."

"Karşımdaki Selin bile olsa kızlara asla böyle bir şey yapmam, sarışın. Bunun yerine psikolojik trav-

malar yaşatmayı seviyorum."

Gülümsemeden edemedim. Bu konudan bahsetmek istemiyordum artık. "Haribo ve Bal ne zaman dönecekler eve?" diye sordum.

"Dolunay fazla sahiplendi onları. Sanırım annem de onları çok sevdi. Biraz daha kalırlar orada."

"Dolunay'ın üstüne gitme. Bana sorarsan onunla Burak konuşsun. Senin konuşmanla hallolacağını sanmıyorum."

Meriç sıkıntılı bir nefes verdi. "Sorun onun Burak'tan hoşlanması değil, bunu gidip Kerem'e anlatması. Bana neden söylemedi ki?"

"Neden acaba?" dedim sırıtarak.

"Haklısın. Ben konuşursam daha kötü olacak. En iyisi Burak konuşsun."

"Dolunay'ın Burak'la olmasını istemez miydin?" diye sordum.

"Dolunay henüz çok küçük. Üstelik Burak da Yaren'i seviyor."

"Yaren olmasa tamam diyecektin yani?" dedim. "Hem Burak da büyük sayılmaz." Şansımı zorladığımı biliyordum ama bu konuda ne düşündüğünü öğrenmem gerekiyordu. Ayrıca Yaren'den de hiç hoşlanmıyordum. Belki de Meriç'in çocukluk arkadaşı olması ona karşı ön yargılı davranmama neden oluyordu. Meriç cevap vermedi, ben de şansımı daha fazla zorlamadım.

***

Eve geldiğimde salona yöneldim. Annem koltuğa uzanmıştı, babam onun karnını okşuyor, dudaklarını yaklaştırıp bir şeyler fısıldıyordu. "Ben geldim," dedim koltuğa otururken.

Annem gülümsedi. "Hoş geldin, kızım."

Babam da doğrulup bana baktı. "Hoş geldin. Akşam yemeğine Meriçlere gideceğiz, haberin olsun," dedi ve ceketini giydi. "Benim ofise gitmem gerekiyor, küçük bir işim var. Halledince gelir sizi alırım."

"Baba, ben gelmesem olur mu?" diye sordum.

Babam kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Meriç'i göreceğin için mutlu olursun sanmıştım. Hem Güney de orada."

"Güney'i görmek istemediğim için gelmek istemiyorum zaten. Meriç'in geleceğini de sanmıyorum."

Annem sırıttı. "Aaa, sen şimdi gelmeyecek misin, *sarışın* kızım?"

"Sarışın mı?" diye sordu babam.

Annem bir kahkaha attı. "Sonra anlatırım, canım. Sen git işini hallet, biz de hazırlanalım."

Babam bizi öpüp evden çıktı. Annem zorlanarak da olsa doğrulup oturur pozisyona geçti. "Anlat bakalım, Meriç'le nasıl gidiyor, neler oluyor? Ama

heyecanlı kısımları anlat. Duygusal şeyleri atla, çünkü duygusal konular beni çok etkiliyor."

Derin bir nefes aldım ve son günlerde yaşadıklarımızı anlatmaya başladım. "İşte, hepsi bu kadar sanırım," dedim gülümseyerek.

"Kız, çok odunmuş bu çocuk. Baban da böyleydi ama zamanla değişti. Sevgisini göstermeyi öğrendi. Ayrıca gördüğüm yerde Güney'in gözlerini oyacağım. Gerçi zaten oyulmuş sayılır, baksana neler olduğunu görememiş. Acaba göz doktoruna mı götürsem onu?"

Annemle sohbet etmeyi özlediğimi fark ederek kıkırdadım. "Artık ağzıyla kuş tutsa umurumda değil. Onu affetmek istemiyorum," dedim.

"Hadi oradan! Sen de bana benziyorsun. Sevdiğin birinin üzüldüğünü hissettiğin an sarılırsın. Seni üzdüğünü, kırdığını unutuverirsin hemen. Sulu gözlülüğün konusunda da bana çekmişsin. Kız, sen aynı bensin!"

Annemin neşeli haline kahkaha attım ve yanına oturup yanağından öptüm. "İyi ki varsın, anne," dedim. Omzuna yaslandığım sırada telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkarıp ekrana baktım.

Annem, "Koca ayı mı?" deyip gülmeye başladı.

Telefonu açtım. "Efendim?"

"Akşam geliyor musun diye sormak için aradım. Gelmeyeceksen buradan kaçacağım, çünkü bir şeyler yapmış olabilirim."

Annem, Meriç'in sesini duyabilmek için telefona iyice yaklaşmıştı. Bir yandan da kalbinin üzerine koyduğu elleriyle kalp işareti yapıyordu. "Yine ne yaptın?" diye sordum kahkahamı bastırmaya çalışarak.

"Büyükten küçüğe gideyim o zaman. Anne ve babamla tartıştım. Güney'le kavga ettim, evi terketti. Sonra Dolunay'la konuştum ama ağlamaya başladı. O sırada Eren odaya dalıp beni suçladı. Ben de Dolunay'ın kime âşık olduğunu söyledim. Eren, Dolunay'a kızmaya başladı ama süper kahramanın olayı halletti."

Bir an hiç susmayacak sanmıştım ama sözleri bittiğinde, "Şaşırmadım," dedim. "Ve evet, akşam geleceğim. Fırsat bulursak konuşuruz. Şimdi pek müsait sayılmam, annem yanımda da."

"Tamam, sarışın. Anneni öpersin benim yerime. Minik Akım'a küçük bir sürprizim olacak ama biraz daha zamanı var."

Annem yüksek bir sesle, "Sürprizi hemen söylemelisin, çünkü ben hamileyim," dedi.

Meriç güldü. "Ses gelmiyor! Kapatıyorum. Akşam görüşürüz güzellikler!" deyip telefonu kapattı.

Annem yüzünü buruşturdu. "Çok sıkıcısınız bence. Aşkım, sevgilim, böceğim, onun tatlısı, bunun şekeri yok. Önce sen kapat falan da demiyorsunuz."

Gözlerimi devirdiğim sırada babam salona girdi. "Siz hâlâ hazırlanmadınız mı?"

***

Meriçlere geldiğimizde kapıda bir selamlaşma faslı başladı. Helin Teyze zayıflamıştı ve solgun görünüyordu. Dolunay'ın da mutsuz olduğu her halinden belli oluyordu. Ona sarıldığımda kulağıma, "Dokunsalar ağlayacak durumdayım," diye fısıldadı.

"Saçmalama, Dolunay. Yemekten sonra konuşuruz," diyerek diğerlerine döndüm. Eren karşıma geçip elini uzattı. Güney olmasaydı Kerem'le onun kuklası olma ihtimalim aklıma gelince bir eline, bir ona bakıp salona doğru ilerledim. Meriç'in yüzündeki ifadeye bakılırsa bu yaptığımdan memnun olmuştu. Kısa bir sohbetin ardından masadaki yerlerimize geçtik. Helin Teyze masa düzenini oluşturmuştu ve Meriç'le ikimiz yan yana oturuyorduk.

Annem ve Helin Teyze birbirlerine baktılar, sonra telefonlarını çıkarıp fotoğraflarımızı çekmeye başladılar. Helin Teyze, "Meriç'in buradaki odasına ikisinin fotoğrafları var. Çok hoşuma gidiyor onları bir arada görmek," dedi.

Annem de gülümseyerek karşılık verdi. "Mayıs'ın odasında da var. Bence de çok yakışıyorlar."

Şaşkınlıkla Meriç'e baktım ama o hiç de şaşırmış görünmüyordu. Aksine halinden memnun bir

ifadesi vardı. Neyse ki fotoğraf faslı da çabuk sona erdi ve herkes yemeğiyle ilgilenmeye başladı.

Yemek bittiğinde Dolunay masadan kalkıp bana baktı. "Ben terasa çıkacağım. Gelmek ister misin?"

Kafamı olumlu anlamda sallayarak hemen kalktım. "İsterim tabii." Merdivenleri çıkıp sağa döndük. Koridora bakan birçok kapı vardı ama bir tanesi oldukça farklıydı, yarısı siyah, yarısı mavi boyanmıştı.

Kapıya baktığımı fark eden Dolunay, "Abimin bu evdeki odasını görmek ister misin?" diye sordu. "İçerisi de aynı böyle." İki renkli kapıyı açıp kenara çekildi.

Gerçekten odanın da yarısı siyah, yarısı maviydi. Her iki tarafta da uygun renklerde aynı eşyalar vardı. Deli miydi bu çocuk? Bir yatak neyine yetmiyordu? Ve bir kitaplık, bir dolap? Mavi kitaplığa yaklaşıp incelemeye başladım. Hepsi macera, aksiyon kitaplarıydı. Siyah kitaplıkta bulunan kitapları merak ederek o tarafa ilerledim. Buradakiler cinayet, gerilim, korku kitaplarıydı. Siyah tarafı mavi taraftan ayıran tek şey müzik aletleriydi. Gitar, piyano, bateri, keman... Bateriye dokunurken, "Hepsini çalabiliyor mu?" diye sordum.

"Evet, çalabiliyorum," dedi Meriç.

Dönüp kapıya baktım, Dolunay'ın yanında duruyordu. "Sen manyak mısın, Meriç? Neden odayı ikiye ayırıp aynı eşyalarla döşedin ki?"

İçeri girdi ve maviyle siyahın birleştiği çizgide durdu. "Eskiden, yani o kötü günleri yaşarken siyah beni tanımlayan renkti. Oysa ben gerçekte maviydim. Ben de kendime ikisinden ayrı ayrı birer dünya yarattım," dedi. "Her neyse, seni çağırmaya geldim. Bizim tayfa aşağıda. Babam davet etmiş, bizimle konuşacakları varmış."

Başımı sallayarak onayladım ve odadan çıkıp aşağı indik. Bizim tayfa tam takım gelmişti. Annem, babam ve Meriç'in anne babası da tam karşılarına oturmuşlardı. Biz de geçip aralarına oturduk.

Özgür Amca, "Tekrar hoş geldiniz, çocuklar," dedi. "Sizi daha fazla merakta bırakmadan konuya gireceğiz. Aranızda her konuda birinci olan, oyunları sürekli kazanan biri var mı?"

Hepimiz sırıtarak Meriç'i gösterdik.

"Peki, bunu değiştirecek bir şansınız olsaydı ne derdiniz?"

Aras hemen atıldı. "Bu her neyse ben tamam derdim. Hep Meriç, Hep Meriç olmuyor artık."

Özgür Amca gülümsedi. "Barbaros'la birlikte yeni bir projeye başladık. Antalya'da bir kamp kurduk. Orada pek çok aktivite gerçekleştirilecek. Bu aktivitelerin amacı gençlerin hırsını, zekâsını ve verimliliğini artırmak olacak. Ve elbette bolca da eğlence içerecek."

"Kulağa güzel geliyor," dedi Ediz.

"Ben de biraz daha detay vereyim o zaman," dedi babam. "Kampın her yerinde kameralar olacak. Grup olarak katıldığınız aktiviteler ve oradaki yaşamınız bir televizyon programında yayınlanacak."

"Televizyon programı mı?" dedi Bengü.

"Evet," dedi babam gülümseyerek. "Televizyondan sadece tanıtım için yayınlanacak. Daha sonrasında internet üzerinden canlı yayına devam etmeyi düşünüyoruz. O kısma şimdilik karar vermedik ama ilk süreç televizyonda olacak."

"Peki, ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Bir hafta," diye yanıtladı Özgür Amca. "Okulunuzu merak etmeyin. İdareyle görüştük ve hepiniz için izin aldık. Ayrıca ailelerinizle de konuştuk. Yani kabul etmeniz durumunda önünüzde bir engel yok."

Rüzgâr, "Barbaros Amca, grup olarak katılacaksınız dedin. Hepimiz tek grupta mı olacağız?" diye sordu.

"Hayır. İkişer kişilik gruplara ayrılacaksınız. İlk dört günkü aşamalardan bu şekilde geçeceksiniz. Sonraki üç günse karşınıza gelecek olan gruba karşı yarışacaksınız. Kazanan gruba ödülümüz de var."

"Ne zaman gideceğiz?" dedi Meriç.

Özgür Amca, "İki gün sonra," dedi.

"Ben de katılabileceğim değil mi?"

Dolunay'ın sorusuyla Özgür Amca gülümsedi. "Tabii ki güzel kızım."

"O zaman, dağıtıyor muyuz orayı millet?" diye bağırdı Aras.

Barbaros Amca, "O halde kabul ediyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Ona göre hazırlıklara başlayacağız."

Yine bir ağızdan, "Evet!" dedik.

***

Bizim tayfa bir saat önce gitmişti. Annem, babam ve ben de gitmek için ayaklanmıştık. Arabaya binmeden önce Meriç'e, "Çok merak ediyorum, acaba kazanabilecek miyiz?" dedim.

Meriç gülümsedi. "Senin takımında ben varım, kızım. Tabii ki kazanacağız."

"Hoşça kal, koca ayı!" diye mırıldandım ve cevap vermesine fırsat vermeden arabaya bindim. Camdan ona bakarak, işaret diliyle, "Seni deliler gibi seviyorum," dedim.

Babam arabayı çalıştırıp yola çıktığında telefonuma mesaj geldi. *'Ben de seni, sarışın.'*

***

Yine yataktan zorla çıkmıştım. Uykusuz kalmamın tek sorumlusu Meriç'ti. Akşam saatlerce görüntülü konuşmuştuk. Okul için hazırlanıp aşağı indim ve çantamı alıp evden çıktım. Gözlerim ne-

redeyse kapalıydı. Elimdeki çantam da yerde sürünüyordu. Meriç'in, arabasını her zaman park ettiği yere doğru yürümeye başladım.

"Her yerde akşam oldu, Mayıs. Sen hâlâ ayakta uyuyorsun. Bir daha görüntülü arama yok," dedi ben arabaya binerken.

Yarı açık olan gözlerimi devirip kemerimi taktım. "Gerçekten çok uykum var."

Beni duymazdan gelerek gaza basıp yola çıktı. "Yarın tatil başlıyor, sarışın. Hazır mısın?"

İşte şimdi uykum açılmıştı. "İki gün sonra değil miydi o?"

Meriç gülümsedi. "Bir gün için bile olsa kafamız dağılsın diye öyle ayarladım. Kötü mü yapmışım?"

"Yoo, iyi yapmışsın," dedim. Biraz uzaklaşmak bana iyi gelecekti. Ama yola çıkmak için hazırlık yapmamıştım. Nasıl yetiştirecektim? "Evet, kötü yapmışsın," diye ekledim.

Gülümseyerek okulun park alanına girdi. "Kararsız kaldın ama yine de yarın gidiyoruz," dedi.

Çantamı alıp arabadan indim. Meriç yanıma gelince el ele yürümeye başladık. Merdivenleri çıkarken Selin karşımda belirdi. O iğrenç gülümsemesi de yüzündeydi. "Nasılsın, Mayıs?"

"Önümden çekilmezsen olacaklardan ben sorumlu değilim," deyip gözlerinin içine baktım. Meriç'in de kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"Ama neden öyle diyorsun? Bu arada, sanırım Güney'le bir ilişkiye başlayacağız. İnanabiliyor musunuz?"

Bu, benim için gerçekten zordu. İçim acıyordu ve bir şey belli etmemeye çalışmak beni yoruyordu. "Güzel seçim," dedi Meriç. "Hem karakter edinirsin hem de gurur, kişilik ne demek kavrarsın. Gerçi *kavrama* kısmını yanlış uygulayacağını bildiğim için bunun sonunu net bir şekilde görebiliyorum."

Selin'in yüzündeki gülümseme kaybolurken yanından geçip sınıfa doğru yürüdük. "Neden ona cevap vermek yerine susuyorum?" diye söylendim.

"Söylemek istediğim tam olarak buydu. Bir açığını buldu ve oradan devam ediyor. Kendine gelip o açığı kapatmalısın."

Daha fazla sızlanmadan sınıfa girip sıramıza oturdum. Tam uyku moduna geçeceğim sırada Aras, "Grubumuzun adını 'çikolyavrutayfa firarda' olarak değiştirdim," dedi.

"Bence çok güzel," dedim gülerek ve Aras'ın uzattığı yumruğuna yumruğumu tokuşturdum.

Ediz, "Çok yaratıcısın," diye söylendi.

"Beğenmeyene, Meriçlim ve beyaz çikolatam gibi yumruk atarım. Mübarek, gelene geçene çakıyorlar," dedi Aras ve bize döndü. "Lan! Size de isim buldum; yumruk gamzeleri."

Deniz, "Harbi yakıştı," diyerek onu onayladı.

Aras hemen yüzünü buruşturdu. "Haribo deme, böbreğimi yakma, kızıl yenge."

Deniz kıkırdadı. "Çok pardon."

"Ben çok heyecanlıyım ya. Umarım çok eğleniriz," dedi Sıla. Sesi fazlasıyla hevesli çıkmıştı.

"Meriç'in son dakika gölünden haberiniz var mı?" diye sordum.

Meriç, "Sadece erkene aldım," diye açıkladı.

Sıla hemen söylenmeye başladı. "Meriç ya! Bunun hazırlanması var daha. Neden böyle bir şey yaptın?"

Bengü de ona katıldı. "Keşke öne almadan önce haber verseydin. Nasıl yetişeceğiz şimdi?"

Meriç kaşlarını çattı. "Paris moda haftasına falan gidiyor değiliz, kızlar. Alt tarafı bir haftalığına Antalya'ya gidiyoruz.

Odundu işte, kadın ruhundan hiç anlamıyordu. Kızlar aynı anda söylenmeye, itiraz etmeye başladılar. İçlerinden Meriç'e küfrettiklerinden de emindim.

En sonunda Meriç isyan etti. "Tamam! Bir daha bu konu hakkında bir şey söylemeyeceğim. Yeter ki susun!"

O daha fazla sinirlenmeden konuyu değiştirmek isteyerek, "Burak nerede?" diye sordum.

Bizimkilerin cevap vermesine gerek kalmadan kapı açıldı ve Burak, hocayla birlikte içeri girdi. Fazlasıyla sinirli görünüyordu. Meriç, "Bir şey olmuş," diyerek hemen ayaklandı. "Kardeşim, iyi misin? Gel biz çıkalım."

"Şuraya bak," dedi hoca. "Ailelerinin şunlara verdiği terbiyeye bak."

Meriç, hocayı takmadan Burak'la birlikte dışarı çıktı ve kapıyı da arkasından sertçe kapattı. Ayağa kalkıp hocanın yanına gittim. Ne olduğunu bilmeden, ailelerini tanımadan nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi ki? Belki Burak'ın ailevi bir sorunu vardı, belki bir sağlık sorunuyla uğraştığı için geç kalmıştı. Sormadan etmeden nasıl yargılardı? "Burak'ın ne yaşadığını bilmeden böyle konuşmanız hiç hoş değildi," dedim. "Bize böyle mi örnek olacaksınız?" bizimkilerin de ayaklandığını fark etmiştim. Ben önde, onlar arkamda sınıftan çıktık. Birkaç adım attıktan sonra arkama baktım, sadece bizimkiler değil, tüm sınıf çıkmıştı. Hatta Batın ve Barış bile. Ben onlara şaşkınlıkla bakarken, Rüzgâr gelip yanımda durdu.

Batın, "Öyle bakmayın," dedi. "Mayıs çok doğru ve haklı bir şey söyledi. Bize de sınıftan çıkmak düştü."

Rüzgâr başını sallayıp onayladı, sonra bizimkilerle birlikte kantine indik. Burak ve Meriç orada değillerdi. "İyice meraklandım," dedi Aras.

Ediz, "Dışarı çıkıp bakalım," diye önerdi.

Bahçeye çıkıp etrafa bakınmaya başladık. "Oradalar," dedi Deniz çardağı işaret ederek.

Yanlarına gittiğimizde Meriç, "O olduğuna emin misin, Burak?" diye sordu. "Karanlık olduğunu söyledin."

"Oydu Meriç. Sevdiğim kızı tanımaz mıyım sence? Oraya girene kadar onu izledim ve çıkana kadar da bekledim. Beni fark etmesine rağmen umursamadı, görmezden geldi ve yanındaki şerefsizle öpüştü. Hem de gözlerimin önünde."

Bir şey anlamadığımız için birbirimize bakarak oturduk. Ediz, "Sorun ne? Ne olduğunu bize de anlatın," dedi.

Burak acı bir şekilde tebessüm etti. "Sevdiğim kızın iğrençliğini gördüm. Onun yüzünden ailemle tartıştım."

"Yaren olduğundan emin misin? O, böyle biri değildir," dedi Rüzgâr.

"Eminim, kardeşim. Kesinlikle eminim."

***

Öğle arasında yine çardakta oturmuş, güzel havanın tadını çıkarıyorduk. Burak'ı sakinleştirmek kolay olmamıştı. Ta ki Aras onu sırtına alıp etrafında dönmeye başlayana kadar. Eğer güzel dostlarınız varsa ve kendinizi kötü hissettiğinizde sizi gül-

dürebiliyorlarsa onları sakın kaybetmeyin. Çünkü bu dünyadaki gerçek hazine onlardır.

"O değil de sınavlardan kurtuluyoruz. Allah'ım, bu duyguyu yaşattığın için sana binlerce kez, Haribolarca kez şükürler olsun. Daha çok yaşatman dileğiyle, çok âmin," dedi Aras.

Biz de bir ağızdan, "Âmin," dedik.

Burak, "Bu kız niye buraya geliyor şimdi?" deyince onun baktığı tarafa baktık.

Selin bir fil edasıyla bize doğru geliyordu ve görünüşe bakılırsa sinirliydi. Yanımıza ulaştığında bana bakarak, "Hepsi senin yüzünden!" diye bağırdı. Gözlerinin kızarıklığına bakılırsa ağlamıştı.

Ayağa kalkıp karşısına geçtim. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Bir şey söylemeden beni itince Sıla ayağa fırlayıp aramıza girdi. "Belanı mı arıyorsun, kızım?"

Selin birden ağlamaya başladı. Bunun bana mutluluk vermesi gerekiyordu ama haline üzülmüştüm. Sonuçta bir insan ağlıyorsa içinde bir şeyler kopmuş demekti. O insan Selin olsa bile bir şansı hak ediyordu. "Sıla, tamam. Derdi neymiş öğrenelim," deyip Selin'e doğru bir adım attım. "Ne olduğunu anlatacak mısın?"

Gözyaşları daha da çoğaldı. "Güney benimle konuşmuyor. Ben senden özür dileyene kadar da konuşmayacakmış. Biliyorum, senden özür dilesem de yüzüme bakmayacak."

"Selin ağlamayı kes ve bana bak," dedim. "Güney'i tanıyorum. İstediği şeyi yaparsan sana bir şans verecektir. Benden özür dilemene de gerek yok. Dilediğini söylersin olur biter. Merak etme, seni yalancı çıkarmam. Karşılığında gözüme görünme yeter."

Selin'in tek şansı Güney'di. Onu değiştirip iyi bir insana dönüştürecek olan oydu. Bu durum canımı acıtacaktı ama umurumda olmamalıydı.

Selin, "Anlamıyorsun! Benimle konuşmayacak. Senin yüzünden!" diye diretti.

"Hiçbir şey benim yüzümden değil, gör artık bunu. Sen yaptığın şeylerin cezasını ödüyorsun. Kusura bakma ama senin için yapabileceğim başka bir şey yok. İkiniz de benden uzak durun," dedim.

O sırada Güney'in sesi aramıza girdi. "Bu sefer büyük bir hata yaptım ve sen beni affedene kadar bekleyeceğim."

Dönüp gözlerine baktım. Her zaman gördüğüm o enerji sönmüş gibiydi. "Benden uzak dur, çünkü seni affetmeyeceğim," dedim. Ama bir gün edeceğimi biliyordum. Annem haklıydı. Yine de Güney için bu işi kolaylaştırmayacaktım.

Güney, Selin'e döndü. "Özür diledin mi?"

Selin kısık bir sesle, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Daha yüksek sesle dile. Pişman olduğunu, bir

daha böyle bir şey yapmayacağını söyle," diye bağırdı Güney.

Kaşlarımı çattım. Onun bir kıza böyle davrandığını ilk defa görüyordum. "Yeter!" diye bağırdım ben de. "Özür falan beklemiyorum. Benden uzak durun yeter diyorum. Bunun nesini anlamıyorsunuz?"

Güney beni duymazdan geldi. "Duyamadım Selin!"

Meriç, "Ulan köpeğin mi o senin? Kalk diyeceksin kalkacak, otur diyeceksin oturacak mı?" dedi. O da sinirlenmişti. Haklıydı, çünkü sinirlenmemek elde değildi.

"Neden sinirlendin, Meriç?" diye sordu Güney. "Benimle olmak isteyen o ve istediklerimi yapmak zorunda."

Bu, Güney miydi? Gözlerime inanamıyordum.

"Biz ona alışığız zaten. Ama senin bu haline alışamadık," dedi Ediz.

Sıla, Ediz'in elini tutup Güney'e boş bir ifadeyle baktı. "Mayıs seni hiç böyle anlatmamıştı bize."

"Ben gitmek istiyorum," dedim Meriç'in elini tutarak. Meriç başını sallayarak onayladı ve yürümeye başladı. Birkaç adım atmıştık ki bu sefer de önümüze Kerem çıktı. Arkamızda kalan Güney'e bakarak, "Sonunda karşılaşabildik," dedi.

"Daha önce de karşılaştığımızı hatırlatırım," diye karşılık verdi Güney.

Meriç yürümeye devam edince ben de ona uyup yürüdüm. Ama arkamızda kopan gürültüyü duymamak mümkün değildi. Omzumun üzerinden baktığımda Kerem'le Güney'in birbirlerine girdiklerini, diğer öğrencilerin ve birkaç hocanın onlara doğru koştuklarını gördüm. Durdum ve, "Meriç bir şeyler yap," dedim.

Meriç durup kısa bir an düşündü. "Benim olayım değil ama... Olsun, en azından rahatlarım," dedi ve geri döndü.

Ertesi Sabah

Havaalanının girişinde babam bavulumu arabanın bagajından çıkardı. "Biletini aldın, değil mi?"

Elimdeki bileti salladım. "Aldım babacığım, merak etme," dedim ve girişte bekleyen bizimkilere baktım. Aras bavulun üzerine oturmuştu, Ediz de bavulu bir sağa bir sola sürüklüyordu. Anne ve babamla vedalaştıktan sonra bavulumu alıp yanlarına gittim. "Selam millet," dedim gülümseyerek.

"Gelmeseydin, beyaz çikolatam. Ağaç olmayı geçtik, meyve verme aşamasına adım attık," dedi Aras.

Yanağından makas alıp, "Kusura bakmayın. Hadi içeri girelim," dedim ve Meriç'in yanına ilerledim. Dünkü kavgadan sonra hepimiz evlerimize dağılmıştık. İyi de olmuştu, çünkü ancak hazırlanabilmiştim.

Meriç yanağımdan öpüp kolunu omzuma attı. "Hayatımın sonuna kadar seni hep böyle bekleyeceğim galiba."

Şirince gülümsedim. Uzun bir bekleyişin ardından güvenlikten geçip uçağımıza bindik. Aras, Sıla ve benim bilet numaralarımız yan yanaydı. Yerlerimize oturduk.

"Eğlence başlıyor mu ne?" dedi Sıla gülerek.

"Hem de ne başlamak," dedim ve Meriç'in nerede oturduğunu görmek için doğrulup etrafıma bakındım. Hemen önümde oturduğunu görünce koltuğuma yayıldım.

"Dolunay ve Burak konusunda ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Sıla.

Aras sırıttı. "Bende o iş bende. Halledeceğim."

"Meriç, Dolunay'ın yaşını ve Yaren'i öne sürdü," dedim.

Meriç, "Duyuyorum!" diye homurdandı.

"Ben de seni *sevgilim!*" dedim biraz yüksek bir sesle. Bileceklerdi canım kimin sevgilisi olduğunu. Meriç dönüp bakınca sırıtarak öpücük attım.

O da sırıttı. "Kısmetlerimi kapatıyorsun ama."

Aras araya girdi. "Kısmet dedi, kanka. Kısmet diye birisiyle aldatıyor seni duydun mu?"

"Duydum," diyerek arkama yaslandım. Uçuşun geri kalanı çok çabuk geçiverdi. Uçaktan inip ba-

vullarımızı aldık. Havaalanından çıktığımızda bizi uzun, siyah bir limuzin bekliyordu.

Limuzinin yanındaki adam, "Merhaba, gençler. Adım Mithat Kolan. Sizi en iyi şekilde ağırlamam konusunda Barbaros Bey ve Özgür Bey'den kesin talimat aldım. Lütfen bavullarınızı burada bırakın, arkadaki araç alacak," dedi ve arka kapıyı açtı.

Aracın içi fazlasıyla genişti. "Meriçlim, senden uzun bu he," dedi Aras.

Kahkaha atarak ona yumruğumu uzattım. Biz yumruk tokuştururken Meriç, "Yavaş be kızım, arabanın camları çatladı," diye söylendi.

"Mithat Bey, program ne zaman başlayacak?" diye sordu.

"Yarın. Şimdi de kamp alanına gidiyoruz zaten. İkişer kişilik gruplar olacak ve karşı takımla yarışacaksınız. Sizin-"

Meriç, adamın sözünü kesti. "Babamlar böyle söylememişlerdi ama. Önce birbirimizle, sonra başka bir grupla yarışacaktık."

"Öyleydi. Fakat bu şekilde aşamaları daha çok önemseyeceğiniz kararına varıldı."

Haklıydı. Biz bize olsaydık ilk dört günkü aşamalarda eğlencesine takılırdık. Ama karşımızda bir rakip olursa işler değişirdi.

"Mantıklı," dedi Rüzgâr, kolunu Deniz'in omzuna atarak.

Uzun bir yolculuktan sonra Mithat Bey limuzini durdurup, "Buradan sonrasını yürüyerek gideceğiz," dedi.

Limuzinden heyecanla indik. Yemyeşil bir ormanın ortasındaydık. Temiz havayı içime çekerek Meriç'in elini tuttum. Ağaçların arasından bir süre ilerledik. En sonunda Mithat Bey, "İşte geldik," dedi karşımızdaki evi göstererek.

Durdum ve dört katlı büyük eve baktım. Camları siyahtı ve bahçesine değişik parkurlar kurulmuştu.

Mithat Bey eve doğru ilerlemeye başlayınca onu takip ettik. "Sizi diğer ekiple tanıştırayım," dedi.

Bahçenin ortasında duran gruba şaşkınlıkla bakakaldık. Kerem sırıttı. "Görüşmeyeli nasılsınız bakalım?"

7. Bölüm

Ansızın yüzün geliyor aklıma. Sonrası olmuyor bende.
Hep sende kalıveriyorum.

Gözlerime inanamıyordum. Bunların burada ne işi vardı? Kerem, Selin, Eda, Barış, Batın ve Damla... Dahası Melike ve Derin de yanlarındaydı. Bir de tanımadığım bir çocuk vardı.

"Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu Sıla.

Benim kadar o da şaşkındı ama en azından konuşabilmeyi başarmıştı. Aras ve Rüzgâr birbirlerine bakıyorlardı. Bense neye daha çok şaşırmam gerektiğini düşünüyordum.

Melike, "Şey, biz... eğlence olsun diye katılalım dedik," diye açıkladı.

Kerem'e doğru bir adım attım. "Melike ve Derin de senin oyununun bir parçasıydı, değil mi? Onları o kampa benden haber alabilmek için soktun!" diye bağırdım. İçimden bir de suratına yumruk atmak geldi ama kendimi tuttum.

"Yanlış."

Güney'in sesini duyunca yeni bir şaşkınlık hissiyle sol tarafıma döndüm. O da mı buradaydı? Hızlı adımlarla gelip Kerem'in yanında durdu.

"Melike ve Derin'den kampa katılmalarını isteyen bendim. Seni korumalarını istedim."

Sinirden gülmeye başladım. Hayatımda ne gerçek, ne oyun ayıramaz oluştum. Meriç yanıma geldi ve sert bir sesle, "Oynadığın oyunlar yetmedi, bir de burada oynayayım mı dedin?" diyerek Kerem'in karşısında durdu.

Kerem sinir bozucu bir şekilde sırıttı. "Bazı şeyleri, özellikle en son yaptığın şeyi ödeyeceksin, Meriç. Ödemeyi burada yapmana karar verdim diyelim."

Meriç'in gözlerindeki ifadeyi görünce birazdan ortalığın karışacağını anlamam zor olmadı. Öyle de oldu ve bir anda herkes harekete geçti. Meriç, Kerem'in karnına bir tekme savurdu. Kerem iki büklüm halde kıvranırken, Sıla da Selin'in üzerine atıl-

dı. Deniz, Damla ve Eda'nın arasındaydı. Bengü'yse Derin'i yere yatırmıştı.

Kulaklarım uğuldamaya, ellerim titremeye başladı. "Yeter!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsunuz? Kendinize gelin!"

Bağırmam onları biraz olsun durdurmaya yetmişti ama kavgayı asıl durduran, koşarak bahçeye gelen güvenlik görevlileri oldu. Kerem ve tayfasını bizden uzaklaştırdılar.

Meriç kıyafetlerini düzeltip karşıma geçti. "Buradan hemen gidiyoruz," dedi.

Çenesi kızarmıştı, sağ gözünün altında da hafif bir kırmızılık vardı. Bakışlarımı ondan çekip bizimkilere döndüm. "Elinize bir şey geçti mi bari?" diye sordum.

Hiçbiri cevap vermedi. Gözlerini benden kaçırıp sağa sola bakınmaya başladılar. En sonunda Aras dudağının kenarındaki kanı silerek, "Senin bunu söyle-"

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Buraya yarışmak için gelmedik mi? Bunu onlardan bin kat iyi yapabileceğimizi biliyorsunuz. O halde neden kavga ediyorsunuz?" dedim ve Meriç'e döndüm. "Kavga etmek hiçbir işe yaramıyor Meriç, görmüyor musun? Kaba kuvvetin onların daha çok hoşuna gittiğinin farkında değil misin?"

Sıla, "Yarışmada onları yenersek her şeyin hallolacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sarsılmaz egolarını yıkıp geçeriz diyorum, Sıla. Güç konusunda onlardan iyi olduğumuzu biliyoruz. Zekâ seviyemizin de onlardan üstün olduğundan şüphem yok. Onlardan iyi olduğumuzu bu yarışmanın sonunda herkes öğrenecek. Eğer şimdi vazgeçip gidersek, 'korktular, yapamadılar, kaçtılar' diyecekler arkamızdan."

Burak yanıma geldi. "Hayatımda hiçbir şeyden kaçmadım, korkmadım. Bu yüzden de seninleyim," dedi.

Aras, "Ay bu Aras çok tatlı diyorlar. Görün bakalım o tatlı Aras'ın içinden nasıl bir canavar çıkacak. Ben de varım. Elbette Bengülüm de bizimle," dedi ve tokuşturmam için yumruğunu uzattı.

Yumruğumu onunkine değdirip Bengü'ye baktım. O da gülümseyerek karşılık verdi; benimleydi.

"Beraber geldik, beraber gideceğiz," dedi Rüzgâr, Deniz'in elini tutarak. Deniz de göz kırpıp kafasını olumlu anlamda salladı.

Sıla suratını buruşturdu. "Pekâlâ, kendimi tutmaya çalışacağım. Hem zekâ olarak onlardan ne kadar ileri olduğumu da görmüş olurum."

Yanına gidip ona sıkıca sarıldım. "Sen hepimizden ileri zekâlısın yavrum," dedim sırıtarak.

Ediz, "Benim sevgilim zekidir," diyerek Sıla'yı belinden tutup kendine çekti. Sonra cebinden minik bir taç çıkarıp Sıla'nın başına yerleştirdi. "Az önceki arbede sırasında biraz hasar almış olabilir ama benim kavgacı prensesime her taç yakışır."

Ben, Deniz ve Bengü aynı anda, "Yaaa!" dedik. Ardından da birbirimize bakıp gülmeye başladık.

Sıla sahte bir sinirle, "O nazarlı gözlerinizi üzerimizden çekin," diye söylendi.

O sırada Meriç'in arkasını dönüp yürümeye başladığını gördüm. "Meriç!" diye bağırdım ama dönüp bakmadı. "Beni burada mı bırakacaksın?" dedim.

"Burada kalıp onları yerin dibine sokmayı hepimizden çok istediğini biliyoruz, Meriç!" diye ekledi Rüzgâr da.

Aras da hemen atıldı. "Beni beni, Aras'ın olan yakışıklını da mı bırakacaksın?"

"Manyak mısın? Şimdi gidecek, sen de göreceksin yakışıklıyı," diye çıkıştım.

Meriç geri dönüp karşımızda durdu. "Ne yapacağım lan ben sizinle?"

Gülerek koşup boynuna atladım ve beni etrafında döndürmesinin tadını çıkardım.

***

Kalacağımız odalara yerleşme konusunda kim kiminle kalacak tartışması başladı. Sıla ve ben birlikte kalacaktık. Aras, Bengü'yle kalma konusunda ısrarcıydı ama kimse bunu onaylamayınca ısrarından vazgeçip Rüzgâr ve Burak'la birlikte kalmaya karar verdi. Meriç ve Ediz aynı odada kalacaklardı. Deniz ve Bengü birlikte kalmaya karar verdiler. Dolunay'sa kararsız kaldı. Tek başına kalmak istemiyordu. Bizim odamızla diğer kızların odası arasında da seçim yapamamıştı. Sonunda bir gece bizimle, bir gece Denizlerle kalmaya karar verdi.

Sıla'yla odamıza girdiğimizde yatağın üzerine oturdum.

Sıla, "Diğer takımın nasıl bir oda dağılımı yaptığını merak ediyorum," dedi imayla.

"Keyifleri bilir ama burada kurallar olduğunu düşünüyorum. Kızlar ve erkekler olarak ayrılmak zorunda kalmış olabilirler," dedim.

Gelip yanıma oturdu. "Mayıs, eğer o konuşmayı yapmasaydın bazı şeyleri fark edemeyebilirdim. Teşekkür ederim."

"Teşekkür edecek bir şey yapmadım. Ayrıca kendine haksızlık etme. Sen de önünde sonunda doğru olanın ne olduğunu anlardın."

"Olsun, ben yine de teşekkür ederim."

Gülümsedim. "Pekâlâ, ben de rica ederim o zaman," dedim.

Gözlerini birden kocaman açtı. "Taç almış bana ya! Babam da bana hep 'prensesim' diyor biliyor musun? Bazen Ediz'i babama benzetiyorum. Çok güzel seviyor."

Gözlerindeki ışıltıyı görünce istemsiz bir şekilde heyecanlandım. "Sen de çok güzel seviyorsun."

"Sen de hayatımızın ne kadar güzel olduğunu düşünüyor musun? Sevdiğimiz adamlar yanımızda, dostlarımız yanımızda, hep beraberiz."

"Bu yarışmadan sonra da umarım hep beraber oluruz, Sıla," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

Sıkıntılı bir nefes verdim. Burada kalma konusunda herkesi ikna ederek yanlış bir şey yapmamış olduğumu umuyordum. "Bu yarışmada neler olacağını bilmiyoruz. Karşı takıma baksana. Şu bir haftada herkesin her şeyi açığa çıkacak. Tüm bunlarla uğraşmak istemiyorum."

"Uğraşacağın bir şey olacağını sanmıyorum. Seninle ilgili ne olabilir ki? Üzerine mi gelecekler, seni kötüleyecekler mi? Meriç'in seni dış görünüşün için sevdiğini mi söyleyecekler? Tüm bunları zaten yapmadılar mı?"

"Evet, yaptılar ama... Bunlar benim için önemli şeyler. Her seferinde kalbim, onurum kırılıyor. Yaralanıyorum," dedim.

Sıla uzanıp ellerimi tuttu. "Mayıs, bırak ellerinden geleni yapsınlar. Ağza alınmayacak şeyler söylesinler, seni kötülesinler, üstüne gelsinler. Sen artık o Ezgi değilsin. O Ezgi büyüdü, Mayıs oldu ve büyümeye beraber devam ediyorsunuz. Onların amacının ne olduğunu biliyorsun. Buna izin verme. Farkına var ve önlemini al. Ne kadar güçlü olduğunu onlara göstermezsen sürekli başa döner durursun."

Sıla haklıydı. Büyüdüğümü, güçlü olduğumu onlara göstermeliydim. Tabii en çok da kendime.

Rüzgâr'dan

"Aras, hadi kardeşim ama," dedim onuncu kez ve sabır dileyerek derin bir nefes aldım. "Eğer on saniye içinde yataktan kalkmazsan duvara astığın çikolataları ve hemen yanındaki Haribo ayını yakarım."

Aras hızla ayağa fırladı. "Öyle bir şey yaparsan uyurken saçlarını kazırım. Saçlarını sevdiğini hepimiz biliyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Yap da ne oluyor gör," dedim.

Kapıya doğru yürüdü ve benim kıpırdamadığımı fark edince bana baktı. "Ne bakıyorsun? Gidelim hadi."

Burak'ı gösterdim. "Onu bırakacak mıyız?" Sonra Burak'ı dürttüm. "Ulan iki dakikada nasıl daldın uykuya?"

"Ölmüştür bence, biz çıkalım," dedi Aras ama ona bakışımı görünce yatağın yanına hızla gelip Burak'ı yere itti. "Kalksana! Deprem oluyor!"

Burak ayağa kalktı ve yastıkları alıp koşarak odadan çıktı. Şaşkınlıkla Aras'a baktım.

"Kabul et, benim taktiğim daha iyiydi," dedi.

'Neden ben?' diye düşünmeden edemedim. Odadan çıkıp Meriçlerin kaldığı odanın önüne geldik. Aras kapıyı çalmaya başladı. Çaldı, çaldı, çaldı... "Yeter," dedim sonunda ama tabii ki beni dinlemedi.

O sırada yanımıza gelen Burak, "Yumurta mı isteyeceksin?" diye sordu. Yastıklar hâlâ kollarının arasındaydı.

"Keçi baba olmak için fazla yakışıklıyım," dedi Aras.

Bir ona, bir Burak'a baktım. "Espri anlayışınıza koyayım sizin. Ben de mal gibi durmuş, anlamaya çalışıyorum," diye söylendim.

Ediz kapıyı kızgın bir şekilde açtı ve, "Kırmayı deneseydin, Aras," dedi.

Bir dahaki sefere, kanka," deyip içeri girdi Aras.

Peşinden içeri girdiğimde yüzüstü yatan Meriç'e baktım. "Uyuyor mu?"

"Evet. Odaya girer girmez uyudu," dedi Ediz ve Burak'a döndü. "O yastıklar kucağında, çünkü?"

Burak omuz silkmekle yetindi ve boş olan yatağa atlayıp gözlerini kapattı.

"Meriç'e de aynı şeyi yapayım mı?" diye sordu Aras.

"Canına susadıysan durma," dedim.

"Rüzgâr yaptı derim."

Meriç birden ayaklandı. "Dene bakalım."

Aras dudak büzdü. "Kendimi tekrar etmeyi sevmem," dedi.

Meriç sırıttı. "Götüm yemedi desene şuna."

"Aaa, ne kadar ayıp. Bu terbiyesizliğini beyaz çikolatama söyleyeceğim."

Sonrasında Aras önde, Meriç arkada koşuyorlardı.

Mayıs'tan

Kapı kırılacak gibi çalmaya başlayınca Sıla, "Ne oluyor?" diyerek kapıyı açtı.

Aras nefes nefese kalmış bir halde içeri dalıp kapıyı kapattı ve öne eğilip ellerini dizlerine koyarak derin nefesler aldı. Nefesi düzene girince doğrulup bize baktı.

"Öleceğim sandım! Ödüm içimde hopladı resmen!"

Biz gülerken kapı tekrar çaldı. Aras seri hareketlerle yanıma oturdu. Sıla da gözlerini devirerek

kapıyı açtı. Bu sefer gelen Meriç'ti.

"Ne oluyor size?" dedim hallerine kıkırdayarak.

"Hiç," dedi Aras. "Meriçlim'e şaka yapmak istedim ama izin vermedi."

Aralarındaki her neyse büyümemesi için, "Bir şeyler yapacak mıyız bugün?" diye sordum

Meriç kolundaki saate baktı. "Saat 13.30 olmuş. Açsanız aşağı inip bir şeyler yiyelim. Sonra ne yapacağımızı kararlaştırırız."

Aras kalkıp kolumdan çekiştirdi. "Hadi yemek yemeye gidiyoruz."

"Senin yüzünden kilo almaya başladım, Aras. Ben aç değilim, yemeyeceğim," dedim.

Meriç uzanıp elimi tuttu. "İtiraz yok ve ben hayvan gibi acıktım."

Ayağa kalkıp telefonumu aldım ve hep beraber odadan çıktık. Evin bir bölümü yemekhane şeklinde döşenmişti. Gerçi daha çok lüks bir restorana benziyordu. Uzun bir masaya oturduk.

"Kabul et, Ediz'den daha yakışıklıyım?" dedi Aras, Sılay'a.

Sıla, "Söyler misin, senden daha yakışıklı bir insan var mı?" diye sordu.

"Johnny Bravo olabilir."

"Sorman hataydı, Sıla," dedim gülerek.

O sırada yanımıza gelen garson hepimizin önüne birer tablet bırakıp uzaklaştı. Şaşkınlıkla önce birbirimize, sonra tabletlere baktık. Menü tablete aktarılmıştı. Yiyecek isimlerinin yanında da işaret koyacağımız kutucuklar vardı.

Aras, "Ah, ah, bizim zamanımızda böyle şeyler yoktu," dedi.

"Bunu bu kadar genç yaşta söyleyeceğimiz hiç aklıma gelmezdi," dedim ve, "Ben labada salatası yiyeceğim," deyip kutucuğu işaretledim. Yanında da portakal suyu alsam fena olmazdı. Onu da işaretleyip tableti masanın üzerine bıraktım.

"Malada ne be?" diye sordu Aras.

"Labada Aras, labada salatası."

Aras kaşlarını kaldırıp tableti masaya koydu. "Hatırladım, annem yerken tadına bakmıştım. Yemin ederim kusuyordum ya."

Hepimiz seçim yaptıktan sonra garson gelip tabletleri aldı.

"Bizimkiler geliyor," dedi Sıla.

"Bizsiz yemek? Ne demek oluyor bu?" dedi Burak.

Dolunay'la yan yana olmaları dikkatimden kaçmamıştı.

"Dolunay," dedi Meriç ve yanındaki sandalyeyi gösterdi. Anlaşılan onun da dikkatinden kaçmamıştı.

Aras, "Aşk olsun," dedi. "Siz olmadan yemek yer miyiz hiç? Hele Bengülüm olmadan."

"Adını bile ilk defa duyduğun et yemeklerini işaretlerken böyle demiyordun ama," dedi Sıla.

Bengü gülümseyerek Aras'ın yanına oturdu. "Bunun hesabı sonra sorulacak.

Hepimiz gülerken Dolunay, "Demek yarın başlıyoruz," dedi. Hevesli görünüyordu.

Rüzgâr, "Nasıl oyunlar olacağı konusunda bilgi alabiliyor muyuz acaba?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Sıla. "Benim aklım hâlâ Derin'le Melike'de. Biz de yakın arkadaşlarıydık. Bir açıklama yapabilirlerdi. Önceden haber verebilirlerdi."

Bu konuda ben de onlara kızgındım ama artık kızgın olmaktan da yorulmuştum. Yemekten sonra, "Ben biraz dolaşacağım," diyerek ayağa kalktım.

Meriç de, "Kaçtık o zaman biz," diyerek bana eşlik etti.

Yemekhaneden çıkarken Güney ve Selin'le karşılaştık. Selin'in yüzünde her zamanki iğrenç gülümsemesi vardı, Güney'se ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Onları görmezden gelerek çıkışa yöneldik ve ağaçların arasında yürümeye başladık.

Biraz uzaklaştıktan sonra, "Kaybolmayız umarım," dedim.

"Kaybolmak kolay ama yolunu bulmak zordur, önemli olan ne için veya kimin için bunu göze aldığındır," dedi Meriç ve büyük bir ağacın yanında durdu. "Ağaca çıkalım mı?"

Ağacın yaşlı olduğu her halinden belliydi. Ama aynı zamanda oldukça güçlü ve sağlam görünüyordu. "Olur," dedim.

Meriç elimi bırakıp hafifçe eğildi ve bir elinin üzeri diğer elinin avucuna gelecek şekilde birleştirdiği ellerini ağaca yaklaştırdı. "Çık bakalım."

Umarım canını yakmam diye düşünerek avucuna bastım ve kafamın üzerindeki dala tutunup kendimi yukarı çektim. Bacaklarımı da yukarı çekip dala oturduktan sonra Meriç'e baktım. "Sen nasıl çıkacaksın?"

Yarım ağız gülümseyip geri geri yürüdü, birden büyük adımlar atarak zıpladı ve benim oturmuş olduğum dala tutundu. Bacaklarını yukarı çekip yanıma oturdu, ellerini birbirine sürtüp temizledi.

"Ben de tek başıma çıkabilirdim," dedim omuz silkerek.

Sırıtarak, "Güzelim, önce sevgilinin boyuna bir bak istersen," dedi.

Uzun bacaklarına baktım, haklıydı. "Bence ben de kısa sayılmam," dedim. "Hem ne yedirdiler acaba sana bu boy için?" diyerek güldüm.

Meriç kolunu omzuma attı, ben de başımı göğsüne yasladım. "Ama benim boyumla kıyaslarsak hâlâ kısasın, güzelim. Ayrıca yediklerimle alakalı değil, basketbolla alakalı. Çocukken çok oynardım. Ara sıra yine oynuyorum ama artık o kadar fırsatım olmuyor."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Beraber oynayalım. Ben de çok severim."

Eğilip yanağımdan öptü. "Oynarız, sarışın. Bu arada, seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

"Konuşalım."

"Oyunların nasıl olacağını bilmiyoruz. Ama eğer bizi karşı karşıya getirirlerse senden tek bir isteğim var; onlara istedikleri şeyi verme."

"Sıla söyledi değil mi?" diye sordum.

"Söylemek demeyelim," dedi gülümseyerek. "Mesaj attı. Merak etme, detaylı bir şey anlatmadı. Sadece endişeli olduğunu dile getirdi. Zaten ben de fark etmiştim endişeni, seninle konuşmayı düşünüyordum."

"Anladım," diye mırıldandım.

"İkimizin de iyi ya da kötü hatıralarımız var, Mayıs. Ve bu kötü bir şey değil. Ama artık o insanlar değiliz, o yaşlarımızda değiliz. Her geçen gün yeni şeyler öğreniyor, büyüyoruz. Geçmişe dönüp durmanın bir anlamı yok. Öğrendiklerimizle geleceğe

yön vermeliyiz. Sen, benim sarışınımsın. Benim bu hayatta öğrendiğim şey sensin. Sanırım bu da onlara çok dokunuyor."

Gözlerim istemsiz şekilde dolmuştu ve yaşların akmasına izin verdim. Meriç bazen direkt kalbime konuşuyordu ve ben bu anlara bayılıyordum.

"Benimle beraber sen de değişiyorsun, farkında mısın? Ayrıca o acı hatıralar şimdi benim iyi ki dediğim şeyler, bunu biliyorsun. Ve söylediğini yapacağım. Artık geleceğe yön vereceğim."

Meriç kokumu içine çekerek alnımdan öptü. "İşte benim kızım."

O sırada gözlerim ağacın bir alt dalına takılıp kaldı. "Meriç!" diye mırıldandım.

Biraz geri çekilip yüzüme dikkatle baktı. "Ne oldu? Bembeyaz oldun," dedi.

Hareket etmemesi için elimi bacağına koydum. "Sakın kıpırdama, Meriç."

"Sorun ne?"

"Arı kovanının üstündeyiz ve kovan düşmek üzere."

Meriç hiç kıpırdamadan derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, o zaman ne yapıyoruz biliyor musun?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Biliyorum ama sana söylemiyorum, Meriç."

Yavaşça eğilip kovana baktı ve elimi tuttu. "Sakin olacağız ve dört dediğimde ağaçtan atlayıp koşmaya başlayacağız. Başka şansımız yok, çünkü kovan her an düşecek gibi görünüyor."

Aşağı bakıp geri ona döndüm. "Bir tarafımı kırmam değil mi?"

"Mayıs!"

Gözlerinin içine baktım. "Meriç!"

"Dört!" deyip elimden çekerek aşağı atladı.

Ayaklarım yere temas ettiğinde kısa bir an için kendimi dinledim; hayır, acıyan bir yerim yoktu. Koşmaya başladığımızda, "Bunun biri, ikisi ve üçü neredeydi Meriç?" diye bağırdım.

"Dörde kadar sayacağım demedim ki, dört dediğimde dedim. Hem konuşmayı bırak da koş, arılar geliyor!"

***

Gecenin güzel rengini izlediğimiz sırada Aras hâlâ gülüyordu. "Gözlerimin önünden bir türlü gitmiyor arkadaş, o nasıl bir koşmaydı öyle! İyi ki dışarı çıkmışız, o manzarayı kaçırsaydım çok üzülürdüm."

Arılardan kaçarken maalesef bizimkilere yakalanmıştık ve günün dalga konusu olmuştuk.

"Aras, daha kaç kez uyaracağım abi seni? Ayrıca

kalkın da yatıp uyuyalım. Sabahın köründe uyandıracaklarmış," diye söylendi Meriç.

Birkaç saat önce bir görevli yanımıza gelmiş, sabah erkenden kalkacağımız konusunda bizi uyarmıştı. Bunu duyan Burak da koşarak odasına gitmişti. Sanırım aramızda uykuyu en çok seven oydu.

Hep beraber kalkıp eve girdik ve odalarımıza doğru yürümeye başladık. Odama girmeden önce dönüp Meriç'e baktım. "Görüşürüz," dedim.

"İyi geceler, koşuşu güzel sevgilim."

Meriç her 'sevgilim' dediğinde gülümsemeden edemiyordum. "Canım benim, ona yardırmak derler, koşmak değil," dedim. "Ayrıca sana da iyi geceler, güzel seven süper kahramanım benim." Kaçış maceramıza gülüyorduk ama gerçekten de ucuz kurtulmuştuk.

"Mayıs?" dedi Sıla. Odaya girmiş, kapının ağzından bana bakıyordu. "Gelmiyor musun?"

"Geliyorum," deyip tekrar Meriç'e baktım.

Bir anda eğilip dudaklarımdan öptü. "Meriç, ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca.

"Kendimi tutamadım ve sen karşımda durdukça daha çok öpesim geliyor."

Parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm. "Kaçtım öyleyse," diye fısıldayıp odaya girdim. Sıla çoktan yatağına uzanmıştı, telefonuyla uğraşıyor-

du. Işığı kapatıp ben de yatağımın üzerine attım kendimi.

"Yarın nasıl olacak acaba çok merak ediyorum," dedi Sıla.

"Ben de öyle," dedim.

"İyi geceler."

"İyi geceler, canım," deyip gözlerimi kapattım. Yarın büyük gündü. Neler olacağını sabırsızlıkla bekliyordum.

***

Kulaklarımı resmen kanatan bir sesle gözlerimi açtım ve yastığımı başımın altından çekip kulaklarıma bastırdım. Bu nasıl bir sesti böyle?

"Küfretmeden önce kapatın şunu!" diye bağırdı Sıla.

O sinir bozucu sesin arasında kapının çalındığını fark ettim. Yastığı yere attım ve, "Allah'ım, sabır ya! Sabah sabah bu yapılır mı?" diye söylenerek kapıyı açtım. Karşımda görevlileri görünce şaşkınca yüzlerine baktım.

Sıla, "Bu sesi hangi yarım akıllı seçti bilmiyorum ama hemen kapatsın şunu!" siye bağırarak yanıma geldi.

Görevlilerden biri, "Her gün farklı bir sesle uyandırılacaksınız," diye açıkladı.

Ellerimle kulaklarımı kapatıp, "Şu sesi kesin artık!" dedim.

Az önce konuşan görevli içeri girip duvara yaklaştı ve benim priz olduğunu sandığım şeyin kapağını açıp düğmeye bastı. O iğrenç ses bir anda kesilince müthiş bir rahatlama hissettim.

"On beş dakika sonra aşağıda olmanız gerekiyor. Size bazı sorular soracak, oyunlar hakkında bilgiler vereceğiz. Sonra da oyunlar başlayacak."

Görevli odadan çıkar çıkmaz kapıyı kapattım. Sıla küfrederek banyoya girdi. Ben de bavulumdaki kıyafetleri dolabıma yerleştirmeye başladım. Dar paçalı siyah pantolonumu ve beyaz ince kazağımı yatağın üzerine koydum. Kasım ayının sonlarıydı. Antalya güneşli olsa da buna aldanıp hasta olmak istemiyordum.

Sıla çıktıktan sonra ben de çabucak bir duş alıp hazırlandım. Daha sonra saçlarımı toplamak için siyah saç bağcığımı bileğime taktım. "Hazır mısın, Sıla?" diye sordum.

"Hazırım. Hadi çıkalım," dedi.

Telefonumu cebime koyarken bir arama, bir de mesaj olduğunu fark ettim. İkisi de babamdandı. Mesaja tıkladım.

'Günaydın, güzel kızım. Her şey başlamadan önce sizinle bir konuşma yapacak, bazı sorular soracaklar. Verdiğiniz bilgiler internet sitesinde, fo-

toğraflarınızın altında yer alacak. Küçük bir bilgi vermek için aramıştım. Mesajı okuduğunda bana geri dön. Kızgın olduğunu biliyorum ama bunu senin için yapmam gerekiyordu. Onlarla yüzleş ve kim olduğunu göster. Unutma, sen bizim kızımızsın. Beni anlayacağını umuyorum. Hoşça kal, güzeller güzeli kızım.'

Mesajı okuduktan sonra babama cevap yazdım.

'Bilgilendirdiğin için teşekkür ederim, baba. Kızgındım ama bir yerden başlamam gerektiğini anladım. Bu da benim için iyi oldu. Umarım her şey güzel olur. Şimdi aşağı iniyoruz, müsait olduğumda arayacağım. Seni çok seviyorum baba, annemi benim yerime öpersin. Hoşça kal.'

Kimseye kızgın olmaya hakkım yoktu aslında. Çünkü tüm bunlara ben sebep olmuştum. Şimdi bunu değiştirme vaktiydi.

Sıla, "Hadi Mayıs," deyince adımlarımı hızlandırıp ona yetiştim. Koluma girdi ve gülümseyerek, "Her şey güzel olacak, merak etme," dedi, gözleri parlıyordu.

Her şey güzel olacaksa neden şu an korkuyordum?

Bahçeye çıktığımızda bizimkilerin yanına doğru ilerledik. Kerem ve tayfası da oradaydı ve bakışları bizim üzerimizdeydi.

"Ah, geri zekâlılar da buradaymış," dedi Sıla oldukça yüksek bir sesle.

Hiçbirinden ses çıkmadı. Bizimkilere aynı anda, "Günaydın," dedik.

Onlar da, "Günaydın," dediler.

Hepsine tek tek baktım. "Sizin uykulu olmanız gerekmiyor muydu?" diye sordum.

"Ben çok canlıyım," dedi Burak.

"Ben de öyle," diye ekledi Ediz.

Dolunay, "Ben uykusuzluktan ölüyorum," diye söylendi.

Onun yanına gittim ve, "O zaman karşı takıma bak," dedim. "Onlara yenilmek istemezsin değil mi?"

Sırtını dikleştirip gözlerini kocaman açtı. "Asla!"

Gülümsedim. "O zaman bir an önce uyanmaya bak."

Aras, "Hepimiz kendimizi tanıttık, sarı çikolatam. Siz kaldınız. Gidin konuşun da şu çerezleri halledelim," dedi.

"Ne çabuk yahu?" dedim şaşkınlıkla.

O cevap veremeden Sıla koluma girdi. "Hadi gidip halledelim şu işi."

Görevlilerin yanına gittik. Odamıza gelen iki görevli de oradaydı. "Mayıs ve Sıla, değil mi?" dedi

odamıza girip o iğrenç sesi kapatan çocuk.

"Aynen," dedik aynı anda.

"Tamam, Mayıs Akım'la başlayalım. Doğum tarihiniz?"

"15 Mayıs."

"Kan grubunuz?"

"AB pozitif."

"Doğum yeriniz?"

"Almanya."

"Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?"

"Sporla aram oldukça iyidir. Müzikle ilgileniyorum. Maviye, siyaha ve griye âşığım. Arkadaşlarımla olmayı çok seviyorum. Her şeyi onlarla yapmak benim için fazlasıyla mutluluk verici. Bu kadar yeter mi?"

Görevli çocuk, "Yeterli," dedi ve önündeki kâğıtlara bir şeyler yazıp bana bir yaka mikrofonu uzattı. Sonra kızıl saçlı kadın görevliye döndü. "Mikrofonu takın lütfen."

Kızıl saçlı kadın mikrofonun küçük kutusunu pantolonumun beline taktı. Kablosunu kazağımın altından geçirip ön tarafa getirdi ve ucunu da yakama yerleştirdi. Biraz ağırlık yapmıştı ama idare edebilirdim. "Teşekkür ederim," dedim.

Görevli çocuk aynı soruları Sıla'ya sorup not-

larını aldı. Sıla'nın mikrofonu da takıldıktan sonra yanlarından uzaklaştık. Sıla, "Görevli çocuk seni kesiyor, haberin olsun," dedi fısıltıyla.

Omuz silkerek, "Sanmıyorum," dedim. "Sadece işini yapıyordu."

"Benden söylemesi."

Omzumun üzerinden çocuğa baktım ve göz göze geldik. Bunun bir tesadüf olmasını umarak başımı hızla çevirip önüme döndüm. Bizimkilerin yanına geldiğimizde Meriç'in yanında durdum. Sıla da hemen yanımdaydı. Görevliler bizim gruba doğru gelmeye başlamışlardı. Çaktırmadan Meriç'e baktığımda yüzünde ciddi bir ifade olduğunu gördüm. "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Bakışlarını görevlilerin üzerinden çekmeden, "Şu esmer çocuğu gözüm tutmadı," dedi.

Bahsettiği çocuk, sabah odamıza gelen ve az önce kaydımı yapan çocuktu. "Neden?" dedim.

"Sana bakışlarını sevmedim."

Esmer çocuk tam ortada durum konuşmaya başladı. "Adım Adalric, arkadaşlar."

Yanılıyor muydum, yoksa Adalric bir Alman ismi miydi?

"Odalarınız hariç her yerde kamera olduğunu fark etmişsinizdir. Kameralar ve yaka mikrofonlarınız beş dakika içinde aktif hale gelecek. Verdiği-

niz bilgileri sistemimize girdik. Boş zamanlarınızda telefonlarınızı kullanabilir, sosyal medya hesaplarınıza erişim sağlayabilirsiniz. Şimdi oyun alanına gideceğiz. Lütfen beni takip edin."

Adalric ağaçların arasında durdu. Meriç'le göz göze geldiğimizde, "Umarım arıların yakınına gitmeyiz," dedim.

Meriç gülümseyerek elimi tuttu. "O zaman dört derim."

Adalric, "Arkamdaki sandalyeleri görüyorsunuz," dedi. "Karşılıklı koyulmuş iki grup sandalye var. Yani toplamda dört tane ediyor."

"Dört," diye mırıldandım gülerek.

Adalric, "Sessiz olun," diye uyardı. Bakışları kısa bir an için Meriç'le ellerimizde dolaştı.

"Sebep?" dedi Meriç. "Senin ikiyle ikiyi toplamanı mı izleyeceğiz?"

Aras ve Burak'ın kıkırtıları duyuldu.

"İstersem seni diskalifiye edebilirim, biliyorsun değil mi?" dedi Adalric, sinirlenmişti.

Meriç sinir bozucu gülüşüyle Adalric'e baktı. "İstersem seni işsiz bırakabilirim, biliyorsun değil mi?"

Adalric başını iki yana salladı ve devam etti. "Her neyse, oyun şöyle; iki gruptan da ikişer kişi gelecek ve *yüzleşecekler*. İki grubun birbirini tanı-

dığını biliyorum. Oyun başladığında kayıt da başlamış olacak. Birazdan yanıma gelecek olan görevliler iki torba getirecekler. Bu torbaların içindeki kâğıtlarda isimleriniz yazıyor olacak. Dört isim çekeceğim. Bu kişiler gelip sandalyelere oturacaklar ve taç şeklindeki kabloları başlarına takacaklar."

"Kablolar derken?" dedi Barış.

Onun sesini duyunca kısa bir şaşkınlık yaşadım, çünkü yaşadığım gerginlikten dolayı burada olduklarını unutmuştum.

Adalric ona baktı. "Kayda girdiğimizde ne için olduğunu anlatacağım."

Meriç'in elini bırakıp kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Adalric görevli bir kızın getirdiği torbadan dört tane kâğıt seçti. "İsimlerini okuduklarım yanıma gelsinler," dedi. "İlk takım; Güney Saraç, Eda Sonar."

Güney ve Eda yürümeye başladıklarında Kerem, "Yaparsınız siz!" dedi gaz verir gibi.

Derin bir nefes alıp Meriç'e yaslandım.

"Önce haber verseydin," dedi bozulan dengesini toparlarken.

"Yoruldum, ne yapayım?"

Adalric devam etti. "Gelelim karşı takıma, Mayıs Akım ve Burak Yosun."

"Mayıs," dedi Meriç. "Yapacağını biliyorum."

Bacaklarımı güçlükle hareket ettirip Adalric'in diğer tarafına geçtim. Telefonumu çıkarıp bizim gruba mesaj attım.

Siz: *Yapamazsam kusuruma bakmayın.*

O sırada Burak yanıma geldi. "Sarı civcivle beraberiz demek," dedim gülümseyerek.

Burak göz kırptı. "İkimiz de sarıyız. Aynı grupta olmamamız çok saçma olurdu."

Adalric, "İlk oyunumuz için gruplar belli oldu. Şimdi grubunuzdan ilk önce kimin yüzleşeceğine siz karar vereceksiniz," dedi. "Grup olarak konuşun ve kararınızı verin."

Onun konuşması bitince bizimkilerin yanına geri döndük. Ediz, "Bence Mayıs çıksın. Belki onlarda önceliği Eda'ya verirler, ikisi yüzleşmiş olurlar," diye önerdi.

Meriç, "Keşke ne konuda yüzleşeceklerini bilseydik," dedi.

Adalric onu duymuş olmalı ki, "Konu eşleşmeden sonra açıklanacak," diye açıkladı.

Sıla, "Bence Burak önce çıksın," dedi. "Ediz'in dediği gibi, önceliği Eda'ya verirlerse işi kolay olur, çünkü onu uzun zamandır tanıyor. Mayıs da Güney'i tanıyor."

Meriç itiraz etti. "Hayır, o şerefsizin Mayıs'ı tekrar üzmesini istemiyorum."

"Eda'nın üzmeyeceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Sıla.

"Önce ben mi çıkacağım şimdi?" diyerek araya girdim.

Deniz, "Önce Burak çıksın. Ne olduğunu görmüş oluruz. Ona göre sen de kendini hazırlasın," dedi.

Başımı sallayarak onayladım. "Tamam, öyle yapalım."

Adalric, "Kararınızı verdiyseniz ilk gruplar yanıma gelsin," dedi.

Yürümeye başlayacağım sırada Meriç beni durdurdu. Bilekliklerinden bir tanesini çıkarıp sağ bileğime taktı. Gri bilekliğin tam ortasında gümüşten bir 'M' harfi vardı. Gülümseyerek ona baktım. İki elimi de tutup kulağıma yaklaştı.

"Yapabileceğine inan," diye fısıldadı.

"Elimden geleni yapacağım," dedim. Ellerimi yavaşça çekip Adalric'in yanına ilerledim.

Adalric, "İşaretimle birlikte ilk yüzleşecek olanlar sandalyelere geçsinler," diyerek elini kaldırdı.

Burak sandalyeye doğru yürürken Eda'nın da harekete geçtiğini fark edince gülmeye başladım. Burak ve Eda karşılıklı olarak sandalyelere oturdular.

Adalric, "Siz de diğer sandalyelere geçin lüt-

fen," dedi Güney'le beni göstererek.

Biz de oturduktan sonra Adalric gelip ortamızda durdu. "Şimdi taçları başlarınıza takın. Taçların üzerindeki kablolar sinirsel tepkilerinizi kaydetmemizi sağlayacak. Fazla sinirlenen kaybedecek. Kendine hâkim olmayı başaran kazanacak. Sinir seviyenizi şu ekrandan görebilirsiniz."

Tacı takıp, işaret ettiği tarafa baktım. Ağacın üzerine yerleştirilmiş bir ekran vardı ve dördümüzün isimi kırmızıyla yazılmıştı.

Eda başını tutarak, "Ben pek iyi hissetmiyorum. Biraz dinlenip gelebilir miyim?" dedi.

Gerçekten de rengi bir anda solmuştu, bembeyaz görünüyordu.

Adalric, "Doktoru çağırın," dedi diğer görevlilere.

Birkaç dakika geçmeden beyaz önlüklü iki doktor geldi ve Eda'yı alıp götürdüler.

Burak, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Adalric, "Eda'nın durumu hakkın doktorlardan haber gelmesini bekleyeceğiz. Eğer tedavisi uzun sürecekse ikinci yüzleşme yapılacak. Eda geri döndüğünde de ilk grup yüzleşecek."

Telefonumu cebimden çıkarıp grup mesajlarına baktım.

Koca Ayı: *Sana söylediğimi hatırlıyor musun,*

sarışın? Geçmişe dönüp durmanın bir anlamı yok. Öğrendiklerimizle geleceğe yön vermeliyiz. Bunu aklında tut, rakibin kim olursa olsun yapabileceğine inan.

Hemen cevap yazdım.

Siz: *Karşımda beni değiştiren kişi varken, her açığımı biliyorken bunu nasıl yapabilirim?*

Koca Ayı: *Burası umurumda değil. Gidelim demiştim ama beni dinlemediniz ki! Unutma, rakiplerimizin kim olduğunu gördükten sonra beni ikna eden sendin. Eğer yapamayacaksan hemen şimdi geri dönebiliriz.*

"Meriç bu, yapar mı yapar," dedi Burak. O da telefonunu çıkarmış, mesajlara bakıyordu.

Siz: *Tamam, yapacağım.*

TekboynuzluAras'ım: *Yapacaksın tabii sarı çikolatam. O kamptaki hırsından istiyorum. Hemen şimdi! Yapamayacağını anladığın an ölü taklidi yap, uçarak geleceğim.*

Rüzgâr'ım: *Sana güveniyoruz dememize gerek yok. İsteyince yapabileceğini hepimiz biliyoruz.*

Deniz'im(Rüzgâr'ınki): *Yapamayacağım diye bir şey yok!*

Bengülümüz: *Ediz'in beddualarından bahsetmiş miydim, Mayısçığım?*

Ediz(Enişte!): *Ben bile hazır değilim, Bengü. O*

yüzden, sakin ol ve yap, Mayıs! Yoksa büyük bir beddua geliyor...

***Dolunay:** En iyisini yapacağından şüphem yok.*

Mesajları okurken gülümsemeden edemedim ama Sılanın yazmayışına takılmıştım.

***Siz:** Pekâlâ, yapacağım. Sıla, sen bir şey demeyecek misin?*

***Sıla:** Dememe gerek var mı? Seni en iyi ben tanıyorum. Yapamayacağını bilseydim seni oraya çıkarmak için ısrar etmezdim.*

***Koca Ayı:** Hadi Mayıs!*

Burak güven verircesine gülümseyerek, "Ben buradayım, korkma," dedi ve telefonumu elimden aldı. "Adalric sana seslenip duruyor."

Adalric, "İkinci grup önce başlayacak. Eda iyi, endişe etmeyin. Heyecandan dolayı tansiyonu biraz düşmüş. Birazdan burada olacak. Mayıs ve Güney, hazırsanız başlayalım. Gözünüz ekranda olsun. Sinir seviyenizi görün ve ona göre davranın. Karşınızdakinin sorduğu her soruya cevap vermek zorundasınız. Karşı grubun geri kalan üyeleri soru sormak isterlerse onlara da cevap vermek zorundasınız. Cevap vermeyen kaybetmiş sayılacak," dedi ve elindeki düdüğü çaldı.

Herkes pürdikkat bize bakıyordu.

Güney önce davrandı ve, "Eee, hayat nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Tanıdığımı zannettiğim insanların gerçek yüzlerini görerek zamanımı öldürüyorum. Malum, etrafımda ikiyüzlü insan fazlasıyla var," dedim dişlerimi göstererek gülerken. Sinirlenmemeli ve Güney'e odaklanmalıydım.

"İyiydi," dedi Burak.

Eda da o sırada Güney'e bir şeyler söylüyordu.

Güney, "Haklı olabilirsin," dedi. "Sonuçta sizin gruptaki insanları pek fazla tanımıyorum. İkiyüzlü olduklarını söylüyorsan öylelerdir."

Güney'in yüzüne tiksintiyle baktım. Aynı anda ekrandan bir bip sesi geldi; sinirleniyordum. Derin bir nefes aldım. "Onlar benim etrafımda değiller yanımdalar. Onlara ikiyüzlü diyebilecek son kişisin," dedim.

Aras, "Umursama, beyaz çikolatam," diye bağırdı.

Dönüp bizim tayfaya baktım. Bana olan güvenleri ve başaracağıma olan inançları hepsinin gözlerinden okunuyordu. Başımı hafifçe sallayarak gülümsedim.

"Güney'le sevgili olmamız seni ne derece rahatsız eder?"

Selin'in sesini duyunca gülümsemem kayboldu. Güney'e baktım; o da Selin'e bakıyordu.

Adalric araya girdi. "Başınızdaki taçları unutma-

yın. Yalan söylediğiniz an ekranda bir çarpı işareti belirecek," diye uyardı.

Bunu en başında söylemesi gerekmez miydi? Ne yani, başımızdakiler bir çeşit yalan makinesi miydi? Selin'e döndüm. "Güney güvenmeyi öğrendiğim, arkadaştan çok abi, kardeş gibi gördüğüm bir insan. Senin gibi biriyle sevgili olması beni fazlasıyla rahatsız eder," dedim. Soru sorma sırası bana gelmişti. Güney'e bakarak, "Sen kimsin?" diye sordum. "İkiyüzlülere kanıp, tanıdığı kişiyi hiçe sayan, aldatan biri misin? Yoksa inanmak istediğine inanıp, o kişi yalancı çıkınca aldatılan kişi mi?" deyip sustum ve gülerek devam ettim. "Tarafını seçtin mi? Aldatan mısın, aldatılan mı?"

Ekrandan peş peşe bip sesleri gelmeye başladı. Güney sinirlenmişti, hem de fazlasıyla.

"Hata yapmak, aldatmak ya da atılmak değildir," dedi.

"Kaçıncı hatan peki bu? Bana karşı kaçıncı güvensizliğin? Cevap vermene gerek yok, nerede olduğuna bakınca cevabımı alıyorum," dedim gözlerinin içine bakarak.

Sıla hemen atıldı. "Selin'e karşı ne hissediyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Güney.

Bakışlarımı Selin'e çevirip göz kırptım. Bu, onu deli ederdi zaten.

"Sarı şeytan, şimdi sen sarı çikolatamı çok üzdün. Eğer üzmemek elinde olsaydı yine de yapar mıydın?" diye sordu Aras.

Bakışlarımı Meriç'e çevirdim. Güven veren gözlerle beni izliyordu.

"Son yapmış olduğum hatayı asla yapmazdım. Ama onun dışındakileri, onu korumak adına yine yapardım," diye yanıtladı Güney.

Meriç oturduğu yerde dikleşip Güney'e baktı. "Anneni seviyor musun, Güney?"

Güney ona ters ters baktı. "Seni ilgilendirmez!" dedi. Bip sesleri daha da çoğalmıştı.

Bizim grup sevinç çığlıkları atarken Eda, "Meriç'in kuklası olmuşsun," dedi bana bakarak.

Burak bana doğru eğildi. "Sakin ol. Seni sinirlendirmeye çalışıyor," deyip Eda'ya döndü. "Kukla konusuna girersen zararlı çıkarsın, yavrum. Zamanında neler yaptığını hepimiz biliyoruz, değil mi?"

Burak'ın iğnelemesiyle Eda'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Bizimkiler kahkaha atarken yine Meriç'e baktım. Göz kırpması beni daha da motive etti.

"Duyduğum kadarıyla küçük Akım geliyormuş," dedi Güney. "Onun geleceği de senin gibi olmaz umarım Mayıs."

Güney'in söylediklerini şaşkınlıkla dinledim.

Hayır, sinirlenmek değildi bu, hayal kırıklığının ta kendisiydi. Bunu bana neden yapıyordu? Gözlerim Meriç'in bileğime taktığı bilekliğe kaydı. *Geleceğe yön ver...* "Evet, küçük Akım geliyor ve bu yüzden fazlasıyla mutluyum. Tek korkum, sizin gibilerle karşılaşması. gelmesi. Böyle bir şey olduğunda da kesinlikle onun yanında olacağım."

Güney'in şaşırdığını görebiliyordum. Beni sinirlendirmeye çalışıyordu ama bunu yaparken de ona olan bütün sevgimi silip atıyordu.

"Meriç gibi biriyle karşılamaması onun için daha hayırlı olacaktır," dedi.

İğrenç ses tonundaki iğnelemeye içimden küfrettim. Bu kez sakin kalmayı başaramamıştım, benim için bir bip sesi gelmişti.

Karşı taraf aralarında bir şeyler konuştular ve Melike, "Eğer bu hayata bir daha gelseydin Meriç'le aranızda geçen her şeyi yeniden yaşamak ister miydin?" diye sordu.

"Sinir etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Yemin ediyorum şu kabloları onların güzel bir yerlerine takmak geçiyor içimden," diye mırıldandım.

Burak güldü. "Onların da yapmak istediği bu zaten, Mayıs. Sen de onlara sorularınla vur. Anlarsın ya," deyip göz kırptı.

Ne demek istediğini anlamıştım. Melike'ye baktım. Bana gülümseyerek bakıyordu. "İsterdim tabii

ki. Ama bu süreçte karşılaşmış olduğum insanlarla tekrar karşılaşmayı asla istemezdim," dedim sinir bozucu bir gülüş eşliğinde.

Kerem, "Meriç karşına çıkmamış olsaydı benimle olur muydun?" diye sordu.

Meriç birden ayağa fırladı. "Senin ben..." diye başladı ama bizimkiler onu tuttular.

"Bu sorunun cevabını gerçekten bilmiyor musun?" dedim Kerem'e bakarak. "Tabii ki hayır. Asla. Hiçbir zaman ve hiçbir şartta."

Bizimkiler yine kahkahalarla güldüler. Yerine oturan Meriç'in yüzünde de bariz bir rahatlama vardı. Yerimde dikleşip arkama yaslandım ve dirseklerimi sandalyenin arkalığına yerleştirdim. İşte şimdi başlıyordum. Bakışlarımı Güney'in üzerinde sabitledim. "Küçük Akım'ın Meriç gibi biriyle karşılaşmasını çok isterim. Çünkü Meriç, içinde ne varsa dışa vuran biri. İçinde acı mı var? Acısını yaşayarak bunu herkese gösteriyor. İçinde intikam isteği mi var? İntikamını alıyor ve sevdiği insanları zarar görmemeleri için bu süreçte uzağında tutuyor. Mutluluk mu var içinde? Bunu zaten benimle olduğunda görüyorum. Mutluluğu bana ve bizden de yanımızdaki insanlara yansıyor. Peki, senin içinde ne var? Acı mı? Bunu saklayarak gülebiliyorsun. İntikam mı var? Arkadan kuyu kazarak halledebiliyorsun. Mutluluk mu var? İçinde hüzün olsa da rol yapıyorsun.

Sen bile kendini tanıyamıyorken, yanında olduğun ve ne oldukları belli olmayan insanlara güvenmeni artık doğru buluyorum," dedim.

Bip sesleri o kadar çoğalmıştı ki, ekran neredeyse error verecekti. Bizimkiler deli gibi alkışlamaya başladılar.

Adalric, "Kazanan belli oldu," dedi. "Mayıs Akım! İkinci grup yarışmadan önce biraz ara vereceğiz."

Başımdaki kablolu tacı çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktım. Güney de aynısını yapıp yanıma geldi. Karşısına geçip yüzüne baktım. Fazlasıyla sinirli görünüyordu, elini saçlarının arasından geçirdi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi. "Sinirlenme sebebim söylediklerin değildi, beni tanıyamamış olmandı. Şu hayatta bir tek sana farklı davrandım ama... Biliyor musun, buraya senin için gelmiştim. Seni görmek, eski güzel günlerimize dönmek için. Ama burada kalmamın bir anlamı kalmadı. Artık hayatında olmayacağım, rahat olabilirsin."

Arkasını dönüp giderken, "Güney!" diye bağırdım. Dönüp bana baktığında, "Ödeştik," dedim omuz silkerek.

"Anlamadım?" dedi.

"Ödeştik diyorum. Şu an ne hissediyorsan, bana inanmadığında ben de aynısını hissetmiştim. Tüm söylediklerim beni anlaman içindi. Bana nasıl

bir hayal kırıklığı yaşattığını şimdi anladın mı?" diyerek gülümsedim.

Dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Yani onları inanarak söylemedin, öyle mi?"

"Seni başka türlü affedemezdim," dedim.

Gürültülü bir kahkaha attı. Yüzünde de rahatladığını belli eden bir ifade vardı. "Şimdi de benim seni affetmem gerekecek. Bunun tek yolu da tüm oyunları kazanman. Sana öğrettiğim her şeyi diğer oyunlarda da göster, güzel gözlüm. Eğer tek bir oyunu bile kaybedersen seni asla affetmem."

Onu affetmem belki de kötü sonuçlanacaktı ama o, ailemden biri gibi olmuştu. Abim, kardeşim gibiydi. Onu yok sayamazdım. O olmasaydı şu an her şey farklı olabilirdi. Tüm bunları ona borçluydum, çünkü en başından beri bana inanmıştı. Hiç düşünmeden boynuna sarıldım.

"Sen benim için hep özel olarak kalacaksın," diye fısıldadım kulağına.

Geri çekildiğimde gülen bir yüz karşıladı beni. "Sen de benim için güzel gözlü bücürüm olarak kalacaksın."

"Güney!"

Meriç'in sesini duyunca ikimiz de ona doğru döndük. Umarım kötü bir şey olmaz diye dua ettim içimden. Meriç, "Biraz konuşalım mı?" dedi.

Bu kadar sakin olması ve emretmeyip sorması içimi rahatlatmıştı. Güney, başını olumlu anlamda sallayıp burnumdan makas aldı ve Meriç'i takip etti.

8. Bölüm

Sen karanlığımın en güzel sesisin!

Güney'den

Meriç durduğunda karşısına geçip yüzüne baktım. Bana göre fazlasıyla esmerdi. Kardeş olarak biraz benzememiz gerekmez miydi diye düşündüm. Sadece ten ve saç renklerimiz değil, yüz hatlarımız da benzemiyordu.

"Eğer bir daha Mayıs'ı üzdüğünü görürsem elimden kimse alamaz seni. Bunu bil, ona göre hareket et artık," dedi.

Mayıs'ı istemeden her üzdüğümde onu toparlayan Meriç oluyordu. Şu anda da bu korumacı tavrı gayet normaldi.

"Aynı salaklığı ikinci kez yapacak değilim. Bir kez hata yaptım diye onu yine üzeceğimi varsayamazsın," dedim.

Sinirli hali biraz olsun kayboldu. İfadesiz bir şekilde yüzüme baktı. "Hata yaptın, eyvallah. Ama görmediğini düşündüğüm gözlerini artık aç ve etrafına bir bak. Bizimle değilsin. Onlarlasın ve onlar da Mayıs'ı üzen kişiler. Bu bile onlarla olmaman için bir sebepken sen ne yapıyorsun? Bunu kullanıp Mayıs'ın üstüne gidiyorsun. Doğmamış bir çocuğu ortaya atmak ne demek lan? Şaka mısın oğlum sen?"

Meriç'in sözlerini dinlerken kaşlarım çatılmıştı. Bu kadarı da fazlaydı. "Ağzını topla, bugüne kadar bir şey demedik diye ileri gitme," dedim ve sırıttım. "Geri zekâlının tekisin biliyorsun değil mi? Bir de benim görmediğimden bahsediyorsun. Neden onlarlayım sanıyorsun lan? Zevkine mi, Selin için mi? Benimle ilgili ön yargılarını bir kenara koy artık. Ben sadece Mayıs için onların yanındayım. Başka türlü onlarla nasıl yüzleşebileceğini sanıyorsun? Hep sen mi onun yanında olacaksın? Uyan Meriç artık-"

Meriç sözümü kesti. "Sendin. Şu soktuğumun oyununu düşünen sendin."

"Sadece kişileri ben seçtim ve bir de şu son anda karşı karşıya gelme durumunu. Kısacası hepsi Mayıs için. Bunu öğrendiğine göre amacımın ne olduğunu da anlamışsındır artık," dedim ve yanından uzaklaştım.

Mayıs'tan

"On dakika oldu, bence polisi arayalım. Ya da ambulansı mı arasak?"

Aras'a ters ters baktım. Bakışımı görünce bana döndü.

"Ne bakıyorsun kızım öyle? Sarı şeytanla Meriçlim şu an birlikteler. Seni aldatıyorsa benden bilme diye söylüyorum."

Sinirden gülmeye başladım.

"Delirttin kızı, süpersin kardeşim," dedi Rüzgâr.

"İşim bu, kardeşim," deyip sırıttı Aras.

Kafamı kaldırdığımda Güney'in bu tarafa doğru geldiğini gördüm. Meriç de hemen arkasındaydı. Güney yanımızdan geçip gitti. Meriç'se tam karşımızda durup hepimize tek tek baktı. Sinirli görünüyordu.

"Sonunda kardeşim be," dedi Burak. "Meraktan öldük burada."

"Televizyona falan çıkmayacağız," dedi Meriç. "Az önce bizimkilerle konuşup hallettim. Haberiniz olsun."

"Gençler, buraya bakar mısınız?"

Adalric'in sesini duyunca hepimiz o tarafa döndük. "Son anda bir değişiklik oldu. İnsanlar sizin özel hayatlarınızı bilmedikleri için aranızdaki konuşmaları ve birbirinize karşı davranışlarınızı anlamayacağı için televizyon yayınından vazgeçildi. Oynadığınız oyunlardan bazı parçalar internette yayınlanacak. Bilginiz olsun."

Bakışlarımı Meriç'e çevirdim. Bu televizyon işini halletmekle çok güzel bir şey yapmıştı. Hayatlarımızın gözler önüne serilmesi, kavgalarımızın, tartışmalarımızın, değişen ruh hallerimizin, ileride akma ihtimali olan gözyaşlarımızın hiç tanımadığımız insanlara sunulması en başından beri doğru değildi.

Aras yaka mikrofonunu çıkarıp boşlukta salladı. "Yani kambur yürümeme sebep olan şu şeyleri takmamıza artık gerek yok, değil mi?"

"Aynen öyle," dedi Adalric.

Aras yüzünü buruşturarak baktığı mikrofonu yere attı. "Zaten onu hiç sevmemiştim."

"Şimdi Eda ve Burak'ı yerlerine alalım. Güney ve Mayıs, siz de tekrar yerlerinize geçin."

Mikrofonlarımızı çıkarıp sandalyelere oturduk. Tam karşıma oturan Güney göz kırpınca gülümsedim.

Burak kablolu tacı başına taktı, biraz gergin ve

telaşlı görünüyordu. "Şu televizyona çıkmama işi süper oldu ya, kasım kasım kasılacaktım yoksa," dedi.

"Bence de güzel oldu. Şimdi sakinleş ve oyuna odaklan. Kazanamazsan o sarı saçlarını keserim," dedim.

Burak bana umursamaz bir bakış attı. "Pardon da ben mi kazanamayacağım? Hayal dünyanı sevmedim."

Bakalım bu söylediklerinin arkasında durabilecek mi diye düşünerek onları izlemeye başladım. Konuşmaları ilerledikçe Burak sinirden deliye dönmeye başlamıştı. Böyle giderse kazanamayabilirdi.

"Mayıs, kız falan demeyeceğim, kalbini kıracağım bunun," dedi. "Ben kelimelerime dikkat ettikçe daha beterlerini söylüyor."

Haklıydı, Eda zıvanadan çıkmış gibiydi. Burak'ın zayıf noktasını bulmuştu ve durmadan üzerine gidiyordu. Her seferinde Burak için ekrandan bip sesleri yükseliyordu. Burak'ın son bir hamleyle onu çileden çıkarması lazımdı.

"Böyle olmayacak bu. Hassas noktasını bulup bodoslama dal, Burak. Ne bunun hassas noktası? Travma geçirdiği bir olay falan olmadı mı?" dedim.

Burak'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Harbi harikasın sen," dedi ve yerinde dikleşti.

"Ne oldu, Burakçığım? Dolunay kesmedi sanır-"

Burak, Eda'nın sözünü hızla kesti. Kesmesi de normal bir şeydi, çünkü sıra onda değildi. "Bak aklıma ne geldi," dedi Burak. "Baban. Evet, aklıma baban geldi. Sahi babanla nasıl gidiyor? Bir de üvey annen vardı değil mi? Biliyor mu olayları?"

Burak'ın aşağılayıcı bir tavırla söylediklerinden sonra Eda'nın yüzündeki tüm kanın çekilişini resmen izledim. Kaşları yavaşça çatıldı, elleri titremeye başladı. Burak'ın neden bahsettiğiyle ilgili bir fikrim yoktu ama tam yerine parmak bastığı belliydi. Çünkü Eda şu an karşımızda sinir krizi geçiriyordu. Üzülmüyordum. Hak etmişti.

"Helal olsun!" diyerek yumruğumu Burak'a uzattım.

Burak gülerek yumruğunu tokuşturdu. "Sayende."

Adalric yanımıza gelip ikimizi de tebrik etti. "Birkaç saat sonra yeni bir oyunla karşı karşıya olacaksınız. O zaman dilimine kadar istediğinizi yapabilirsiniz," deyip yanımızdan ayrıldı.

Kazanmıştık yahu!

"Bunu kutlamalıyız ve yemek yemeliyiz!" diye bağırdı Aras.

Bengü, Aras'ın koluna girerek, "Güzel olur," dedi.

Burak, "Önce kahvaltı edelim," diye önerdi.

Aras ona ters ters baktı. "Ulan kahvaltı da yemek olmuyor mu? Ha kahvaltı ha yemek, ne fark eder?"

"Senin yemek dediğini biliyoruz, kardeşim," diye söylendi Burak.

Ben de arkasından ilerledim. Yemekhaneye girip dünkü masaya oturduk. Yine önümüze konan tabletlerden seçimlerimizi yaptık ve karnımızı güzelce doyurduk. Hepimizin keyfi yerindeydi.

Kahvaltımız bittiğinde, arka bahçeye gitmemizi söyleyen bir anons yapıldı. Hep beraber ayaklanıp ilerlerken, Aras ve Ediz ellerine doldurdukları şeyleri atıştırıyorlardı.

"Ne midesiz adamlarsınız lan siz? Nutellalı ekmeğin üzerine salam koyup, üstüne de süs olsun diye zeytin koymak ne demek ya? Aras neyse de sen nasıl yaptın Ediz?" diye söylendi Rüzgâr.

Dönüp ona baktım, yüzünde gerçekten de iğrendiğini belli eden bir ifade vardı ve haksız da sayılmazdı.

"Güzel oluyor, tavsiye ederim," diyerek sırıttı Ediz.

Sıla dönüp ona baktı. "Ediz, kahvaltı masasıyla gelseydin?"

"Vallahi mideden geçen yol erkektir canımın içi," dedi Ediz.

Deniz kıkırdadı. "Aras'ın neden böyle olduğu anlaşıldı."

"Nedenmiş, kızıl yenge?" diye sordu Aras.

Hepimiz aynı anda, "Yediklerin!" diye cevap verdik.

Aras kendince bir 'hıh' yaparak önümüze geçti ve hızla yürümeye başladı.

Bahçeye çıktığımızda Adalric'in havuzun başında olduğunu gördük. Demek ki havuzla ilgili bir oyun oynayacaktık.

"Hoş geldiniz, gençler. Havuzu görüyorsunuz. Şimdi salıncağımız gelsin," dedi Adalric ve eliyle bir işaret verdi. Havuzun üzerine gerilmiş olan halatlar hareket etmeye başladı ve büyük bir salıncak, havuzun tam ortasına gelecek şekilde yukarıda durdu. Şaşkınlıkla bizimkilere baktım. Ne tür bir oyundu bu böyle?

"Hobi yerine fobi mi yaratmaya çalışıyorsunuz, anlamıyorum ki?" dedi Sıla.

Adalric devam etti. "Arkadaşlarınızı ne kadar iyi tanıyorsunuz? Oyunumuzun adı bu. Her iki takımdan da ikişer kişi seçeceğim. İlk önce isimleri belirleyelim," dedi. Yanına gelen görevlinin elindeki torbalardan isimleri çekti. "Derin Yılmaz, Selin Duru."

Meriç kolunu omzuma atınca ona yaslandım. Derin'le gözlerimiz buluştuğunda başımı çevirmeden ona bakmaya devam ettim.

"Sıla Kesin, Dolunay Soyal."

Sıla ve Dolunay beşlik çakarlarken onlara gülümsedim.

Adalric açıklamaya devam etti. "Salıncağa kimin önce çıkacağına aranızda karar vereceksiniz. Size, salıncaktaki arkadaşınızla ilgili sorular sorulacak ve arkadaşınız cevaplarınızı duymayacak. Sonra aynı soruları salıncaktaki arkadaşınıza soracağız. Cevapları en çok eşleşen grup kazanacak."

"Önce ben çıkarım," dedi Sıla.

Dolunay başını olumlu anlamda sallarken, Sıla saçlarını yukarından topladı ve oyun alanına ilerledi.

"Ediz, tüm soruları doğru bilmezsen Sıla kafanı koparır, biliyorsun değil mi?" dedi Meriç.

Gülümseyerek ona baktım, zaman içinde Sıla'yı o da iyi tanımıştı.

"Bilmez olur muyum lan? Bu yüzden bildiklerinizi sessizce bana söyleyeceksiniz, ben cevaplayacağım."

Sıla salıncağa tırmanmaya başlamıştı. Ona moral vermek için bağırdım. "Seni tanımayan ölsün be!"

Burak bir, "Ooo!" çekti.

Aras, "Bu oyun bitsin sana Haribo alacağım!" diye bağırınca Sıla'nın güldüğünü gördüm.

Sıla ve Selin salıncağa yerleştiler. Biz de sandal-

yelere oturup heyecanla beklemeye başladık. "Sakin ol," dedi Meriç. "Bunu da kazanacağız."

"Biliyorum," dedim gülümseyerek. "Onu en iyi ben tanıyorum, unuttun mu?"

Adalric, "Salıncaktaki arkadaşlar, yanınızdaki kulaklıkları takın ve müzik sesini duyunca işaret verin lütfen," dedi. Kızlar kulaklıkları taktılar ve ellerini kaldırıp işareti verdiler. Adalric devam etti. "Şimdi her iki grubun yanına gelen görevli arkadaşlar size bazı sorular soracaklar. Sonra aynı soruları salıncaktaki arkadaşlarınıza soracağız."

"Gelsin sorular, kaptan," diye bağırdı Ediz gaza gelmiş bir halde.

Görevli bir kadın yanımıza geldi. "Sıla'nın en büyük korkusu nedir?" diye sordu.

Ediz'le aynı anda, "Kaybetme korkusu," dedik ve gülümseyerek beşlik çaktık.

"En sevdiği çiçek?"

"Kasımpatı," dedi Ediz.

"En sevdiği hayvan?"

Rüzgâr atıldı. "Kedi."

"En sevdiği renk?"

"Pembe," dedik yine Ediz'le aynı anda.

"Görmek istediği ülke?"

"Fransa," dedi Aras.

Bizim cevaplarımızı alan görevli ve diğer grubun cevaplarını alan görevli, Adalric'in yanına gidip cevapları yazdıkları kâğıtları ona verdiler.

"Şimdi aynı soruları salıncaktaki arkadaşlara soracağım," dedi Adalric. "Selin, en büyük korkun nedir?"

"Üzerimdeki kıyafetleri başka birisinin üzerinde görmek."

Adalric, "Arkadaşların yükseklik korkusu demişler," dedi.

Aras kahkaha atmaya başladı. "Ulan kız zaten havada!"

Eda'nın sesi duyuldu. "Ama bana öyle söylemiştin."

"Eskidendi o," dedi Selin.

Adalric aynı soruyu Sıla'ya sordu. Sıla, "Kaybetmekten pek hoşlanmam ve bunu abartmış olmalıyım ki korkuya döndü," dedi.

Adalric, "Doğru," dedi.

Bizim grup ıslıklar eşliğinde alkışlamaya başladı. Adalric diğer soruları da peş peşe sordu. Biz dörtte dört yapmıştık ama karşı taraf sadece iki soruyu doğru bilmişti. Sıra son soruya gelmişti.

Adalric, "Selin, en sevdiğin çiçek hangisi?" diye sordu.

"Kırmızı gül," dedi Selin.

"Burada papatya yazıyor. Sıla, senin en sevdiğin çiçek hangisi?"

Sıla korkuyla bize baktı. "Kasımpatı," dedi.

"Gerçekten mi? Tüh ya!" dedi Ediz sahte bir üzüntüyle.

Sırıtmamaya çalışarak Sıla'ya baktım, üzüşmüş gibi görünüyordu.

Adalric, "Doğru!" diye bağırdı. "Kazanan Sıla oldu!"

Sevinç çığlıkları atarak yerimizde zıplamaya başladık. O sırada salıncak ikiye ayrıldı ve Selin'in oturduğu tarafın altı aniden açıldı. Selin daha ne olduğunu anlayamadan havuza düştü.

"Güzel düştü he!" dedi Bengü gülerek.

Sıla yanımıza gelir gelmez Ediz'e sıkıca sarıldı. "Unutmamışsın!"

Ediz, Sıla'yı kaldırıp etrafında dönmeye başladı. "Ben unutsam bile kalbim hatırlatır."

"Şimdi sıra Dolunay ve Derin'de. Lütfen yerlerinize geçin."

Adalric'in sesini duyunca Dolunay salıncağa doğru ilerledi. Az önceki kadın yanımıza geldi ve soruları sormaya başladı.

"Dolunay'ın en sevdiği renk?"

"Yeşil," dedi Meriç.

"Hangi takımlı?"

"Soru mu bu acaba?" dedi Aras. "Tabii ki Fenerbahçeli benim orta boy sarım."

Diğer soruları da Meriç, Aras ve Rüzgâr cevaplarken, Dolunay hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşündüm. Onunla daha çok zaman geçirip sohbet etmeyi aklıma not ettim.

Yine aynı şey tekrarladı, görevliler kâğıtları Adalric'e verdiler ve yarışma başladı. "Dolunay, en sevdiğin renk nedir?" diye sordu Adalric.

"Kırmızı ve yeşili seviyorum ama yeşil bir başka benim için. Bu yüzden yeşil diyorum."

Derin de doğru cevap verirken, Adalric sorularına devam etti. Durum bir anda dörde dört oldu. Sıkıntılı bir nefes verdim. Bu son soru kazananı belirleyecekti.

"Gelelim son soruya, hangi takımlısınız?"

"Abim sağ olsun, Fenerbahçe," dedi Dolunay.

Derin, "Galatasaray," diye cevapladı.

Adalric büyük bir coşkuyla bağırdı. "Kazanan Dolunay!"

Derin havuza düşerken Meriç'e sıkıca sarıldım.

"Oyun arası iyi götürüyorsun beni sarışın," dedi.

Gülerek ondan ayrıldım. "Hiç de değil."

Aras yanımıza gelen Dolunay'ı sırtına alıp koşmaya başladı. Skor 2-0'dı. Bakalım daha neler görecektik.

***

Bizim odamızda hep beraber oturuyorduk.

"Bakın baştan söylüyorum, yemek gibi oyunlar gelirse ben katılıyorum. İkinci kişinin katılmasına da gerek yok, her şey bende," dedi Aras.

"Bence senin yanında ben de çıkmalıyım. Sayende doymuyorum, Aras," diye söylendi Bengü.

Aras, "Olur Bengülüm be! Sensiz olmaz zaten," diyerek başını Bengü'nün bacağına koydu. Bengü de onun saçlarını okşamaya başladı.

"O işler sizde zaten gençler," dedi Ediz. "Bu arada, neden böyle bir şey yaptığını anlatmayacak mısın, Meriç?"

Ediz'in sorusuyla Meriç'e baktım, yanımda oturuyordu ve kafasını duvara yaslamıştı. "Baştan beri içime sinmemişti zaten. Böyle olması daha iyi."

Rüzgâr, "Böyle olmasına hepimiz sevindik. Asıl soru, neden böyle bir şeyi şimdi yapmış olduğun?" dedi.

Meriç kolunu kaldırıp omzuma koydu ve beni kendine çekti. Kafamı göğsüne yaslayıp onu dinledim. "Planlarını bozmak istedim. Kerem'i bilirim, böyle şeyler onun ilgi alanı. Son anda güzel bir sürpriz iyi gider ona," dedi Meriç ama nedense altından başka bir şey çıkacak gibiydi.

Rüzgâr başını salladı. "Dediğin gibi olsun."

"Kahvaltı bile yapmadan direkt oyuna sürüklediler arkadaş. Diğer oyunlar nasıl olacak acaba?"

Burak'ın konuşmasıyla yüzler ona döndü, yerde, yastıkların üzerinde oturuyordu.

"Git gide zorlayacaklar gibi geliyor bana," dedi Dolunay.

"Öyle olacak zaten, güzelim," dedi Meriç ona bakarak.

Ediz, "Oha, ilk tanıtım yayınlanmış," deyince hemen telefonumu elime aldım.

Mesajla beraber bayağı bir bildirim gelmişti sosyal medya hesaplarımdan.

"Mayıs, ver şu telefonunu."

Meriç telefonumu elimden alınca anlamsızca ona baktım. "Neden?" diye sordum.

Meriç bir şeyler yapıp telefonumu geri uzattı. Ne yaptığına baktım hemen. İkimizin bir fotoğrafını paylaşmış, profilimdeki bilgilere de tarih atmıştı ve bu tarih bizim tarihimizdi.

"24 Ekim," dedim o günlere giderken.

"Saat 8'i 31 geçe."

Hızla ona baktım. "Oha!" dedim şaşkınlıkla.

"Hayatımda ilk kez öyle bir şey yapmıştım. Bırak da hatırlayayım bir zahmet," diyerek güldü.

"Laaan! 7 Aralık Meriçlim'in doğum günü!"

Aras'ın bağırmasıyla yerimde zıplayarak ona

baktım. "Ve bugün 2 Aralık." Beş gün sonra sevgilimin doğum günüydü ve benim aklımda hiç plan yoktu.

"Annemle babam yapmış öyle bir şey," dedi Meriç.

"Neden öyle dedin?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Sevmiyorum doğum günümü kutlamayı ve bunu bilmelerine rağmen sürekli kutlayan bir ailem ve arkadaşlarım var. Kutlama işleri bir iki yıl ne güzel durmuştu ama şimdi yine başlıyoruz," diyerek Aras'a baktı.

Aras ciddi bir ifade takındı. "Bakma bana öyle, istemiyorsan kutlamayız."

"Başka bir numara bul, bu eskidi artık," dedi Meriç.

Aras sırıtarak baktı. "Hadi ama, annenle baban güzel bir iş çıkarmış, bunu kutlamalıyız Meriçlim!"

"Aras haklı, kardeşim. Hiç boşuna nefesini tüketme," dedi Rüzgâr.

Deniz alkış yaptı. "Güzel bir kutlama olacak!"

Evet, güzel bir kutlama olmalıydı. Sonuçta ilk kez beraber kutlayacaktık doğum gününü. "Kaç yaşına giriyorsun?" diye sordum.

Meriç saçlarını düzeltti. "On dokuz olacağım."

Aras, Burak'ı dürttü. "Bu daha on yedi lan!"

Burak da onun bacağına yumruk attı. "Sen san-

ki çok büyüksün."

"On sekizim oğlum, boru değil. Abi de bakayım bana."

İkisinin laf dalaşını kahkahalarla izledik. Nihayet yorulduklarında Aras ayağa kalktı. "Miniğimi özledim lan. Yağmur'umu arayıp geleceğim," diyerek balkona çıktı.

Meriç yerinde dikleşti. "Onu özlediğimi söyle Aras!" diye seslendi.

"Söylemeyeceğim!"

Aras'ın bağırışıyla Meriç güldü.

"Ben sıkıldım, bir şeyler mi yapsak?"

Ediz'in önerisine bir karşılık gelmeyince, "Ormana gitmek gibi salaklık yaparsak ağır küfrederim haberiniz olsun," dedim. Ama keşke demez olsaydım.

Sessizlik en kötü şekilde ortaya düşünce Aras odaya döndü. "Duydum ki ormana gidiyormuşuz!" diye bağırdı.

Yatağımda duran yastığı alıp ona fırlattım. "Bilerek yapıyorsunuz değil mi?"

"Neden öyle diyorsun? Keşfe çıktık diye düşün. Oyunlar ormanda falan olursa onlardan bir adım önde oluruz," dedi Deniz omuz silkerek.

"İyi diyorsun ama ormanda vahşi hayvanlar olduğunu biliyorsun değil mi? Yılanlar, ayılar-"

Cümlemi tamamlayamadan, "Vazgeçtim gelmiyorum ben," dedi Deniz.

Rüzgâr ona sarıldı. "Uzaklaşacağımızı kim söyledi? Sadece biraz gezeceğiz."

Deniz bir bana, bir Rüzgâr'a bakıp ayağa kalktı. "Tamam, gidelim hadi!"

"Çok süper," diye söylendim kendi kendime.

Meriç, "Merak etme, arılardan koruduğum gibi yine korurum seni," dedi.

Dönüp ona baktım. Keyfi yerinde gibiydi. "Kusura bakma ama popomuzu zor kurtardık. Bu nasıl korumak oluyor?"

Elimden tutup beni çekiştirdi. "Hadi hadi, çok konuşuyorsun."

Diğerleri de birden ayaklandılar. Ayağa kalktım ama adım atmadım. "Durun!" diye bağırdım. Hepsi dönüp bana bakınca omuzlarım düştü. "Her ihtimale karşı çantalarımızı hazırlayıp çıkalım. Lazım olabilecek şeyler alalım yanımıza," dedim. Bence mantıklıydım.

"Haklısın," diye onayladı Rüzgâr. "Ediz, aşağıda fener falan görmüştüm. Biz gidip onları alalım. Siz de yiyecek, içecek, hırka falan alın."

"Tamam," dedi Ediz.

"Eğlence başlasıınn!" diye bağırdı Aras.

Ne eğlence olacaktı ama! Aramızda iş bölümü

yapıp, ihtiyacımız olabilecek şeyleri toparladık ve sırt çantalarımıza doldurduk.

"Nerede kaldı bunlar?" dedi Bengü. Yere oturmuş, Aras'la oyun oynuyorlardı ama belli ki sıkılmıştı.

"Siz de kalksanız şuradan?" dedi Deniz.

Aras omuz silkti. "Bence siz oturun, çünkü hâlâ gelmediler."

"Hah! Geliyorlar," diye bağırdı Dolunay kapının ağzından.

Kafamı uzatıp koridora baktım. Kaşlarım birden çatıldı. Ellerindeki şeyler çadır olamazdı, değil mi?

"Siz olayı yanlış anlamışsınız. Kalmayacaktık, bakıp çıkacaktık biz," dedi ilk şaşkınlığını üzerinden atan Aras.

Hepimiz ağzımız açık bir şekilde onlara bakıyorduk.

"Her ihtimale karşı demedik mi?" diye açıkladı Rüzgâr.

"Ben kesinlikle bunu kastetmemiştim," dedim.

"Hadi gidelim," dedi Ediz, bir çadır çantasını Burak'a, diğerini Aras'a uzattı.

Aras, "Meriçlim, bu özel çanta sende," diyerek elindeki çantayı ona uzattı.

Meriç çantayı alıp hiç zorlanmadan sırtına taktı. Elimi tuttu ve odadan çıktık.

"Kiralık katillere benzedik," dedi Aras sırıtarak.

Meriç'e baktım. "O çanta ağır değil mi?" diye sordum.

Meriç sırıttı. "Değil, sarışın. Senin çantan ağır gelirse söyle, onu da alırım."

"Felç geçiren bir sevgili mi? Yok ben böyle iyiyim."

"Biliyorsun, felç geçirmek değil de geçirtmeyi tercih ediyorum."

Kaşlarımı çattım. Tam bir şey söyleyecekken Aras'ın öksürük sesiyle ona baktım. Ormanın girişinde durup hepimize teker teker baktı.

"Buradan belki birimiz ölü, birimiz yaralı, birimiz Meriçlim gibi felç geçirerek çıkabiliriz."

Meriç onu kenara itip yürümeye devam etti. "Felci göstereceğim ben sana."

"Haber verseydik keşke ya," dedi Bengü, Aras'ın koluna girerek.

"Haber verirsek peşimize takılırlar, Bengülüm. O zaman ne eğlencesi kalır?" diye açıkladı Aras.

Meriç de onu onayladı. "Babalarımızı tanıyoruz. Haber verirsek görevliler yalnız gitmemize kesinlikle izin vermezler."

"Saat kaç? Havanın kararması normal mi?"

Sıla'nın sorusuyla gökyüzüne baktım. Grimsi bir görüntüyle bize güzel bir manzara sunuyordu fakat

şimdi manzaranın pek zamanı olduğunu sanmıyordum.

Dolunay, "17.17," dedi.

Hepimiz anlamayarak ona baktık. "Ne bakıyorsunuz? Beşi on yedi geçiyor yani."

"Pekâlâ, biz böyle gidiyoruz ama nasıl geri döneceğiz?" diye sordum.

"Burak iz bırakıyor," dedi Ediz.

"He, iyi o zaman," deyip yürümeye devam ettik.

Yarım Saat Sonra

"Arkamdan soluyorum artık lan! Bir durun dinlenelim ya."

Aras'ın bilmem kaçıncı kez söylenmesiyle hepimiz durup ona baktık.

"Senin yüzünden yirmi kere durmadık mı Aras?" dedi Ediz kaşlarını çatarak.

"Ne olmuş yani? Yirmi birinci kez dursan ölecek misin?"

Meriç sırtındaki çantayı çıkarıp yere bıraktı. "Dört dakika sonra devam ediyoruz."

Kendime küçük bir taş bulup üstüne oturdum. Meriç de yanıma gelip oturunca az kalsın düşüyordum. "Kucağıma otursaydın canım?" dedim kızgın bakışlarımı ona sunarak.

"Sen benim kucağıma otursan daha rahat ederiz sanırım."

"Ebenin kucağı daha rahattır, Meriç," diyerek bir tane tokat patlattım.

"Baksana," dedi. Ben oralı olmayınca, "Bir kere bak, sonra nereye istersen bakarsın," diye ekledi.

Yumuşak ses tonuna daha fazla karşı koyamayarak ona döndüm. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp gözlerimin içine baktı. "Yüzüm kaymış mı? Bu tokat en kötülerindendi."

Kendimi tutamayıp kahkahayı bastım. "Doğru konuş o zaman," dedim gülmemi zar zor durdurarak.

"Sen konuşuyorsun kızım, ben ne yapayım? Sen deyince bir şeyi yok, ben deyince tokat yiyorum. Kadın erkek eşitliği nerede?" dedi kendini savunmaya geçerek.

"Yürümek sana yaramadı," deyip yanağını okşadım. "Oksijen yerine karbondioksit mi çektin içine?"

"Sadece senin kokunu içime çekmeyi biliyorum. Çilekli şeker karşımı kokunu seviyorum."

"Çilekli şeker..." deyip ayağa kalktım. Elimi uzatıp onun da kalkmasını sağladım. "O zaman devam edelim mi?" dedim gülerek. Güzel bir andı, fakat taşın üzerinde biraz daha otururşak çocuğumuz olmayacaktı.

"Edelim bakalım," diyerek ayağa kalktı.

Herkes bir yere oturmuş, daha doğrusu yayıl-

mış, sohbet ediyordu.

"Meriçlim, çadırları buraya kursak mı? Geçtiğimiz yerler arasında en güzeli burası," dedi Aras yanımıza gelerek.

"Üşendiğin için değil yani!" dedi Ediz.

"Her şeyi Sıla'ya söylerim, görürsün üşenmeyi!"

Sıla hemen doğruldu. "Neymiş o söyleyeceğin şeyler?"

"Hiç canım ne olacak!" diye atıldı Ediz ayağa kalkarak.

Meriç, "Durun biraz," dedi. "Kaç tane çadır ve çadır yatağı aldınız?"

"Beş yatak, beş çadır, kardeşim," diye cevapladı Rüzgâr.

"Ooo süper, süper. Bengülüm benimle, siz ne yapıyorsanız yapın," dedi Aras, Bengü'nün yanına giderek.

Meriç yere bıraktığı çantaya ilerlerken, "Önce çadırları kuralım," dedi.

"Tamamdır," deyip ayaklandı bizim çocuklar.

Meriç'in arkasından ben de ilerledim. Çantanın içini boşaltıp çadırı aldı ve ağaç kenarına ilerledi. "Yardım edecek misin, yoksa öyle durup gülümsemeye devam mı edeceksin?"

"Ben anlamam ki," dedim omuzlarımı silkerek.

"Sen tut şuradan, ben geleceğim şimdi."

Gösterdiği yeri tutup beklemeye başladım. Sonunda geldiğinde elinde küçük bir taş vardı. O sırada gözüm Burak'la Aras'a takıldı. Kahkaha atarak onlara bakmaya devam ettim. Çadırlarla boğuşuyorlardı ve çok komik görünüyorlardı.

Elimde hissettiğim acıyla dudaklarımdan bir çığlık koptu. "Elim! Elime niye vuruyorsun?" dedim kızgınlıkla Meriç'e bakarken.

"Gülmeyi bırakıp ne yapıyorum diye baksaydın elini çekebilirdin," diye söylendi.

"Çarpılırsın öyle!"

Aras'ın bağırmasıyla kaşlarımı çatarak ona baktım. Burak'la daha yapılmamış olan çadırın üzerine yüzüstü uzanmış, bize bakıyorlardı.

"Oraya gelirsem var ya!" diye böğürdüm. Meriç gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Yaprakları yedireceğimi söyleyecektim sadece," dedim en şirin gülüşümle.

Meriç söylediğimi umursamayıp kaş göz işaretleriyle tekrar tutmam konusunda talimat verdi. Gözlerimi devirip, gösterdiği yeri tuttum. Sonunda her şey tamamlandığında gülümseyerek Meriç'e baktım. "İyi iş çıkardık he!" dedim.

Meriç de gülerek bana baktı. "Öyle oldu."

"Kim kiminle kalacak sorununu halletsek?" dedi Ediz.

Meriç, "Mayıs benimle, diğerleri kiminle olursa

olsun," diyerek elimden tuttu ve kurmuş olduğumuz çadıra doğru ilerledi. Dolunay'ı unuttu sanırım diye düşünürken konuşmaya devam etti. "He bu arada, Dolunay, beni sinirlendirecek şeyler yapma yeter."

Burak'tan

"Bengülüm bende olduğuna göre, biz de gidiyoruz," dedi Aras ve güç bela kurduğu çadıra ilerlediler.

Rüzgâr ve Deniz, Ediz ve Sıla birlikte kalacaklardı. Ulan sap olacak kişi miydim ben?

"O zaman buralar sizde," dedi Ediz bana ve Dolunay'a bakarak.

Sıla'nın da gitmeden önce Dolunay'a göz kırpması gözümden kaçmamıştı. Yalnız kaldığımızda Dolunay'a döndüm. Bana bakmaktan çekiniyormuş gibi görünüyordu.

"İstersen şu taşlara oturalım. Tabii istersen çadıra da geçebilirsin, ben burada kalırım," dedim.

"Taşlar daha mantıklı," dedi.

Önden gitmesini işaret ettim ve yerdeki polarımı alıp silkeledim. Hava serindi. Polarımı giyip fermuarını çektim. Yanına gidip taşa oturdum. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarını anında kaçırdı. Pekala, güzel bir konuşma yapmam için tam zamanıydı.

"Konuşmak ister misin?" diye sordum. Aklıma

gelebilecek en güzel konu açma sorusu için kendimi tebrik ettim. Şu işleri hiç beceremiyordum.

"Ne konuda?" deyip sustu. Sonra, "Ah, kafedeki şu muhabbetle ilgili konuşmak istiyorsan ben almayayım. O klişe sözü bildiğin yaşamış oldum," diye ekledi.

Anlamayan gözlerle ona baktım. "Klişe söz?"

"Sevdiğim çocuk bana kardeşim dedi gibi şeyler dolanıyordu ya bir ara sosyal medyada, onu demek istedim," dedi. Sonra, söylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibi gözlerini büyüttü. "Yani onlar diyordu, ben değil."

"Sen beni ne seviyorsun ne de hoşlanıyorsun, Dolunay. Seninki sadece heves. Bak, ben bu tür konuları pek bilmem, o yüzden de direkt konuya girmeyi tercih ederim," dedim gözlerinin içine bakarak. Gözleri mi dolmuştu, bana mı öyle geliyordu?

Bakışlarını ellerine çevirdi ve parmaklarıyla oynamaya başladı. "Seni abimin yanında gördüğüm andan beri takip ettiriyordum."

"Anlamadım?"

"Saklandığım yerde sürekli ailemle ilgili bilgiler alıyordum. Abimin fotoğrafları elime geldiğinde bazen sen de oluyordun. Dikkatimi çekmiştin, seninle ilgili bilgileri istedim. Fotoğraflarını elime her aldığımda gülümsüyordum. Biliyorsun, Kerem'e hayatta olduğumu biliyordu ve beni ziyarete ge-

liyordu. Konuşacak kimsem olmadığı için ona anlatmıştım. Böyle ortaya çıkmasını istemezdim ama oldu işte," deyip derin bir nefes verdi ve gözlerimin içine baktı. "Bunları, heves olmadığını anlaman için anlatıyorum sana. Senden de bir şey beklemiyorum, çünkü böyle yaşamaya alıştım."

Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. "Sen daha on dört yaşındasın, Dolunay. Benim sana verebileceğim tek şey bir abinin sevgisi olur." Sözlerim sanki ona işkence ediyor gibi görünüyordu ama böyle olmalıydı. Karşındaki insanı kırmamak için elinden geleni yapsan da, seven insan bunu yanlış anlayıp umutlanabiliyordu bazen, bunu kendimden biliyordum.

"Yaşım küçük olabilir ama sen de geçtin bu yaşlardan. Bilirsin, insan bazen yaşının çok ötesinde olabiliyor. Her şeyin farkındayım. Beni anladığını biliyorum, çünkü sen de sana karşı hiçbir duygu beslemeyen birisine âşıksın," dedi ve ayağa kalktı.

Dolunay ilerlerken arkasından onu izledim. On dört yaşında olmasına rağmen olaylara farklı pencerelerden bakabiliyordu, bu da çok olgunca bir davranıştı. İnsanları anlayabiliyor ve ona göre konuşmalar yapıyordu, bunu Mayıs'la konuşmalarında görmüştüm. Ama ben kendimi de biliyordum; ona Meriç'in gözünden bakabilirdim, başka hiçbir gözle bakamazdım.

Mayıs'tan

"Meriç kalk artık ya," dedim dürterek. Çadıra girdiğimiz andan beri uyuyordu.

"Beş dakika daha," deyip beni kendine çekti.

Çok masum görünüyordu. Elimi yanağına koyup okşamaya başladım. Kendimi tutamayıp çenesinin biraz üstüne, alt dudağının biraz aşağısına bir öpücük bıraktım. Gözlerini birden açınca korkuyla geri çekildim. "Ödümü patlattın!"

"Orayı öpmemeliydin," diyerek bana doğru yaklaştı.

"Neden?"

Gülümsedi. "Öğrenirsin bir gün."

O sırada dışarıdan bir çığlık duyuldu.

Meriç, "Ne oluyor lan?" diyerek kalkıp dışarı fırlayınca peşinden gittim. Deniz çadırlarının önünde durmuş, panikle etrafa bakınıyordu. Diğerleri de çadırlarından çıkmaya başladılar.

Bengü, "Ne oldu?" diye sordu.

Deniz, "Rüzgâr, Rüzgâr yok," deyip ağlamaya başladı.

"Nasıl yok?" dedi Meriç.

"Be-ben hava almak i-için çıktım..."

Elimi koluna koydum. "Sakin ol, canım. Sakin sakin anlat."

Dolunay ona su uzattı. Deniz sudan birkaç yu-

dum içerken avucunda tuttuğu buruşturulmuş kâğıt dikkatimi çekti.

Biraz nefeslenip devam etti. "Sonra geri döndüm. Yerde kana bulanmış bu notu buldum," diyerek avucunu açtı. "Bu, Rüzgâr'ın el yazısı."

Bir an nefesimin kesildiğini hissettim. Meriç uzanıp notu aldı. Okuduktan sonra Ediz'e verdi. Not erkeklerin arasında dolaştı. Vermeleri için elimi uzattım ama Meriç notu alıp cebine koydu.

"Rüzgâr kendini korur. Başına kötü bir şey gelmiş olsa bile bir şekilde halleder. Kendini toparla Deniz, çünkü Rüzgâr'a hiçbir şey olmayacak. Şimdi biz onu bulmaya gideceğiz. Sen de biz gelene kadar kendine gelmiş ol, olur mu?"

Deniz gözyaşlarını silip Meriç'e baktı. "Kan... Nota kan bulaşmış..." dedi hıçkırarak.

Meriç, Deniz'in karşısına geçti. "Olabilir, Deniz. Ormanlık alandayız. Elini bir şeyler kesmiş olabilir. Düşmüş olabilir. Bunlar olabilecek şeyler. Bana güven tamam mı?"

Deniz geri çekildiğinde, "Güveniyorum," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Fenerleri aldım. Gidelim," dedi Burak.

Aras'tan

"Ulan bu bize şaka yapıyor olmasın?" dedim, bir yandan da çevreye bakınıyordum.

"En son yaptığı şakanın ona ders olduğunu dü-

şünüyorum. Yapmaz yani," dedi Meriçlim. En önden gidiyordu.

"Bence şaka yapıyor. Ulan hayvan gibi adam sonuçta, nereye kaybolacak?" deyip Ediz'e baktım. Telefonuyla ilgileniyordu. "Değil mi?" diyerek dürttüm kolunu.

"Yok be, sanmam yani," diye mırıldandı.

O da bir tuhaf davranıyordu. Tuhaf dediysem, önüne bakmadan yürüdüğü için sürekli düşmesini kastediyordum. Şu an olduğu gibi. Geri zekâlı, ne zaman yalan söylese ya yere kapaklanır ya da ağaca, direğe falan kafa atardı.

"Sallama lan, bir bok biliyorsan söyle," dedim üstüne giderek.

Ediz küfrederek ayağa kalktı. "Nereden bileceğim lan ben? Kaybolduğunda yanında mıydım?"

E, mantıklı şeyler söylüyordu. Onu arkada bırakıp Meriçlim'in yanına ilerledim.

O sırada Burak, "Şu evde olma olasılığı kaç?" diyerek sağ taraftaki evi gösterdi.

İçimden, bildiğim bütün duaları okumaya başladım. bir el tarafından dürtülünce yerimde zıpladım.

"Kendine gel!" dedi Ediz.

"Buraya rüyamda bile uğramam lan ben. Yüzde sıfır kardeşim," dedim ama bizimkiler eve doğru ilerlemeye başlamışlardı bile. "Nereye lan? Oğlum

vallahi ana bacı söverim, delirtmeyin! Geri zekâlılar!" Bağırmam boşunaydı, beni dinleyen yoktu. "Allah belanızı verirken az verseydi bari," diye söylenip peşlerinden koşturdum.

"Korktun mu?" dedi Ediz.

Adımlarımı yavaşlatıp arkasına geçtim ve parmaklarımla bacağını sıkarken, "Hav! Hav! Hav!" diye bağırdım. Taklidim başarılı olmuş olsa gerek, zıplayarak koşmaya başladı. Hali çok komikti. Kahkahalar atarak gülmeye başladım. Öyle çok gülüyordum ki, yürüyemeyince yere oturup gülmeye devam ettim.

"Ulan! Çok iyiydim!" dedim.

"Sıçtığımın mikrobu!" diye bağırdı Ediz.

Yüzündeki ifadeyi görünce hızla ayağa kalktım. Deli falandı bu, ne yapacağı belli olmayanlardan hani. "Korktun mu, yavrum?" dedim dudaklarımı büzerek.

Ediz iyice sinirlenmişti ama Meriçlim her zamanki gibi araya girerek olayı kökünden söktü. "Biriniz daha tek kelime ederse olacaklardan sorumlu değilim."

Bakışları beni bulunca ağzıma görünmez bir fermuar çektim. Önüne dönüp evin merdivenlerini çıkmaya başladı. Ben de arkasından ilerliyordum. Kapının açık olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Meriç'le göz göze geldik.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordum.

"Seninle aynı şeyleri düşünmediğim kesin. Ama düşündüğüm doğru," diyerek içeri doğru bir adım attı.

"Zombiler basmış lan burayı!" diye bağırmaya başladım. "Bizi yiyecekler! Yardım edin! Help! Help! He-"

Bir el ağzımı kapatınca isyanım yarıda kaldı. Kimin eli diye bakmaya fırsatım olmadı, çünkü en az yirmi tane köpeğin havlamalarını duydum ve sesler çok yakından geliyordu. Ağzımdaki el çekildiğinde başımı çevirip baktım, köpeklerin bize doğru koştuklarını gördüm. "Lan, ben size demedim onu!" diye bağırdım.

Birisi yakamdan tutup beni içeri soktu.

"Şimdi zombi olacağız işte," dedi Burak.

Meriç kapıyı kapattığında güzel bir bakışma yaşadık. Yanlış anlaşılmasın, bu daha çok kedi köpek arasında olacak bir bakışma gibiydi. Birazdan beni öldüresiye kovalayacağı için gerilmiştim.

"Ne mal adamsın lan? Ormanın içindesin ama yardım istiyorsun, geri zekâlı! Al sana yardım," dedi.

Derin bir nefes verdim. Tamam, kovalamayacağı belli olmuştu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Burak. "Etraf ka-

ranlık, bir bok göremiyorum. Sanki korku filminin içindeyiz ve gerilim sahnesini yaşıyoruz gibi."

Elimdeki feneri onun yüzüne tuttum. "Bir bok gördüm sanki," deyip kahkaha atmaya başladım ama kahkahalarım köpeklerin havlamasıyla kesildi.

"Buradan çıkmadan önce dibime girdiğinde göreceksin boku," dedi Burak.

Yüzümü buruşturdum. "Düşündüğüm şeyi yapmayacaksın herhâlde," dedim.

Ediz, "Senin o düşüncelerin yerinde kalsın, Aras. Dışa vurmak gibi bir salaklık yapma," dedi.

Feneri bu sefer ona tuttum. "Boş konuşma da düş önüme," dedim. Ediz bana doğru yürümeye başlayınca Meriçlim'in yanına geçtim.

"Rüzgâr burada mı değil mi önce ona bakalım. Sonra ne yapıyorsanız yapın," dedi Meriç.

Burak feneri yere tutarak içeri geçti.

"Oğlum burası-" diye başladım ama sözlerim bıçak gibi kesildi. Hadi ama, sözlerin de kalbi vardır. Yani kardeşimin düşüncesi bu yönde. Bana da mantıklı geldiği için arada aklımda tutuyordum. – Bu aramızda! –

"O kelimeyi söylersen yediririm," dedi Meriç kızgın bir sesle.

Omuzlarımı silktim. "Senin gibi kokuyor diyecektim. Seni yersem, beyaz çikolatalı yavrum üzü-

lür. Ama seni niye yiyeyim lan ben? Bengülüm varken. Gelme lan!"

Devamında ışık hızıyla içeri koştum, çünkü yakalarsa öldürürdü vallahi. Işığı önüme tutup ilerlemeye başladım. Ulan Rüzgâr, bir bulayım seni, yediğin yemekler kadar yemek alacaksın bana. Açlıktan ölüyordum lan.

Bir ses duyduğumda yerimde durup etrafa bakındım. Geri geri yürüdüğüm an bir şeye çarpıp bağırarak arkamı döndüm. Burak da aynı anda bağırmaya başladı. Meğer tam arkamdaymış. "Lan! Ulan nasıl korktun!" diyerek gülmeye başladım.

Burak da gülmeye başlayınca kahkahalarımız anırmaya dönüştü. "Sen kendine bak lan! Altına işedin sanırım," dedi.

Gülmeyi aniden bırakıp bakışlarımı Burak'ın arkasına sabitledim. O da sustu ve kaskatı kesildi. "Ne var lan arkamda?" dedi panikle.

"Canavar!" diye bağırdım çığlık atarak.

Aynı anda o salak da çığlık atmaya başladı. Sonra çığlığımız yine anırarak gülmeye dönüştü. "İyiydi bu," dedi yumruğunu uzatarak.

Biz yumruk tokuştururken Meriç, "Sizi buraya getiren aklıma sıçayım," diye söylendi.

"Ediz nerede?" diye sordum.

Meriç etrafına bakındı. "Sizin yanınıza gelmedi mi?"

Burak'la göz göze geldik ve aynı anda, "Hayır," dedik.

"Ne oluyor lan?" dedi Meriç.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamam uzun sürmedi. Etrafa bakınmak için feneri duvara tuttuğumda kaskatı kesildim. "Biri bunun şaka olduğunu söylesin."

"Siktir!" dedi Burak.

Duvarda 'Sıradaki sensin!' yazıyordu.

"Hangimize diyor lan?" dedim. "Şahsen benim daha yaşayacağım bin yılım var."

İkisi de bana döndüler.

Onların olmayan bir ses, "Bilmem, sen olabilir misin Aras?" dedi.

9. Bölüm

Güzelliğin diyorum, yıldızların manzarası olmuş.

Fenerin ışığını sesin geldiği tarafa tuttuğumda küfretmeye başladım. Küfretmemin sebebi bensiz şaka yapmalarıydı.

"Ulan siz mal mısınız? Bu nasıl bir şaka?" diye gürledi Burak.

"Bir tarafınıza bir şey mi kaçtı kardeşim, beni niye oyunun içine sokmadınız? Meriçlim'i korkutmanın en büyük hobim olduğunu bilmiyor musunuz?" diye söylendim. Meriç küfretmeye başladı-

ğında gözlerimi büyüterek Ediz'le Rüzgâr'a döndüm. "Kaçın!"

Rüzgâr'la Ediz kaçarken Meriç küfürlerine devam ederek onları kovalamaya başladı. "Sizin var ya hayatınızı becereceğim! Bu şakayı bir tarafınızda patlatacağım!"

Meriçlim devam ederken gülerek onları izlemeye başladım. Bir yandan da telefonumu çıkarmış, videoya alıyordum. İlk kez böyle bir şeyle karşılaştığım için bu anı ölümsüzleştirmek istiyordum, çünkü genelde Meriçlim'den kaçan ben olurdum.

"Meriçlim, benim için de vur bebeğim!" deyip kameraya baktım. Meriç bir anda rotasını değiştirip bana doğru gelmeye başladı. "Ulan ben ne yaptım? Onlar arka taraf şakası yaptı!"

"Lan bir durun, zaten kolumu kestim."

Rüzgâr'ın söylenmesiyle tüm yüzler ona döndü. Kolundaki kanları görmemle etrafımın karanlık olması bir oldu.

Rüzgâr'dan

"Bu anı daha kaç kere yaşayacağız acaba?" diye söylendim Aras'a bakarak. On dakikadır ayılmasını bekliyorduk. Ne zaman kanımı görse düşüp bayılıyordu. Başka birinin ya da kendisinin kanından etkilenmiyordu. Sanki bana özel bir şeydi anasını satayım.

"Ulan hâlâ ayılmadı mı?" diye sordu Ediz şaşkınlıkla.

Sinirlerimin bozulduğunu belli edercesine güldüm. "Ayılmadı, kardeşim!" diye söylendim.

"Kalsın bence böyle, kaçalım biz," dedi Burak.

Güzel bir öneriydi aslında. "Harbi-" dediğim sırada Aras gözlerini açtı. Tabii ya; Haribo!

"Geldik mi?" diyerek doğrulup oturdu.

Bu soruyla neyi ima ettiği umurumda bile olmadı.

"Göndereceğim şimdi seni gitmek istediğin yere," dedi Meriç. "Kalk lan!"

Aras sinirle bana döndü. "Ne kesiyorsun oğlum oranı buranı? Bilmiyor musun ne olduğunu?"

Gözlerimi devirdim. "Psikolojik oğlum seninki! Not yazdığım kâğıtta da kanım vardı. Şimdi niye böyle oldun?"

"Kâğıda bakmadım ki, kanka."

Küfrederek karşılık verdim.

"Lan hadi iğrenç bir şaka yapıyorsunuz, kızları niye karıştırıyorsunuz? Korkularından ne yapacaklarını şaşırdılar," diye söylendi Meriç.

Direkt Ediz'e baktım, çünkü kızları karıştırma fikri onundu.

"Kızları karıştırma fikri bana aitti. Merak ettiğim

bir şey vardı. Onu da görme şansım oldu. Hepsi bu," diye açıklama yaptı Ediz.

Mayıs'tan

"Deniz, artık sakin olur musun?" dedi Sıla. Uzun bir süredir onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Üzüntüyle Deniz'e baktım, gözyaşları sessizce dökülüyor, dudakları titriyordu. "Olamıyorum," diye mırıldandı.

Elimi omzuna koyup destek verircesine gülümsedim. "Merak etme, birazdan burada olurlar."

Birkaç dakika sonra Aras'ın böğürmesi duyuldu. "Kızıl yengee!"

Hepimiz o tarafa döndük. Meriç ve Burak önden sinirli sinirli gelirken, Ediz, Rüzgâr ve Aras sırıtarak geliyorlardı.

Deniz, "Rüzgâr!" diye bağırarak koşup boynuna atladı. Rüzgâr da kollarını ona doladı.

Yanıma gelen Meriç'e dikkatle baktım. "Nerede buldunuz Rüzgâr'ı? İnsan hemen haber verirdi. Burada meraktan çatladık. Hem suratın niye öyle senin?"

Bir şey söylemedi. Elimden tutup çadırımıza doğru yürümeye başladı. Sırt çantamı bana uzattı, kendi sırt çantasını taktı ve elimi tekrar tutup çadırdan çıktı. Ormana doğru yürümeye başladık.

Durdum ve, "Ne oluyor?" diye sordum. "Rüz-

gâr'ı nerede buldunuz?" Bizimkiler şaşkınlıkla bize bakıyorlardı ve ben de Rüzgâr'a ne olduğunu çok merak ediyordum.

"İnan bana bu sorunun önemli bir cevabı yok," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Meriç karşıma geçti ve sakinleşmeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. "İğrenç bir şakaymış. Ediz'le Rüzgâr ayarlamışlar. Hepsi bu."

Suratındaki sinirli ifadeye anlam veremedim. Daha çok beklemediği veya düşünmediği bir şey olmuş gibiydi. "Sen bunları takacak bir insan değilsin, Meriç. Olmuş bitmiş bir şeyin arkasından bu kadar tepki göstermezsin, çünkü tepkini o an verirsin," deyip ona doğru bir adım attım. "Neye sinirlendiğini bana anlatır mısın lütfen?"

"Neye sinirlenecek canım, benim de arka taraf şakasına katılmadığıma bozulmuştur," dedi yanımıza gelen Aras.

Meriç sinirle soludu. "Bozacağım ben şimdi bir tarafını, göreceksin o zaman." Elimi bir kez daha tuttu ve yürümeye başladık.

Artık onu çok iyi tanıyordum. Şu an ne söylersem söyleyeyim konuşmayacağını biliyordum. O yüzden ısrar etmedim. İyi hissettiği zaman anlatacaktı zaten. Elini sıktım ve yürümeye devam ettim.

***

Odalarımızın bulunduğu kata gelince Meriç'in elini bıraktım. "Görüşürüz," dedim ve odama girmek için adım attım.

Belimden tutup beni kendine çekti. "Görüşürüz güzel, sarışın hatunum," dedi ve boynuma küçük bir öpücük bıraktı.

Yumuşak ses tonu ve sıcak dudakları bir anda kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Moralim düzelmiş, keyfim yerine gelmişti. İstemsizce gülümsedim. Meriç gülüşümden öperken ondan uzaklaştım. "Gitmem gerekiyor."

"Yoo gerekmiyor. Hatta ruh sağlığım için benimle kalman gerekiyor."

Sinirli hali gitmiş, yerine uysal, tatlı Meriç gelmişti. "Hadi ama, bizimkilerle kalmak o kadar da kötü değildir," dedim onunla kalma isteğimi bastırarak.

Suratını buruşturdu. "Eminim ayakların Ediz'inkilerden daha güzel kokuyordur."

Ben de yüzümü buruşturdum. "İğrençleşme ya, git hadi," deyip kapıya yöneldim.

"Bana git dedin, sen ne diye gidiyorsun?" diye homurdandı.

Gülerek ona baktım. "Senin benim mi var Meriççiğim, canımın içi?"

Söylediklerimi umursamadan ilerlemeye başladı. "Hep kullanırım artık bu sözü ve sen de benim yanımda ne söylememen gerektiğini öğrenirsin!"

Arkasından öylece bakakaldım. Umarım aklıma gelen şeyi ima etmiyordur diye düşündüm. Ediyorsa buyurun cenaze namazına.

***

Odamda oturmuş, Sıla'ya ve Dolunay'a bakıyordum. İkisi de aynı yere dalmış, aynı şekilde de oturmuşlardı.

"Yeter ama be! Ne oldu söyleyin artık!" diye patladım sonunda.

İkisi de yerlerinde zıplayıp bana baktılar.

"Öhh be! Korktum," diyerek Sıla'ya baktı Dolunay.

"Ne olduğunu söyleyin o zaman," dedim.

Sıla boğazını temizleyip yatağın üzerinde bağdaş kurdu. "Önemli bir şey yok. Rüzgâr'ın söyledikleri kafamı karıştırdı, ona takıldım."

Dolunay, Sıla'yı dirseğiyle dürttü.

Sıla kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne? En başından şüphelenmiştik zaten," diye karşılık verdi.

Şu an söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. "Ne olduğunu söyleseniz de ben de şüphelensem?"

İkisi de bana baktılar. Dolunay tam bir şey söyleyeceği sırada kapı çaldı. Ayağa kalkıp kapıyı açtım. Bizim çocuklar baskın yapan polisler gibi içeri daldılar.

"Gıybet var dediler geldik kardeş!" dedi Aras.

Tam Meriç nerede diye soracaktım ki içeri girdiğini görünce gülümsemem büyüdü.

"Diğer tarafta yanarken seni zevkle izleyeceğim, kardeş," dedi Burak.

Aras arkasını dönüp yüzünü buruşturarak Burak'ın taklidini yaptı. Kahkahayı patlattım. Meriç elini dudaklarıma koyup gülüşümü keserken, tüm kahkaham içimde patladı. Ben de intikamımı almak için elini ısırdım.

Kaşlarını çatarak elini çekti. "Bakma öyle hatun, seni ne kadar seviyorsam kulaklarımı da o kadar seviyorum."

"Aptal!" diye söylendim.

"Ve âşık," diye ekledi.

Bu çocuk benim tüm dengemi bozuyordu.

Ediz elini karnına koyup masum masum baktı. "Ben çok acıktım lan."

Aras bu duruma dayanamamış gibi, cebinden bir paket çikolata çıkarıp ona fırlattı. Ediz çikolatayı tek eliyle yakalayıp yemeye başladı.

"Kanka, şimdi tuvalete gitmem lazım diyece-

ğim, bir şeyler çıkaracaksın diye çok korkuyorum," dedi Burak.

Rüzgâr ona bir yastık fırlattı. "İğrençleşmeyin lan!"

Bizimkiler konuşmaya devam ederken cep telefonum titremeye başladı. Sosyal medya hesaplarımdan fazlasıyla bildirim geliyordu. Bu durum elbette hoşuma gidiyordu ama araya kaynayan kişilerin ileri geri konuşması sinirimi bozuyordu.

Meriç aniden uzanıp telefonumu elimden aldı. "Sonra diyorlar ki Meriç neden böyle? Neden olacak, al bak, yoruma bak. Yazdım oğlum seni, göstereceğim sana. Gözlerinde kaybolmayı nedir ya!"

Bir yandan bana gelen mesajları okuyor, bir yandan da kendi telefonunda bir şeyler yapıyordu.

"Kız güzel, kardeşim. Bunları silsen bile yenileri gelecek," dedi Burak.

Meriç ona çok kötü bir bakışla karşılık verdi.

Deniz, "Bence abartıyorlar ya, takılmayın bu kadar," dedi Meriç'e bakarak.

Aras sırıttı. "Bu arada, yarın ailelerimiz hakkında bir bölüm olacakmış. Ucundan dinlemiş olabilirim ama kesinlikle ucundan."

Aileler hakkında derken? "Nasıl yani, anlamadım?" dedim.

Aras, Bengü'nün yanından kalkıp odada dolan-

maya başladı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece buraya gelmemiz tesadüf değil gibi geliyor bana artık. Bilerek gönderilmişiz ve bir şeyleri öğrenmemiz gerekiyormuş hissine kapılıyorum." Sustu ve hepimize baktı. "Hissettiğim şeylerin gerçek olmasını istemiyorum ama sanki yarınki oyunda büyük bir şey öğreneceğiz ve bundan hiç hoşlanmayacağız."

Aras'ın bakışları ve söyledikleri içimde büyük bir çukur açmıştı sanki.

"Yarın ne olacağını bilemeyiz, Aras," dedi Rüzgâr. "Hislerinin güçlü olduğunu biliyorum kardeşim ama içimize şüphe düşürmekle bir yere varamayız. Sonuçta şu ana kadar absürt bir olayla karşılaşmadık. Bundan sonra daha dikkatli oluruz." eminim.

Ediz, Burak'ı göstererek, "Ne ara uyudu oğlum bu çocuk?" diyerek araya girdi.

Dolunay sırıttı. "Aras konuşmaya başladığında."

Meriç, "Kaldırın şunu, gidiyoruz," diyerek kapıya yöneldi.

Aras tam da bunu bekliyormuş gibi Burak'ın üzerine atladı. Burak küfretmeye başladığında kızlarla suratlarımızı buruşturup odadan çıktık. Ama aklım Aras'ın söylediklerinde kalmıştı. En fazla ne olabilirdi ki?

Meriç'ten

"Bitmedi mi lan? Telefon yapıştı eline," dedi Ediz.

Gözlerim Mayıs'ın telefonundaydı. Eminim benim sarışınım telefonunu aldığımı fark etmemişti. Sırıtarak kendimi tebrik ettim.

"Neye sırıtıyorsun?" diye sordu Ediz.

Mayıs'ın telefonunu karnımın üstüne koyup Ediz'e baktım. "Sanırım deliriyorum ve delirmemin sebebi de Mayıs. Beynimin içinde büyük bir yer kaplıyor ve bunu engelleyemiyorum," dedim kendimden beklemediğim bir şekilde. Genelde içimde yaşadıklarımı anlatmayı sevmezdim, çünkü insanların benim problemlerimden daha büyük problemlerinin olduğunu düşünürdüm. Gerçekten de öyleydi. Fakat öyle bir noktaya gelmiştim ki, tüm düşüncelerim yavaş yavaş değişiyordu. Tuhaf bir duyguydu bu ve ben bunun ne demek olduğunu biliyordum sanırım.

"Bu, güzel bir şey değil mi?" diye sordu Ediz. Yastığa sarılıp bana doğru döndü.

Doğrulup oturdum. "İnsanın kendinden daha çok sevdiği birinin olması güzel bir şey mi?" diye sordum ben de. Ediz her anımda yanımda olan dostumdu. Yanlışlarımı görür, şikâyet etse bile yanımdan ayrılmazdı. Ve beni anlayan hep o olurdu.

"Bu, zaafın var demek oluyor. Güzel bir şey de-

yip seni kandırmak istemem, kardeşim. Çünkü seni bitirmek isteyenler veya seni üzmek isteyip becereremeyenler genelde zaafları kullanırlar ve başarılı da olurlar. Bu yüzden, yapacağın ve söyleyeceğin her şeyi iki kere düşünüp hareket etmen gerekiyor."

Ediz'i dinlerken sigaramı yakmıştım. Pezevenk, arada iyi konuşuyordu. Sigaranın dumanını havaya bırakıp, "Onu kaybedersem zaafım yok mu olacak?" dedim.

İnsanların cevaplarını bildikleri soruları sormalarını sevmezdim ama şu an benim yaptığım da tam olarak buydu. Cevabı biliyordum, yine de sesli bir şekilde duymak istiyordum.

"Hem o yok olacak hem de sen eksileceksin," dedi Ediz ve doğrulup bir sigara da o yaktı.

Aras'ın söyledikleri beynimde karanlık bir oda yaratmıştı. Oksijensiz bir odada nefes almaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Güney'in bu oyunun içinde olduğunu da biliyordum. Peki, ne içindi? Cevaplanması gereken sorular vardı.

"Yine sevmediğim olaylar olacak, Ediz. Ve ben bunun olmaması için elimden geleni yapacağım," dedim.

"Yanında olacağımı biliyorsun. Ama yine de dikkat et."

Kafamı olumlu anlamda salladım. Mayıs'ın te-

lefonuna bildirim sesi gelince küfrederek telefonu aldım. Kayıtlı olmayan bir numaradan mesaj gelmişti.

'Hiçbir gerçek sonsuza kadar saklanamaz, Meriç. Elbet sonunda ortaya çıkar ve büyük bir enkazın altında kalırsın. Bunun olmasını istemiyorsan telefonuna mesaj atacağım yere yarınki oyundan önce gel.'

Mesajı belki de otuz kere okudum. Mayıs'ın telefonunun bende olduğunu kim, nereden biliyordu ki? Aras yine açmıştı o şom ağzını. O gerçek neyse ilk öğrenen ben olmalıydım. Kesinlikle ben olmalıydım.

***

Sabah mesaj sesiyle gözlerimi açmaya çalıştım. Dün yaşananlar aklıma gelince yataktan hızla doğrulup telefonu aramaya başladım. Yerde olduğunu görünce eğilip aldım ve mesaja tıkladım. Dün akşamki numaradan gelmişti ve nereye gitmem gerektiğini yazmıştı. Bu iş her neyse bir an önce çözmem gerekiyordu.

Üzerimi değiştirip banyoya geçtim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra odaya döndüm ve ayakkabılarımı giyip kapıya yöneldim. Tam çıkacağım sırada Ediz'in sesini duydum.

"Nereye lan?"

"Geleceğim şimdi, geceden kalma bir mesele var, halledip geliyorum," dedim.

Ediz'i biraz olsun tanıyorsam peşime takılacak, olayları öğrenene kadar da rahat bırakmayacaktı beni. Onun yataktan hızla kalkıp bana yetişmek için çabaladığını görünce umursamayıp odadan çıktım. Merdivenleri inmeye başladığım sırada karşıma Selin çıktı.

"Günaydın, Meriççiğim."

Onu takmadan ilerlemeye devam ettim. Sonunda mesajda bahsedilen yere geldiğimde etrafa bakındım. Kaldığımız evin hemen yanındaki kulübenin önüne gelmiştim. Kapıyı açıp içeri girdim. Neden kendimi tuhaf hissettiğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Merhaba, Meriç."

Arkamdan gelen sesle hızla kapıya döndüm. Adalric ne alakaydı? Sert bir sesle, "Bana şimdi oyun moyun dersen bu kulübeyi başına yıkarım, haberin olsun," diye çıkıştım.

Adalric sırıtarak içeri girdi, yanımdan geçip gitti ve koltuklardan birine oturdu. "Oyunları severim. Ama bu anlatacaklarımın oyunla alakası yok. Sadece önümüzdeki oyunu kısaca anlatıp kararı sana bırakacağım, hepsi bu."

"Ne bu? Oyun kurucunun sahibinin oğlu kazansın diye torpil falan mı? Eğer öyleyse, ki öyle gö-

rünüyor, burada iki çocuğu daha var, onları çağırmaya unutmuşsun," dedim ve karşısındaki koltuğa oturdum.

"Meriç, beni tanıyor musun? Yani kim olduğumdan haberin var mı?"

Kaşlarım kendiliğinde çatıldı. Ne saçma sorulardı bunlar? "Tanımam mı gerekiyor?" dedim.

"Seni buraya bir şey istemek için çağırdım. İstediğimi yaptığın an her şeyi öğreneceksin. Sorularının yanıtlarını alacaksın. Ama yapmazsan, başta Mayıs olmak üzere hepiniz üzüleceksiniz ve işler karışacak."

"Sana neden güvenecekmişim?" diye sordum. İsteyeceği şeyden ziyade amacını çözmek istiyordum.

"Başka çaren yok. Mayıs için bunu yapman lazım."

"Sevdiğim kızın adını ikidir ağzına alıyorsun ama ne bok istediğini söylemiyorsun. Güvenmeli miyim sence?"

Adalric sıkıntılı bir nefes verdi. "Akşamki oyun ailelerle ilgili olacak. Önce aileniz sizi ne kadar iyi tanıyor oyunu oynanacak. Ardından da ailelerinizin sizden gizlediği iyi kötü ne varsa size izlettirilecek. Yaşadığınız duygu değişimleri kayda alınacak ve ailelerinize geri gönderilecek."

Kafamda bir şeyler yerine oturmaya başlamıştı. "Mayıs'ın ailesinin videosunu benim izlememi mi istiyorsun?" diye sordum cevabı bildiğim halde.

"Aynen öyle. Videoda sorularının yanıtları da olacak. Tabii ilk önce kazanmanız lazım," dedi.

"Böyle bir şey mümkün mü? Yani sonuçta onun ailesi, benim izlemek istemem şüphe uyandırır."

"Eğer bunu Mayıs da isterse her türlü mümkün olur."

Kafamı olumlu anlamda sallayıp ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Yapacak mısın?" diye seslendi arkamdan.

"Düşüneceğim," dedim ama o lanet videoda ne varsa kesinlikle benim izlemem gerekiyordu.

Mayıs'tan

"Yaa, telefonumu almış ama haberim yok," diye söylenerek Sıla'nın telefonu aldım ve Meriç'i aradım.

"Söyle, sarışınım."

Meriç'in güzel ses tonuyla gülümsemem büyüdü.

"Şuna bak ya, sövüp duruyordu, şimdi sırıtmaktan çenesi düşecek."

Sılanın araya girmesiyle kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Demek sövüyordun?" dedi Meriç. "Ama olmadı güzelim bu, ben seninle ilgili güzel hayaller kurarken senin sövmen pek uyuşmadı sanki."

Gülüşü kulağıma gelince ben de güldüm. "Çok konuşuyorsun, Meriç. Ayrıca neredesin sen? Telefonum yok farkında mısın?"

"Yavrum, kapıdayım. Telefonunu vermeye geldim."

Hızla fırlayıp kapıyı açtım. Karşımda sırıtan bir Meriç görünce sımsıkı sarıldım.

Sıla göz devirerek bize baktı. "Gören de kaç yıldır görüşmüyorlar sanacak."

"Dedi, her gün 'Beni özledin mi?' diye soran kız," dedi Ediz, Meriç'in arkasından çıkarak.

***

Kahvaltımızı yapmış, oyun oynayacağımız yere gelmiştik. Geldiğimiz yer bir basketbol sahasıydı. Meriç'e gözlerim kayınca kendinden emin bir şekilde sırıtmaya başladı.

"Yeneceğimize emin miyiz, gençler?" dedim. Bizimkiler kaşlarını çatarak bana bakınca omuzlarımı düşürdüm. "Ne var, belki onlar bizi yenecek?"

"Yavrusu, bizim takıma hakaret ettin, farkında mısın?" diye sordu Aras.

"Biz ona olasılık diyelim," dedim gülümsemeye çalışarak.

Meriç kolunu omzuma atıp alnımdan öptü. "Sen o aklını yorma güzelim. Bende bu iş."

Aras yanıma geldi. "Dolaylı yoldan sana beyinsiz dedi kanka."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi yaptın gerçekten?" diye sordum gaza gelerek.

Aras'ın kahkahayı patlamasıyla sertçe ona baktım. Benimle dalga geçiyordu.

Meriç gülümsedi. "Bakma sen şuna, bende her şey. Halledip geleceğim senin yanına, merak etme."

"Gençler, biliyorsunuz ki spor, özellikle sizin yaşlarınızda, hayatımızda olması gereken bir aktivitedir. En çok da sağlığımız için gereklidir. Bu oyunda, daha önce oyunlara katılmayan arkadaşlarınız oynayacak. Tahmin etiğiniz gibi basketbol oynanacak. Fakat kurallarda bazı değişiklikler yaptık. Herkes karşı gruptan bir kişiyle eşleşecek. Eşleşen kişiler sahaya gelecekler ve oyun başlayacak. Üç atış yapan kazanacak. Oynayacağınız oyunda her şey serbest. Rakibinizi saatlerce bekletebilirsiniz, size kalmış bir şey bu. Şimdi, yeni arkadaşlar yanıma gelebilirler mi?"

Meriç bana bakıp göz kırptı ve Adalric'in yanına ilerledi. Ediz, Rüzgâr, Aras, Bengü ve Deniz de ilerleyince Sıla'nın yanına geçip koluna girdim.

"Çok fena olacak," dedi Sıla hevesli bir şekilde.

Karşı takıma bakınca, "Galiba öyle olacak," dedim.

Adalric'in yanına gelen esmer bir kadın eşleşenlerin isimlerini söyleyince birbirimize bakakaldık.

"Meriç ve Kerem, Ediz ve Batın, Rüzgâr ve Barış, Aras ve Eymen eş olacak. Kızlarda ise Bengü ve Melike, Deniz ve Damla eş olacak."

Eymen kimdi bilmiyordum. Derin'le Melike'nin yanında gördüğüm çocuk olmalıydı. Ama buna değil, Meriç'le Kerem'in eşleşmesine takılmam gerekiyordu.

Dolunay, "Meriç ve Kerem," diye mırıldandı düşüncemi okumuş gibi.

"Oğlum, çok iyi olacak lan!" diye bağırdı Aras.

Meriç çatık kaşlarla ona baktı, bir şeyler mırıldanıp Adalric'e döndü. "Güzel eşleşme. Yanlış duymadıysam her şey serbest dedin. Olacaklardan sorumlu değilim, haberin olsun." Öz güveni resmen üzerinden akıyordu.

Adalric söylediği şeyden pişman olmuş gibi Meriç'e baktı. "Abartmayacağınızı umuyorum."

"Abartmak mı? Çıldırdın mı? Tabii ki Meriçlim onu yiyecek!" diye bağırdı Aras.

"Şimdi sahanın dışına çıkın ve hangi takımın başlayacağına karar verin lütfen."

Yapılan uyarıyla saha dışına çıktık. Meriç ve

Kerem'in karşı karşıya gelecek olması kötü olsa da oyun oyundu.

"Önce hangi takımın oynayacağına aranızda karar verin," dedi Adalric.

Kerem atıldı. "Gerek yok, ben oynuyorum önce."

Onun bu çıkışına Meriç sırıtarak karşılık verdi.

"Pekâlâ, itirazı olan yoksa lütfen Meriç ve Kerem sahanın ortasına gelin."

Meriç kendinden emin bir şekilde yürüyerek sahaya girdi. İkisi karşı karşıya geldiklerinde birbirlerine bakmaya başladılar. Adalric elindeki topu havaya attı. Meriç hızlı davranarak topu yakaladı ve karşı potaya doğru sürmeye başladı. Oldukça profesyonel bir şekilde topu potaya attığı anda alkışlamaya başladım.

Meriç bana dönüp göz kırpınca gülümseyerek öpücük attım ona. Kerem sinirlenerek topu aldı ve Meriç'in alanına girmek için hamle yaptı. Ama Meriç hızlı davranarak önüne geçti. Kerem'le karşı karşıya geldiklerinde topu ondan almaya çalıştı. Top eline değdi ama maalesef alamadı. Kerem topu potaya soktuğu an karşı taraftan alkışlar, ıslıklar koptu.

Hayır, bugün burada kaybetmek yoktu!

"Kaybetmek için buraya gelmedik!" diye bağırdım.

Meriç ağır çekimde bana bakarak gülümsedi ve kapüşonunu çıkardı.

"Bunu söylemeyecektin, Mayıs," diye mırıldandı Burak.

Meriç, "İzle o zaman, hatun," diyerek göz kırptı. Kerem'in arkasından yaklaşıp topu almaya çalıştı ve başardı da. Topu yere her vurduğunda sanki etrafa kıvılcımlar saçılıyordu. Zıpladı ve tek eliyle topu potaya soktu. Bakışları beni bulduğunda gülümsemeye çalıştım çünkü bunun hesabını soracaktım.

***

Tüm oyunları kazanmış ve kimin daha iyi olduğunu onlara göstermiştik. Meriç 3-1, Rüzgâr 3-2, Ediz 3-1, Bengü 3-2, Deniz de 3-2 almışlardı maçı. Aras 3-0 aldığı oyun sırasında, "Krizim geldi!" diye bağırarak saha etrafında iki tur koşmuştu. Tabii Eymen de arkasından.

Karşı tarafa fazlasıyla fark atmıştık. Oyun sırasında çekimler yapıldığı için dikkatlerinin dağıldığını söylemişlerdi. Elbette bu, bir bahaneydi. Sonuç olarak biz kazanmıştık.

Bacağıma yatmış olan Meriç'e baktım. Bakışlarında tuhaf bir şey vardı, sanki üzgünmüş gibiydi. Yanağına elimi koyarak, "Neden öyle bakıyorsun bana? Seni üzecek bir şey mi yaptım?" diye sordum.

"Seninle ilgisi yok, güzelim," diyerek doğruldu. Sırtını duvara yaslayıp bacaklarını uzattı.

"Sorun ne o zaman?" diye sordum.

Meriç'ten

Sorunun ne olduğunu ben de bilmiyordum. Adalric'in doğru söyleyip söylemediğinden emin değildim. Benimle oyun oynuyor da olabilirdi. Ona güvenmiyordum ama işimi sağlama almam ve bunu da Mayıs'a çaktırmadan yapmam gerekiyordu.

"Sadece buradan sıkıldım. Aras'ın söyledikleri de kafamı iyice karıştırdı. Bir de şu Adalric var tabii," dedim yüzüne bakarak.

"Ben yanındayken sıkılıyor musun yani?"

Ah şu kızlar ve anlamak istedikleri...

"Güzelim, öyle mi dedim şimdi? Sadece kafamı kurcalayan birtakım sorunlar var. Onları hallettiğim zaman rahatlayacağım."

Kafasını omzuma koydu. "Pekâlâ. Doğum günün yaklaşıyor, ne hissediyorsun?"

Mayıs'ın ısrarcı olmayışını, bu gibi durumlarda insanın üstüne gitmeyişini seviyordum, sanırım en çok hoşuma giden huylarından biriydi bu.

"Seninle kutlayacağım ilk doğum günüm," dedim. "Aslında sadece bu kısmıyla ilgileniyorum desem?"

Güzel yüzünde bir tebessüm oluştu. Başını kaldırıp yüzüme bakmaya başladı. Gözleri dolunca kaşlarımı çattım. "Tek bir damla dökersen çatlatana kadar seni gıdıklarım. İnan bana yaparım," dedi.

"Tamam tamam. Bak, gelmiyor gözyaşı falan," dediği sırada yanağından bir damla süzüldü. Eğilip gözyaşını öptüm ve alnımı alnına yaslayıp gözlerimi kapattım. Nefesini bu kadar yakınımda hissetmek çok güzeldi...

Mayıs'tan

"Tamam! Yeter, lütfen dur artık," dedim daha fazla dayanamayarak. Suratımın kıpkırmızı olduğundan emindim. Biraz daha gıdıklarsa çığlık atmaya başlayacaktım.

Meriç gülerek bana baktı. "Kızardın."

"Kızarttın!" diyerek itiraz ettim.

Ayağa kalkıp elini uzatınca ona baktım. "Gel dışarı çıkalım, hava alırız," diye açıkladı.

Elini tutup ayağa kalkarken, "Ateş, su ve toprak da olacak mı?" diye sordum. Suratını buruşturdu ve elimi bırakıp önden yürümeye başladı. Koşarak sırtına atladım. "Kötü değildi ya o kadar?"

Bacaklarımdan tuttu. "Kötü değil miydi? Bir an Aras'ı özlettin, daha ne kadar kötü olabilir?"

"He canım he," dedim sırtından inerken ve yürümeye devam ettim.

Meriç kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Alnımdan öptüğünde gülümsedim. "Yine de bir daha yapma güzelim," dedi.

Ona vururken gülmeye devam etti. Bizimkileri görünce yanlarına yöneldik. Çimenlere oturmuş, sohbet ediyorlardı. Bizi görünce Aras'ın asık olan suratı resmen aydınlandı.

"Ulan Meriçlim! Sarı çikolatam, neredesiniz siz? İki saattir şu Ediz'i çekiyoruz."

"Senden kurtulma planları yapıyorduk, kardeşim," dedi Meriç çimenlere oturarak. Ben de yanına oturdum.

"Bence plana gerek yok, geberiyorum çünkü. Burak az önce iğrenç bir arka taraf şakası yaptı. Bildiğin..." dedi ve dilini çıkarıp suratını buruşturdu.

Biz bu haline gülerken Rüzgâr araya girdi.

"Bunun on katını sende yaşıyoruz, kardeşim. Burak yine iyi."

Aras bozuntuya vermeyip omuz silkti. Gözleriyle Rüzgâr'ı gösterdi. "Sana dedi Meriçlim."

Herkes kahkahalarla gülerken Adalric yanımıza geldi. "Oyun için hazır mısınız, gençler? Yaklaşık on beş dakika sonra başlayacağız."

"Doğuştan hazırız, kardeş," diye atıldı Aras.

Adalric kafasını salladı. "Anlıyorum. O halde birazdan arka tarafta görüşmek üzere."

Aras kahkaha attı. "Meşhur oldu arka tarafım."

Kendimi tutamayıp sırıttım.

"Kalkın gidelim o zaman," diyen Deniz ayağa kalkıp bize baktı.

Hepimiz ayaklandık. "İçimden bir ses çok saçma bir oyun olacak diyor," dedi Sıla.

"Saçma deyip ciddiye almazsan ve karşı taraf kazanırsa görürüm o zaman," dedi Bengü.

"Bengü haklı," diyerek onayladım.

Arka tarafa geçtiğimizde diğer grubun da orada olduğunu gördüm. Hepsine teker teker bakmaya başladım. Artık tuhaf hissetmiyordum. Sanırım alışıyordum. Sahi, hissetmemeye başladığında alışıyor muydu insan? Bu konu hakkında bir fikrim yoktu ama tuhaf hissetmediğimden emindim.

Adalric'in yanındaki esmer kız, "Gençler toplanın lütfen," dedi.

Herkesin dikkati onun üzerinde yoğunlaştı.

"Bugün her iki grup da kendi içinde iki ayrı gruba ayrılacak. Ve yine karşı takımlar eşleşerek yarışacaksınız. Sizi ne kadar iyi tanıdıklarını ailelerinize sorduk. Bu oyunu kazanan grubun ödülü, ailelerinin gizlediği büyük bir şeyi öğrenmek olacak. Öğreneceğiniz şeyler iyi veya kötü olabilir. Sizinle ilgili de olabilir. Bu bilgileri edineceğiniz videolar hazır. Kazanan grup bunları izlemeye hak kazanacak. Şimdi gruplarınızı belirleyin lütfen."

Esmer kız açıklamasını bitirince bizimkilere döndüm.

"Mayıs ve Dolunay bende," dedi Meriç.

Ediz, Sıla'nın elini tutu. "Ben de seni alayım o zaman."

Meriç, "Rüzgâr ve Deniz," dedi.

Ediz de, "Aras, Bengü ve Burak bizde," dedi.

Aras işaret parmağını bizim gruba doğru salladı. "Kaybetmeyin gebertirim!"

"Kaybeden sana istediğin kadar Haribo alsın be!" dedim.

Aras sırıttı. "O zaman kaybedin, kanka."

Uzanıp saçlarını karıştırdım. "Hadi be oradan! Kaybetmek yok."

"Bebeklerimi rahat bırak, onlar benim," diyerek benden uzaklaştı Aras.

"Kaybedersen bebeklerini keserim," dedim gülerek.

Aras kalbini tutup gözlerini kocaman açtı. "Çok kötüydü bu!"

Esmer kız, "Gruplar hazırsa lütfen yaklaşın," diye seslendi.

Gruplarımız hazırdı. Kızın yanına yaklaştık. Meriç'e ve Aras'a küçük birer top uzattı. Topun üzerinde '1' yazıyordu.

İki Saat Sonra

Önce biz yarışmış ve maalesef kazanamamıştık. Diğer takım fazlasıyla iyiydi. Meriç'e baktım, sanki böyle olması daha iyi olmuş gibi davranıyordu.

Aras yanıma oturup bana kızgın kızgın baktı.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye sordum.

"Abi siz ne yaptınız? Size sorulan soruların cevaplarını ben bile biliyordum. Saçma sapan cevaplar verdiniz hepiniz. Bir an için bilerek yaptığınızı düşündüm."

"Kardeşim siz de kaybettiniz," dedi Ediz.

Aras kaşlarını çattı. "En çok da ona kızgınım. Oğlum, hiç mi tanımıyorlar beni? En sevdiğim yemek brokoliymiş lan! Ne alaka? Ben ve brokoli? Tövbe Allah'ım ya. Yan yana durunca bile tiksindirici geliyor."

Sanırım Aras'ın neye kızgın olduğunu anlamıştım. Gerçi hepimiz şaşkındık ya neyse.

"Bir grup bari kazansaydı ya," dedi Deniz, Rüzgâr'ın omzuna kafasını koyarak.

"Hep kazanacağız diye bir şey yok. Beraber kazanıyoruz, beraber kaybediyoruz. Önemli olan da bu bence. Her şeyi beraber yapmamız."

Bengü son noktayı koyunca gülümsedim. Haklıydı. Kaybedişimiz bile birlikteydi.

Aras kendinden emin bir şekilde çimenlere

uzandı. "Öyle diyorsun da Bengülüm, o tipleri görmedin mi? Sanki... Neyse, ağzımı bozamam onlar için. Diğer oyunlarda gelsinler yanıma."

"Benim uykum geldi ama ya," dedim.

Meriç ayağa kalkıp beni de kaldırdı. "Biz kaçıyoruz," dedi Meriç.

Bizimkilere el sallayıp Meriç'in elini tuttum.

Aras arkamdan bağırdı. "İstediğim kadar Haribo alacaksın bana!"

Omzumun üzerinden baktım, "Bebekler Arasçığım!" dedim sırıtarak.

Aras ellerini başının üzerine koydu. "Ben alırım kendime. Vazgeçtim!" dedi bağırarak.

Omuz silktim. "Sen bilirsin," dedim. Biraz uzaklaşınca Meriç'e baktım. "Kazansaydık neler öğrenecektik acaba?"

"Sonunda öğrenebileceğim bir şeyi neden kazanmak isteyeyim ki?"

Haklıydı. "Böyle düşününce mantıklı geldi bak şimdi," dedim.

Meriç'in gülümsedi. "Geldik, hanımefendi. Lütfen bu beyefendiye iyi geceler öpücüğünü verir misiniz?"

Bu kibar konuşma karşısında dişlerimi göstererek sırıttım ve onu yanağından öptüm. "İyi geceler, beyefendi." Geri çekilip odamın kapısını açtım.

Meriç ani bir hareketle belimden tutup içeri girdi ve duvara yasladı. "Ne yapıyorsun?" dedim kendime gelmeye çalışarak, çünkü böyle bir şey gerçekten beklemiyordum.

"İyi geceler öpücüğümü alıyorum," deyip dudaklarıyla dudaklarımı örttü.

Dudaklarının üstünden gülümsediğimde onun da gülümsediğini hissettim. Geri çekildiğinde gözlerinin içine bakmaya çalıştım; karanlıkta ışıl ışıl parlıyorlardı.

"İyi geceler, güzelim," deyip odamdan çıktı.

Çok güzel! Şimdi ben nasıl uyuyacaktım? Tüm uykum kaçmıştı.

Meriç'ten

Dudaklarımı yaladığımda Mayıs'ın dudaklarının tadını alıyordum hâlâ ve bu da gülümsememi sağlıyordu. Aklımdan çıkmıyordu nasıl şaşırdığı. Onu düşünmemeye çalışarak asıl olaya geri dönmem gerekiyordu. Oyunu kaybetmiş olmamız işime gelmişti. O videoda ne olduğunu Mayıs'tan önce görmem gerekiyordu. Bu yüzden de Adalric'in odasına gelmiştim. Kapıyı çalmadan açıp içeri girdim.

Adalric şaşkınlık, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi.

"Çık dışarı," dedim itiraz istemeyen bir sesle.

Adalric şaşkınlığını üstünden atınca, oturduğu

yerden kalkıp bana doğru gelmeye başladı. "Videoyu izlemek için geç kaldın," dedi.

"Video için geldiğimi kim söyledi? Çık şimdi dışarı."

Kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. "Yarım saatin var," dedikten sonra odadan çıktı.

Koltuğuna oturup bilgisayarını açtım. Bizimkilerin yolladığı videoyu da merak ediyordum ama öğrenmem gereken her şeyi öğrenmiştim. Babamın adamlarına savurduğum küçük bir tehdit yetmişti.

Şimdiye kadar şüphelendiğim her şeyden mutlaka bir şeyler çıkmıştı. Hislerim beni pek yanıltmıyordu. Mayıs'a yollanan video da beni şüpheye düşürmüştü ve altından bir şey çıkacağından emindim. Adalric'in sözlerinin de bunda etkisi olmuştu tabii. Ortada dönen her neyse, o da bu işin içindeydi. Umurumda olan tek şey vardı; Mayıs. Ortaya çıkacak olan şeylerin onu üzmesini istemiyordum ve bunun için elimden geleni yapacaktım.

Masaüstündeki dosyalara hızlıca göz attım ve 'Videolar' yazana tıkladım. İçinde, hepimizin adını taşıyan birer dosya daha vardı. 'Mayıs Akım' yazan dosyaya tıkladım ve videoyu açtım. Ekranda Mayıs'ın anne ve babası belirdi.

Barbaros Amca, *"Demek oyunu kazandın kızım, kazanmamanı ve bu söyleyeceklerimi hiç öğrenmemiş olmanı dilerdim. Ama maalesef bu hayatta*

hiçbir şey sonsuza kadar gizli kalmıyor, gerçek hep ortaya çıkıyor," dedi.

Barbaros Amca susunca Beren Teyze konuşmaya başladı.

"Babanla tanışma hikâyemizi biliyorsun, güzel kızım. Şimdi hiç bilmediğin kısmını da anlatmak istiyorum sana. Baban hep soğuk biri oldu, herkese karşı böyleydi. Yani insanlarla arasına hep duvar örüyordu. Kimseyle ilgilenmezdi. İki üç tane yakın arkadaşı vardı, onlardan başka kimseyle bir araya gelmezdi. Belki de bu yönüydü beni çeken, bilmiyorum. Ama ilk zamanlar beni çeken tek şey ne kadar yakışıklı olduğuydu. Ona karşı başka da bir şey hissetmiyordum. Bir gün evime dönerken babanı yolda gördüm. Dayak yemişti, her yeri yara bere içindeydi. Korkuyla yanına gidip nasıl olduğunu sordum. Belki de dayak yiyen bir insana sorulacak en saçma soruyu sormuştum ama yapacak başka bir şeyim yoktu." Beren Teyze sustu ve Barbaros Amca'ya baktı.

"Hem de en saçma soruydu, Beren," dedi Barbaros Amca gülümseyerek. Ama bu, acı dolu bir gülümsemeydi.

Beren Teyze devam etti. *"Baban ne dedi biliyor musun? Beni tersledi. Onu hep kibar biri olarak hayal etmiştin değil mi güzel kızım?"* deyip güldü.

Barbaros Amca araya girdi. *"Annen beni orada*

bırakıp gitti, canım kızım. Kimin daha kibar olduğunu tartışmayalım."

Beren Teyze başını Barbaros Amca'nın omzuna yasladı. *"Sen de beni sinirlendirmeseydin. Konumuza dönersek, baban evime kadar beni takip etmiş. Gece yarısı da odama geldi. İnanabiliyor musun?"*

Barbaros Amca devam etti. *"Ve hayatım boyunca yapmadığım bir şey yaptım. Ona, evlatlık olduğumu ve bunun için bilerek dayak yediğimi anlattım. Hayatım boyunca tek bir insana döktüm içimi, o da annen oldu. Ve şimdi de sen oluyorsun, güzel kızım. Evlatlık olmak ağır değildi benim için, sadece o zamana kadar gizlemiş olmaları ağır gelmişti ve tüm bunları başkasından duymak... İşte bu, hayatın iğrenç tarafıydı. Kandırılmak, güvensizliği tatmak, bunlar çok başka şeylerdi. Bunları sana anlatıyorum, çünkü ailemin neden gizlediğini şimdi anlıyorum."*

Beren Teyze sözü aldı. *"Baban ve ben birbirimizi çok sevdik, güzel kızım. Ve hep bir kızımız olsun istedik. Bu hayalle yatıp bu hayalle kalktık. Evlendikten sonra her şeyi denedik. Maalesef çocuğumuz olmuyordu. Buna rağmen birbirimize daha çok bağlandık. Daha sonra dünyalar kadar güzel, minik bir kız çocuğunu evlat edindik. O küçük ellerinle kendini bize sevdirdin ve hayata karşı bakış açımızı değiştirdin."*

Bir anda nefesimin kesildiğini hissettim. Mayıs... Mayıs bunu nasıl kaldıracaktı?

Barbaros Amca, *"Sakın korkma, bu, sandığın kadar kötü bir şey değil, kızım,"* dedi. *"Kandırıldığını hissetme sakın, çünkü biz seni kandırmadık. Sana hep canımızdan bir parça olarak baktık. Allah'ın işine bak ki bir çocuğumuz daha oluyor ve şu an annenin karnındaki bebekle senin hiçbir farkın olmayacak bizim için. Çünkü sen bizim kızımızsın. Bunları sana buradan söylüyor olmamızın sebebi, daha mantıklı bir şekilde düşünebilmendir. Orayı bu yüzden tasarladık. Sırf senin için. Her şeyi öğrenip kafanı dinlemen için. Bugüne kadar ne zaman söylemeyi düşünsek, küçük olduğuna karar verip vazgeçtik. Ama artık zamanı geldi, kızım. Ben evlatlık olduğumu öğrendiğimde her şeyden kaçmak istedim. Senin de böyle hissedeceğini düşünerek, sana kaçabileceğin bir yarattık, bu nedenle oradasın. Seni en iyi ben anlıyorum, bunu unutma güzel kızım. Seni seviyoruz."*

Video sona erdiğinde derin bir nefes aldım. Şimdi ne bok yiyecektim? Mayıs bunu öğrendiğinde kahrolacaktı.

O sırada kapı açıldı ve Adalric içeri girdi. Direkt, "Kimsin lan sen?" dedim. "Nereden tanıyorsun bizi?" Sesim fazlasıyla sert çıkmıştı ama umurumda değildi. Ayağa kalkıp karşısına geçtim.

Hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Başka ne biliyor olabilirdi? Mayıs mahvolacaktı. Sarışınım çok üzülecekti.

"Sorularıma cevap almadan buradan gitmeyeceğim," dedim.

Gözlerimin içine bakarak derin bir nefes aldı. "Ben... ben Mayıs'ın abisiyim!"

Adalric'in sesi beynimde yankılandı. Bu, bir şaka olmalıydı? Abisi! Mayıs'ın abisi!

Ben bir şey söyleyemeden Ediz'in sesini duydum. "Siktir!"

Bakışlarımı ona çevirdim. Kapıda duruyordu ve şaşkınlıkla bize bakıyordu. Her şeyi duymuş olmalıydı.

"Siktir lan! Nasıl? Oğlum, nasıl lan?" dedi Ediz ve kapıyı kapatıp yanımıza geldi.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Şimdi ne olacak?" diye sordum sakin çıktığını düşündüğüm bir sesle.

Adalric ifadesiz bir şekilde yüzüme baktı ama sessiz kaldı.

"Şimdi ne olacak diyorum sana?" diye bağırdım bu kez.

Adalric, "Şu sesini kes!" dedi. "Madem öğrendin, çeneni kapatmayı da öğreneceksin!"

"Ne yani, bunları Mayıs'tan saklayacak mıyız?

Ulan kızın ne hissedeceğini hiç düşünmediniz mi? Bütün hayatının bir yalandan ibaret olduğunu öğrenecek. Ailesi, sen... Boynunuza atlamasını beklemiyorsunuz umarım," dedim koltuğa bıraktım kendimi. "Ailesi... Keşke gözlerinin içine bakarak söyleselerdi Mayıs'a. Bu tavırları onu hiç umursamadıklarını gösteriyor. Ya biyolojik ailesi! Nasıl vazgeçtiler ki çocuklarından?"

Barbaros Amca ve Beren Teyze'ye gerçekten çok kızgındım. Oysa ikisi de çok sevdiğim, saydığım insanlardı ama bu yaptıklarının elle tutulur bir yanı yoktu.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye bağırdı Adalric.

O bağırınca tekrar ayağa fırladım ama Ediz aramıza girdi. "Çocukça davranmayı kesin! Meriç, sen de sakin ol abi."

Onlara arkamı döndüm. Sakin olmalıydım. "Adalric, bildiğin her şeyi anlatacaksın," dedim. "Anlatacaksın ve bir çözüm bulacağız."

"Böyle bir şey yapmayacağım," dedi.

İçimden yakasına yapışmak ve suratının ortasına kafayı yerleştirmek geçiyordu ama benim sakin kalıp olaylara yön vermem gerekiyordu; bunu benim yapmam gerekiyordu.

"Mayıs nasıl olsa her şeyi öğrenecek," dedi.

Sinirle ona döndüm. "Anlamak mı istemiyor-

sun, yoksa salak mısın?" dedim. "Bak, her şeyi anlat, anlat ki nasıl davranacağımızı bilelim ve ona göre hareket edelim. Mayıs tabii ki öğrenecek ama bunu doğru düzgün yapmamız lazım." Bu sefer de sinirime dokunacak bir şey söylerse benden günah gidecekti.

"Mayıs'ın sana ne kadar değer verdiğini biliyorum. Bu konuda sana ihtiyacımız olduğunu da biliyorum. Ama benden değil, anne ve babamdan öğrenmen lazım," dedi.

Anne ve babası mı? Hay senin... "Peki, çok kıymetli anne ve baban nerede acaba sorabilir miyim?"

"Yarın burada olacaklar," dedi Adalric.

Ediz, "Burada olmak için biraz geç kalmamışlar mı?" diye sordu.

Onun da en az benim kadar sinirli olduğunu biliyordum. Ama şu an içinde bulunduğum ruh hali çok farklıydı. Bağırsam hiçbir sonuç elde edemeyecektim, konuşsam her şey daha karmaşık olacaktı, sussam büyük bir volkan gibi patlayacaktım. Ah be sarışınım, ben karanlıktan kurtulmaya başlarken sen karanlığa giriyordun...

"Umarım mantıklı bir açıklamaları olur," dedim. "Yoksa Mayıs'ın yüzünü görmeyi bırak, ismini bile duyamazsınız." Arkamı döndüm ve odadan çıkıp bahçeye ilerledim. Serin ve temiz hava yüzüme

çarpınca derin bir nefes aldım.

Ediz arkamdan yetişti. "Mantıklı bir açıklamalarının olmaması bu gerçeği değiştirmeyecek, biliyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Zamanında onun üzülmesine ben sebep oldum. Onu paramparça edip bir hiçmiş gibi davrandım. Şimdi şu halime bak, kardeşim. Onu seviyorum. Kendimden bile çok seviyorum. Onun da beni sevdiğini biliyorum. Ve onun tekrar parçalanmasına izin vermeyeceğim."

"Eğer bu söylediklerini yapmamış olsaydın belki de Mayıs hayatında olmayacaktı. Şu an mutlu ve sana güveniyor. Bu gerçeği de önünde sonunda öğrenecek. Belki zamanında senin yarattığından daha büyük bir enkazın altında kalacak. Ama yine bir yolunu bulup, ne kadar güçlü bir kız olduğunu herkese gösterecek. Bunu sen de biliyorsun, Meriç."

Biliyor muydum? Aslında biliyordum ama onun yıkılışını, perişan oluşunu görmek istemiyordum. Evet, güçlü bir kızdı. Şimdiye kadar her şeyin üstesinden gelmişti ama kalbinin kırıldığını görmek beni de perişan edecekti.

Mayıs'tan

Uykum kaçmıştı. Ne kadar uğraşsam da uyumayı başaramamıştım. Sıla da odada değildi. Beni

yatakta görünce uyuduğumu düşünüp kızların yanına gitmiş olmalıydı. Yataktan kalktım ve ayakkabılarımı giyip bahçeye çıktım. Temiz hava insana her zaman iyi gelirdi.

Ortalıkta kimsecikler görünmüyordu. Çimenlerin üzerine uzandım, ellerimi başımın altında birleştirip yıldızları izlemeye başladım.

"Oturabilir miyim?"

Tanıdığım sesi duyunca doğrulup oturdum ve Güney'in gülen yüzüyle karşılaştım. İstemsizce gülümsedim bu duruma.

"Tabii ki," dedim.

Güney gülümseyerek yanıma oturdu.

"Nasılsın?" diye sordum.

Gülümseyişi kaybolurken, "Olması gerektiği gibi işte, olaylar olaylar," dedi. "Şirket hisseleri, onları benden almaya çalışan bir üvey baba. Bir tarafta eski dostum, diğer tarafta babam. Dünya dönüyor güzel gözlüm, biz de arkasından yetişmeye çalışıyoruz."

Sözlerini bitirince çimenlerin üzerine uzandı. Ben de az önceki gibi uzanıp bakışlarımı yine yıldızlara çevirdim. Bu karamsar ruh halinden uzaklaşmasını isteyerek, "Bence senin gözlerin benimkilerden daha güzel. Benim sana güzel gözlüm demem gerekiyor," dedim.

"Seninkilerden daha güzel gözlerim olduğunu biliyorum. Sadece kibarlık yapıyorum," dedi gülerek.

"Güney ya!" deyip saçlarını karıştırdım.

"Biliyor musun, Kerem çok değişmiş. Sanki farklı biri olmuş. Ya da ben öyle görmek istiyorum."

Güney'in Kerem'e değer verdiğini biliyordum. Sonuçta onlar eski dosttu. Eski dostu hakkında kim kötü şeyler düşünebilirdi ki? Hepimiz dostlarımızın güzel taraflarını görmek isterdik.

"Konuşuyor musunuz?" diye sordum.

"Konuşmuyoruz ama onu anlıyorum. Bazen eskilere dalıyorum. Sanırım onun dostluğunu özlüyorum."

İtirafı karşısında doğruldum ve şaşkınlıkla ona baktım. Güney böyle bir şey söylüyorsa konu önemli olmalıydı. "Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim ama eskisi gibi olamayacağımızı biliyorum. Sakın kendini suçlu hissetme, tamam mı? Eğer sen olmasaydın belki de tüm bunları göremeyecektim."

Ona doğru dönüp bağdaş kurdum.

"Ve sana bir sır vereyim mi?" diye devam etti.

"Sen ve sırların," dedim tebessüm ederek.

Sırıtarak doğruldu ve benim yaptığım gibi bağdaş kurdu. Şimdi yüz yüze oturuyorduk. "Kaybet-

tiğin bir dostla yollarınız yine kesişse de dostluğunuz asla eskisi gibi olmaz. Çok istersin, sırf o yanında olsun diye yanlışlarını bile görmezden gelirsin. Sonra farkına varırsın ki, artık dostunla değil, o görmezden geldiğin yanlışlarla berabersin. Yanlışla dost olmaktansa ve o yanlışlardan zarar görmektense yalnız kalmayı tercih edersin. İşte böyle, güzel gözlüm."

Güney'in bu tavrını çok seviyordum. Hayattan öğrendiklerini benimle paylaşmasını da seviyordum. "Sen de yalnız kalmayı tercih ettin, öyle mi?" dedim. Yalnızlıktan korkan bir insan değildim ama Sıla öyleydi. Yalnız kalkmaktan nefret ederdi.

"Yalnızlığı kendin yaratırsın, hatun. Etrafında senin için çabalayanları görmezsin bile."

Meriç'in sesiyle arkama baktım. Alnımdan öpüp yanıma oturdu. Bizim çocuklar da geldiğinde gülümsemem büyüdü.

"Ne haber sarı şeytan?" dedi Aras, Güney'e bakarak.

"Eyvallah, iyiyim," diye yanıtladı Güney.

"Bakın ne getirdim!"

Dolunay'ın hevesli sesiyle ona döndük. Elinde gitar vardı ve sırıtarak bize bakıyordu.

Güney, "Ver bakalım. Paslanmış mıyım bir göreyim," diyerek gitarı aldı. Sonra bize döndü. "Ne söyleyelim?"

Aklıma Deniz Tekin gelince, "Gelir miyim?" dedim. Güney'le hep bu şarkıyı dinlerdik.

Güney gülümseyerek ellerini gitarın üzerinde gezdirmeye başladı. Bir süre sonra pozisyonunu aldı ve çalmaya başladı.

Şarkıya ilk giren ben oldum. Ardından bizimkiler de söylemeye başladılar. Güney'in sesi de oldukça güzeldi, biliyordum ama şimdi söylemiyordu.

Bir es vererek, "Hadi Güney, sen de katıl," dedim.

Gülümseyerek başını salladı ve o da söylemeye başladı. Dolunay bir yandan şarkıya eşlik ediyor, bir yanda da bizi videoya kaydediyordu. Gülümseyerek bizimkilere baktım, herkes halinden oldukça memnundu.

Şarkının bir yerinde Aras, "Susun ben söyleyeceğim burayı," diye bağırdı. Bir Aras klasiği daha...

Aras hevesle başlamıştı ama Burak'ın işaret vermesiyle hep beraber söylemeye başladık tekrar. Aras'ın bu duruma uyuz olduğu belliydi ancak sorun etmedi, bağırarak söylemeye devam etti.

Meriç'e yaklaşıp başımı omzuna yasladım ve şarkıyı söylemeyi bırakıp onun sesini dinlemeyi tercih ettim.

"Nah gelirim!" Aras'ın bağırmasıyla ona gülerek baktım. Kendini iyice kaptırmıştı.

Şarkı bittiğinde Güney, "Siz siz olun, bu anın değerini bilin. Anı yaşamayı tercih edin ama hep ileri dönük olsun yüzünüz. Çünkü bu anları ileride oldukça özleyeceksiniz," dedi.

Ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum.

"Seçenekler arasında kalırsan ne ileri gidebilmeyi hayal edebilirsin ne de anı yaşayabilirsin," dedi Meriç.

Seçenekler arasında kalırsan... Ne demek istemişti şimdi?

"Sen yön ver o zaman seçeneklere. Veya bambaşka bir seçenek yarat," diye cevapladı Güney.

Aras, "Gökten Haribo yağacak lan. Bu ikisi karşılıklı konuşabiliyorlar!" diyerek araya girdi.

Meriç ona tepki vermedi. Güney'e bakarak, "Düşünce yapın ve geniş bakış açınla olayları yorumlayıp fikir yürütebiliyorsun ama o seçenekler arasında kaybolduğun an bunların hiçbirini düşünemiyorsun. Emin ol," dedi ve ayağa kalktı.

"Daha Burak'ı kesecektik kanka, nereye?" diye atıldı Aras.

Meriç sıkıntılı bir nefes verdi. "Burada olmak istemiyorum artık. Bu yüzden gidiyorum, gelmek isteyen olursa itiraz etmem."

Bir şeyler dönüyordu ve Meriç'in kafasının karışık olduğu da belliydi. Ben de onunla gitmek isti-

yordum. Ayağa kalkıp sırttım. "Burada kalmak istesem de zorla götüreceğini biliyorum. Bu yüzden ikimiz de yorulmayalım," dedim gülerek.

Meriç elimi tutup beni yakınına çekti. Önce alnımda öptü, daha sonra bizimkilere baktı. "Evet?"

"E, yani bu saçma yerde durmaktansa çürüyene kadar senin evde dururum daha iyi," dedi Aras.

"Evimle ne alıp veremediğin var anlamıyorum ki?" diye söylendi Meriç.

"Bizi de ev nüfusuna ekle!" dedi Rüzgâr gülerek.

Meriç, Güney'e baktı. "Sen geliyor musun?"

Aras bir, "Ooo," çekti.

"Gelirim gelmesine ama daha sonra şu ruh halin değişir de beni öldürmek istersen?" dedi Güney.

"Bunu bilerek gel," deyip yürümeye başladı Meriç.

Onunla ilerlerken dönüp Güney'e baktım. Elimi kaldırıp gelmesini işaret ettim. Ayağa kalkıp bizimkilerle beraber yürümeye başladı.

"Nasıl gideceğiz?" diye sordu Deniz.

Meriç, "Ayarladım arabayı," diye cevapladı.

***

Meriç'in ayarladığı arabayla İstanbul'a geri

dönüyorduk. Yolumuz uzundu, bizimkiler çoktan uyuklamaya başlamışlardı. Ben de Meriç'in omzuna başımı koymuş, yolu izliyordum. Ailelerimize haber vermemiştik, belki yarın veririz diye düşündüm. Başımı kaldırıp Meriç'in yüzünü incelemeye başladım. Gerçekten çok tatlıydı...

"Çok yakışıklı kerata, büyünce aynı ben olacak bu," diyerek araya girdi Aras.

Gülerek ona baktım. "Allah korusun, Aras," deyip Meriç'in omzuna yaslandım tekrar.

"Neden öyle diyorsun? Taş gibi çocuğum, bana benzemeyecek de kime benzeyecek?" dedi Aras ciddiyetle.

"Aras!" dedi Meriç.

"Efendim, yakışıklı kardeşim?" diye cevap verdi Aras.

"Evime girmek istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Aras konuyu değiştirdi. "Niye hâlâ gelmedik ya? Altıma yapacağım şimdi."

"Az kaldı," dedi Meriç.

Aras'ın bilmem kaçıncı kez soruşuydu bu ve Meriç her defasında aynı cevabı veriyordu. Üstelik bildiğim kadarıyla daha çok yolumuz vardı.

"Benim karnım bir şeyler söylüyor ve ne söylediğini ancak yemek yersem anlayabilirim. Bana

yiyecek güzel bir şeyler bulun!"

Aras'ın böğürmesiyle herkes uyandı. Önde oturan Güney ve Dolunay dönüp bize kızgınlıkla bakınca Aras'ı işaret ettim.

Gözlerini güçlükle aralayan Burak, "Geldik mi?" diye sordu.

Aras omzuyla onu dürttü. "Karnımda aynı şeyi soruyor sanırım lan. 'Geldik mi?' diye bas bas bağırıyor hatta."

"Bir şeyler atıştırmalıyız bence. Çünkü kendimi Aras gibi hissediyorum. Gece gece gelen o müthiş açlık hissi..." dedi Bengü.

Arabayı süren adam, "Uygun bir yer bulduğumda dururum. Karnınızı doyursunuz," dedi.

Aras neşeyle atıldı. "Evet, evet, hesabı da Meriçlim'e yıkarız, oh, mis gibi devam ederiz sonra."

"Aras haklı," diyerek destek çıktı Rüzgâr.

Çok geçmeden araba durdu. Arabadan inip bacaklarımı esnetirken nereye geldiğimize baktım. Küçük, sakin bir tesisti. İçeri girip masalara yerleştik. Menüyü aldım ve sebze ağırlıklı bir şeyler sipariş ettim.

Aras, "Sarı çikolatam et ye, ne yapacaksın sebzeyi?" dedi.

Bengü araya girdi. "En güzel kararı verdin, Mayıs. Bakma sen buna."

Bengü'nün de benimle aynı yemeği seçtiğini görünce gülümsedim.

Aras, "Bengülüm, tadımlık yeseydin bari," dedi.

Bengü ifadesizce baktı ona. "Bu saatlerde yediğin her şey kilo yapar, canım. Yiyemem yani."

"Yalan o yalan, inanma," diyen Aras siparişlerini sıralamaya başladı.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Ediz benden önce davranıp, "Maşallah," dedi.

"Bana mı dedin, kardeş?" diye sordu Aras.

Kahkaha atarken Meriç'e takıldı gözlerim, öylece bana bakıyordu. "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Bakmak istiyorlar," diyerek gözlerini şaka yaptı.

Uzanıp yanağından öptüm. Yemeklerimizi yerken Meriç'in hiçbir şey yemediğini fark ettim. Normal değildi bu, Meriç yemek yemeyi seven biriydi. "Meriç?" dedim. Cevap vermeyince kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

Aras, "Yemeğinle oynama!" diye bağırdı.

Meriç, "Bir yerlerine bir şey mi-" diye başladı.

Konuşmasına fırsat vermeden bir lokma yemek alıp çatalı ağzına soktum. Çünkü o cümlenin sonunu duymak istemiyordum. Hemen peşinden de ağzına birkaç patates kızartması tıkıştırdım. "Ye şunları, çok konuşma!"

"Uçak geliyor yavrusu," diyerek güldü Aras.

Meriç sinirle ona döndü ama çenesinden tutup başını bana çevirdim ve yemek yedirmeye devam ettim.

Ediz, "Baksanıza bana," diye seslendi.

Ona baktığımızda elinde telefon olduğunu görünce Meriç'e yaklaşıp poz verdim.

"Bizi de çek bizi de!" diyen Aras, Bengü'ye sarıldı.

Bengü, "Kıskandı, kıskandı," diyerek kameraya gülümsedi.

Yemeklerimiz bittiğinde Meriç, "Ben geliyorum şimdi," diyerek ayaklandı.

"Ben hallettim," dedi Güney.

O ne ara kalkmıştı ki masadan?

Meriç gülümsedi. "Eren olsaydı bahaneler üretip kaçardı masadan."

Dolunay da kıkırdayarak ona katıldı.

"Kalkalım o zaman," diyerek ayağa kalktım. Arabaya doluştuk ve uzun yolumuza kaldığımız yerden devam ettik. Meriç'in kolunun altına girip göğsüne yaslandım. Çok geçmeden de gözlerim kapandı.

Ani bir frenle öne savrularak gözlerimi açtım. "Ne oldu?" diyerek bizimkilere baktım ama hepsi benim gibi uykulu ve şaşkın görünüyordu.

Şoför, "Arabayı durdurdular. Dışarıda birileri var," diye açıkladı.

Meriç inmek kapıya uzandı. "Sinirimi atmak için süper oldu bu."

Bizim çocuklar da teker teker indiler. Arkalarından şaşkınca baktım. Çok geçmeden kendime gelip arabadan indim. Boşuna dayak yememiştim değil mi Güney'den ve kurslardaki onca hocadan? Bileğimdeki bağcıkla saçlarımı topladım ve kendinden emin bir şekilde duran Meriç'in yanına ilerledim.

Kaşlarımı çatarak, yolumuzu kesen adamlara baktım. Hepsi uzun boylu ve yapılıydı. On kişilerdi. Film sahnesinden fırlamış gibi hepsi koyu renk giyinmişti. Kimdi bunlar? Kasıtlı olarak mı yolumuzu kesmişlerdi? Yoksa sıradan bir hırsızlık falan mıydı?

En önde duran kumral adam, "Bu kız mı koruyacak sizi?" dedi başıyla beni işaret ederek.

Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım.

O sırada Sıla'nın sesini duydum. "Dayak yerken de böyle dersiniz beyler."

Başımı çevirip baktığımda Ediz'in yanında durduğunu gördüm.

Bengü ve Deniz daha geridelerdi, Dolunay'sa arabanın yanındaydı.

Aynı adam, "Ama çok ayıp değil mi? Belki yolda kaldık ve bir şeye ihtiyacımız var?" deyip pis pis

sırıttı.

"Gecenin bu saatinde yolumuzu kesiyor, bu kadar adamla önümüze geçiyorsunuz ve bir şeye ihtiyacınız var, öyle mi? İhtiyaçlarınızı dile getirmek için garip bir yöntem," dedi Deniz.

Meriç bana dönüp bakınca ben de ona baktım. "Sana şu an geride durmanı söyleyeceğim ama durmayacağını ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden, zorlanırsan bana bırak," dedi.

Başımı sallayarak onu onayladım. Diğer yanıma gelen Güney göz kırptı. "Eskisi gibi."

Kumral adam, "Şu arkada duran kızları verirseniz yolunuzdan çekiliriz," dedi.

Öne çıkıp ilerlemeye başladım. "Beni neden tercih etmiyorsunuz?"

"Normalde sarışınlar ilgimi çekmez ama sen iyiymişsin," diyen adam beni kendine çekti.

Elimi arkaya atıp bizimkilere beklemelerini işaret ettim. Sonra ani bir hareketle dizimi kaldırıp adamın hayalarına geçirdim. İki büklüm olduğu an karnına tekme attım ve dirseğimi sırtına indirdim.

Bizimkilerin saldırıya geçtiklerini fark etmiştim. Yere düşen bir adam bacağımdan tutup beni de yere çekti. "Seni bitireceğim!" diye bağırarak üzerime çıktı ve bacaklarımı sabitledi. Tekme atamadığım sürece ondan kurtulmam zordu.

"Meriç!" diye bağırdım.

Meriç, kafasından tutup adamı üzerimden aldı, biraz öne doğru eğdi ve dizini adamın yüzüne geçirdi. Yumruklarını peş peşe savuruyordu. Sıla'nın sesini duyunca hızla ayağa fırladım. Adamların ikisi onu sıkıştırmıştı. Tam koşacağım sırada Ediz önüme çıktı.

"Bende bu orospu çocukları!" deyip Sıla'ya doğru koştu.

Meriç'ten

Mayıs'ı altına alan adamın yüzü kan içinde kalmıştı. Biri yakamdan tutmaya kalkınca kolundan yakalayıp onun da yere düşmesini sağladım.

"Cebine bak, küçük bir not var," dedi yere düşürdüğüm adam.

Şaşkınlıkla elimi montumun ceplerine attım. Gerçekten de sağ cebimde bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdı açıp notu okudum.

'Yarın gece benimle buluşman gerekiyor. Saat: 02.00'da, yazdığım adreste bekliyorum. Sorularının cevapları için ve en çok da Mayıs için orada ol!'

Adrese bakıp kâğıdı avucumda buruşturdum ve tekrar cebime koydum. O anda Aras'ın şaşkınlıkla bana baktığını fark ettim. "Sessiz ol!" dedim dudaklarımı oynatarak. Kafasını sallayarak onayladığı sırada duyduğum silah sesiyle ayağa fırladım ve

ateş edilen tarafa baktım.

Mayıs'tan

Silah sesini duyunca durdum ve karşımdaki adama baktım. Meriç hızla gelerek önüme geçti.

Kalbim deli gibi atarken, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım ona.

Meriç beni umursamayıp adama doğru bir adım attı. "Bununla korkutacağını mı sanıyorsun?"

"Korkmadın mı yoksa?" dedi adam.

Meriç sırıttı. "Tutmayı bilmeyen birine neden silah verirler ki?" deyip adamın eline tekme attı ve silahın yere düşmesini sağladı. Silahın üzerine bastı. "Siktirip gidin şimdi!" diye gürledi.

Ellerim titriyordu, silahla Meriç'i yüz yüze görünce ona bir şey olacak diye çok korkmuştum. Adamlar yavaş yavaş ayağa kalkıp arabalarına doluştular ve basıp gittiler.

Meriç karşıma geçince onu ittim. "Salak mısın sen? Neden önüme geçiyorsun?"

"İlk atağı yapmana sayarsın. Şimdi herkes arabaya, hemen!"

Üstümüzü başımızı silkeleyip arabaya yerleştik.

"Bu neydi oğlum şimdi?" dedi Rüzgâr. Dudağının kenarı patlamıştı. Allah'tan arabada ilk yardım çantası vardı ve ufak tefek yaralarımızı temizlemeye başlamıştık.

"İçmiş piçler, çatacak birilerini arıyorlardı işte," dedi Meriç.

"İçmiş gibi değillerdi," dedi Aras.

Ediz itiraz etti. "Birkaçı öyleydi."

Yaşadığım panik beni kavgadan daha fazla yormuştu. Onlar tartışmaya devam ederlerken başımı cama yaslayıp gözlerimi kapattım.

***

Birkaç saat sonra Meriç'in evine ulaştık. Herkes o kadar yorgundu ki, hemen kendimizi yataklara attık.

Kan ter içinde doğruldum. Kalbim dışarı çıkmak ister gibi çarpıyordu. Ne tuhaf bir rüya görmüştüm böyle? "Allah'ım!" deyip elimi kalbimin üzerine koydum.

Meriç, "Kızım ne çığlık atıyorsun? Al, gitti uykum," diye söylenerek doğruldu.

Kaşlarımı çatıp ona kızgınlıkla baktım. "Kötü bir rüya gördüm, Meriç!" dedim ve onu işaret ettim. "Neden çıplaksın sen?" Altına bir eşofman altı giymişti ama üstü çıplaktı.

Pis pis sırıttı. "Bana dokunabilirsin, izin veriyorum."

"Uğraşamayacağım seninle," diyerek yataktan kalktım.

"Hadi ama, dokunmak istediğini itiraf et."

Yatağın üzerine atlatıp karnına bir tane geçirdim. İkinciyi vuracağım sırada yataktan kalkıp odadan dışarı fırladı.

"Haklısın, dokunmadan seni öldüremem!" diye bağırarak peşinden gittim.

Merdivenleri koşarak indi ve mutfağa dalıp yemek masasının arkasına geçti.

"Kaçarsan daha beter yaparım," dedim gözlerimi kısarak.

Salondan Ediz'in sesi geldi. "Ne oluyor ya?"

Salona geçip Ediz'le Sıla'ya baktım, koltukta uyuyorlardı. "Siz neden beraber uyuyorsunuz? Ben izin verdim mi?" dedim.

Sıla yastığı alıp bana fırlattı. "Siz farklı bir şey yaptınız sanki!"

Yastığı yakaladım ve işaret parmağımı onlara doğru salladım. "Siz ne yaptınız bilmiyorum ama biz bir şey yapmadık," dedim.

"Uyumaktan bahsediyorum, Mayıs!" diye bağırdı Sıla.

Meriç salona gelip sırıttı. "O kadar emin olma, Mayıs," dedi ve hayallere dalmış gibi iç çekti.

Ayaklarımı yere vurarak tepindim ve Meriç'e doğru atıldım.

"Yerinde tepinip sinirle koşuyorsun. Kızgın boğa mısın sen, Mayıs?" dedi Burak.

Bakışlarımı ona çevirdim. Koltuğun üzerine tünemiş, sırıtarak bana bakıyordu. Bakışlarımı görünce sırıtışı yavaş yavaş kayboldu.

"Burcum boğa, ondandır belki!" dedim ona doğru ilerlerken.

Burak koşarak salondan çıkarken, içeri girmekte olan Aras'la çarpıştı. "Geri gidin lan! Mayıs boğalaşmış!" diye bağırarak kaçtı.

"Tamam Mayıs, sakin ol. Hayır Mayıs, onları öldürmek istemiyorsun. Hayır Mayıs, kimseye zarar vermeyeceksin!" diyerek kendi kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Karnım felaket ağrıyordu ve başımda çatlamak üzereydi.

"Bebeğim-"

Meriç'in konuşmasına izin vermedim. "Bebeğim deme bana."

"Hayatım," dedi Meriç ve yaklaşıp kulağıma doğru eğildi. "Özel gününde misin?" diye sordu.

Hayretle yüzüne baktım. "Takip etmiyorum, olunca oluyorum işte ama olmadım. Hem sana ne be!"

"Güzelim, annemden biliyorum bu halleri, fazla gerginsin."

Kaşlarım hızla çatıldı. "Değilim, sus!" dedim ve

banyoya gitmek için salondan çıktım.

"Sinirli boğa sakinleşti."

Burak'ın sesini duyunca, "Duyuyorum!" diye bağırdım.

***

Kahvaltımızı yapmış, salonda öylece oturuyorduk. Gözlerimi bizimkilerin üstünde gezdirdim. Güney ve Dolunay telefondaki bir şeye gülüyorlardı, Deniz ve Rüzgâr konuşuyorlardı ama Deniz pek oralı gibi değildi. Burak telefonuna yapışmış halde yere uzanmış, bacaklarını duvara yaslamıştı. Sıla çaktırmadan Ediz'in telefonuna bakmaya çalışıyordu. Aras ve Bengü tavla oynuyorlardı, Aras'ın tepkilerine bakılırsa Bengü yeniyor olmalıydı. İçimden bir anda Bengü'ye sarılmak geçti ama şu an bunu yapamazdım. Sabah ilgiyi yeterince üzerimde toplamıştım ve yine aynı şey olsun istemiyordum. Bugün insanların bakışları bana küfür gibi geliyordu. Gördüğüm rüyanın etkisi miydi bilmiyordum ama mutlu değildim ve huzurlu olduğum da söylenemezdi.

Annemle babam aklıma gelince telefonumu alıp kontrol ettim. Hepsinin ailesi aramıştı ama bizimkilerden hâlâ ses çıkmamıştı. Ayağa kalktım, askılıktan Meriç'in hırkalarından birini alıp giydim ve bahçeye çıktım. Antalya'da hava güzeldi ama burası buz gibiydi.

Babamın numarasını tuşlayıp beklemeye başladım.

"Kızım, nasılsın?" dedi babam sakin bir sesle.

Gözlerimi devirdim. "Baba, aşk olsun, insan bir arar, mesaj atar. Hiç mi merak etmediniz beni?" dedim, tüm üzüntüm sesime yansımıştı.

"En güzel kızım benim-"

Babamın sözünü hızla kestim. "Baba, senin bir tane kızın var. Annemin karnındaki bebeğin cinsiyetini bilmiyorum ama-"

Bu sefer babam sözümü kesti. Karşılıklı anlaşmış gibiydik. "Erkek. Ve annen adını Ege koymakta son derece ısrarlı."

"Oldu olacak hiç görmeyeyim ben çocuğu, baba. Öğrenir öğrenmez bana neden söylemediniz? Zaten yarışmayı da kazanamadık, beni hiç tanımıyormuşsunuz. Çok kırıldım."

"Soruların hepsini annen cevapladı. Cevabın o olmadığını bilerek 'bu daha çok hoşuma gitti' dedi. Beni de bilirsin, cömert ve kibar biriyim ve onu kıramadım."

Sırıtmamı engelleyemedim. "Anlıyorum babacığım ama kardeşimin erkek olduğunu neden en son öğreniyorum, bunun cevabını vermedin."

"Arkadaşların, özellikle de Meriç, bizi sana unutturuyorlar, güzel kızım. Baksana, buradasın ve

bizi görmeye gelmiyorsun."

Babamın imasıyla gözlerimi kapattım. "Meriç'in evinde olduğumuzu biliyorsun."

"Güzelim, dua et ki arkadaşların da oradalar. Yoksa çok güzel şeyler olurdu, biliyorsun."

Babamın açık konuşması sırıtmamı sağladı. Babamın bu huyunu seviyordum, çünkü kendimi özel hissettiriyordu. Sanki hayatında annem ve benden başka kimse umurunda değilmiş gibi geliyordu. Ve Meriç de aynı babam gibi hissettiriyordu; özel ve tek. Bu, çok başka bir şeydi.

"Mayıs?"

Babamın sesiyle gözlerimi açtım. "Seni kocaman seviyorum, baba. Ne olursa olsun, her zaman 'ilk aşkım' olarak kalacaksın ve bu, benim kalbimde olacak."

Babam titrek bir nefes verdi. "Prensesim benim. Ben de seni seviyorum. Şimdi kapatmak zorundayım, çünkü seninle konuşabilmek için toplantıdan çıktım ve şu an geri dönmem gerekiyor. Kendine güzel bak ve akşam evde ol."

Telefonu kapatınca başımı gökyüzüne kaldırdım ve gözyaşlarımın geri gitmesini bekledim. Gözlerimi silip arkama döndüğümde Meriç'le yüz yüze geldik.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"En başından beri."

Gülümseyerek başımı salladım ve elimden tutup beni eve sokmasına izin verdim. "Hava çok soğuk, Mayıs. Neden sadece hırkayla çıktın dışarı?"

Omuz silktim. "Elimde olmadan sabahtan beri insanlara kötü davranıyorum, özellikle de sana. Hava almak iyi gelir diye düşündüm. Babamla konuşmak kendimi iyi hissetmeme yetti."

Meriç durup yüzüme baktı. "Bana bir söz verir misin?"

"Ne konuda?" diye sordum.

"Bundan sonra ne olursa olsun üzülmek yok, tamam mı? Kimse için üzülme. Bırak onlar üzülsünler, sen kendi hayatına bakmaya devam et. Söz mü?"

Kaşlarım havalandı. Daha başka ne gelebilirdi ki zaten başıma? "Sen de aynı şekilde söz verirsen eğer ben de veririm," dedim.

Kısa bir an için düşünüp, "Söz," dedi.

Gülümsedim ve hevesle ona sarıldım. "Söz!"

"Oha lan, bunlar sözden mözden bahsediyorlar. Evleniyor musunuz?"

Aras'ın anın içine etmesiyle gözlerimi devirdim.

"Evleniyoruz, kardeşim. Mayıs hamile ve evlenmek zorundayız. Rahatladın mı?" dedi Meriç.

"Adını Junior Aras koymazsanız haribo konuşmam lan."

Meriç'le birbirimize baktık. Manyaktı bu çocuk.

Şaka yaptığımızı uzun uğraşlar sonucu Aras'a anlatabilmiştik. "Neden beni kandırıyorsunuz, kardeşim? Ne güzel heveslenmiştim," diye söylendi.

Ciddi miydi, şaka mı yapıyordu anlayamamıştım.

"Uzatma, Aras," dedi Rüzgâr.

"Haribo alın barışalım?"

Bengü dayanamayıp Aras'ı yanağından öptü. "Ya sen ne tatlısın böyle be!" deyip onu mıncırmaya başladı.

"Kuzen muzen dinlemeyip kıracağım bacaklarını şimdi. Geri bas," diye uyardı Ediz.

Bengü gözlerini devirerek geri çekildi.

"Karışma lan Bengülüm'e, ben size karışıyor muyum?" Aras da Ediz'e karşılık verince onların tartışmalarını dinledim bir süre.

Güney, "Yeter be kardeşim. Ergenliklerinizi daha fazla çekemeyeceğim," diyerek ayağa kalktı.

Hak veren gözlerle ona baktım.

"Sarı şeytan, beni delirtme bak, manyak ederim seni."

Aras'ın tehdidiyle Güney teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Sendeyiz kaptan."

Bengü, "Gençler, ben artık kaçıyorum. Annemle babam eve gelmemi kibar(!) bir şekilde söylediler," diyerek ayaklandı.

Aras da hemen ayağa kalktı. "Bize yol göründü o zaman. Gidiyoruz biz ruhları ölü olanlar ve tatlı kız kardeşçiklerim."

Deniz çantasını aldı. "Benim de kalkmam lazım. Atarsınız beni o zaman."

Ama Rüzgâr ona engel oldu. "Ben bırakırım seni."

Dördü birlikte kapıya yöneldiler. Aras bir şey unutmuş gibi yapıp geri döndü ve Meriç'e baktı. "Özleme beni hemen, Bengülüm'ü bırakıp geleceğim, tamam mı bebeğim?"

Aras'ın son sözüyle beraber kahkaha atmadan duramadım. Meriç saldırıya geçememişti, çünkü Aras hızlı davranarak kaçmıştı. Gülmemi zar zor durdurup gözyaşlarımı sildim ve Meriç'e baktım. Bana doğru gelirken kaşları son derece çatık haldeydi.

"Gözyaşların için sana ne demiştim, hatırlıyor musun?"

Koltukta geri geri gitmeye çalıştım ama çok da başarılı olduğum söylenemezdi. "Meriç, bak anlaşabiliriz, tamam mı bebeğim?" deyip daha çok gülmeye başladım.

"Kesinlikle hatun, şu an gülerken elimde öleceksin mesela."

Beni gıdıklamaya başladığında ellerini uzak tutmak için tepinmeye başladım ama pek işe yaramadı. "Meriç! Tamam, Meriç!" diye bağırdım. Bir yanda da gülüyordum, hem de kahkahalarla. Onu durduramayınca, "Çişim geldi! Vallahi yaparım buraya!" dedim.

Bir an için durdu. Sonra, "Umurumda değil," diyerek yeniden gıdıklamaya başladı.

Elinden kurtulup ondan kaçmaya başladım. "Çocuk musun ya!" diye isyan ettim koşarken.

"Sabah sabah evi başımıza yıkan kişi mi söylüyor bunu?"

Ona dönüp gözlerimi kıstım. Karşıma geçip burnumu sıkınca eline vurdum. "Güney, bir şey söyle şuna ya!" diye bağırdım.

"Hiç bulaştırma beni. Ne yapıyorsanız yapın."

Aldığım yanıtla gözlerimi devirdim. Meriç elimi tutup beni merdivenlere sürükleyince ona anlamsızca baktım. "Ne yapıyorsun, Meriç?"

"Odama çıkarıyorum seni bebeğim, bir sorun mu var?"

"Ne yapacağız orada?"

"Çişim var dedin ya. Evim kıymetli, bilmiyor musun? Ortalık yere yapma diye seni tuvalete götürüyorum."

Durdum ve bana bakmasını sağladım. "Evin benden önemli mi yani?" deyip omuzlarımı düşürdüm.

"Senden değil, çişinden önemli."

"Başlayacağım çişinizden ama he! Yedirmediniz şu güzelim meyveli yoğurdu, midem bulandı!"

Burak'ın bağırışıyla birbirimize baktık ve kahkahalarla gülmeye başladık.

Meriç'ten

Herkes gitmişti. Yalnız başıma koltuğa oturmuş, karşımdaki duvara boş boş bakıyordum. Aklım karmakarışıktı ve ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Mayıs'a çaktırmamak için her şeyi yapmıştım ama bunu uzun süre devam ettiremezdim. Sarışınım bunu öğrenecekti ve her şeyi beraber yaşayacaktık. Bir süre benden de uzaklaşabilirdi ama benim asıl korktuğum kendisinden uzaklaşmasıydı. Bir insan kendinden uzaklaşmaya başlarsa, canını yakan o şey hiç olmamış gibi devam ederdi hayatına. Başkalarının söylediklerini önemsemez, kimseyi dinlemez, kafasındaki sesler bir anda susar ve karanlıkla baş başa kalırdı. Bunun Mayıs'a olmasını engellemem gerekiyordu.

Mayıs'ı tanıyordum, o da benim kadar dengesiz bir insandı. "İki dengesiz fazla ağır değil mi, sarışın?" dedim kendi kendime gülerek. "Kızı da kendim gibi yaptım anasını satayım!"

Telefonuma gelen mesajın bildirim sesiyle dikkatimi topladım ve telefonu alıp mesajı açtım.

'Adresteyim. Bekliyorum.'

Siyah montumu ve anahtarlarımı alıp evden çıktım. Bir plan yapmadan önce her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Ancak ondan sonra Mayıs'la ilgili sağlıklı bir plan yapabilirdim.

Arabaya atladım ve notta yazan adrese doğru ilerlemeye başladım. Geldiğim yer köhne bir mahalleydi. Etrafta eski ve boş binalar vardı. Yıkık dökük bir deponun önünde durdum, tarif edilen yer bu depoydu. Arabadan indim ve depoya doğru yürüdüm. Kapısı aralıktı. Adımlarımı hızlandırıp içeri girdim ve son derecede sessiz ve karanlık olan bu yerde soğukkanlılıkla etrafıma bakındım.

"Hoş geldin, Meriç," dedi yabancı bir ses.

Ve aynı anda ışıklar açıldı. Gözlerimi kısarak sesin geldiği tarafa döndüm. Karşımda bir grup adam vardı. Bir tanesi diğerlerinden önde duruyordu ve koyu renk bir takım elbise giymişti. Ona doğru yürümeye başladığımda arkadaki adamlar hareketlendi. Ama takımlı adam elini kaldırıp onları durdurdu.

Adamın karşısında durup yüzüne baktım. Mavi gözlerinin arkasındaki gizemi net bir şekilde görebiliyordum. Suratı ifadesizdi ama bir şeylerin umurunda olduğu her haliyle belliydi, aksi halde beni buraya çağırmazdı.

"Tanıyor muyum seni?" diye sordum.

Karşımdaki adamın dişlerini göstererek gülümsemesi afallamamı sağladı, çünkü gülümsemesi aynı Mayıs'ınkine benziyordu.

"Tanımıyorsun. Ama ben hepinizi tanıyorum, çünkü kızımın hayatında olan herkesi tanımak benim görevim."

"Kızı derken? Ben senin kızının hayatında değilim. Benim hayatımda olan tek bir kız var ve onun ailesini de yakından tanıyorum."

Karşımdaki adam inceleyen gözlerle bana baktı. "Hiçbir şey bilmediğinin farkındasın, değil mi? Benim kim olduğumun, neden burada olduğumun ve en önemlisi kimin için burada olduğumun?"

"Neden çağırdın beni buraya? Bu sorularının cevabı için değil mi?"

"Uyarmak için çağırdım. Notumdan bunu anlaman gerekiyordu. Oturup seninle her şeyi konuşmamı beklemiyordun herhâlde."

Sinirlenmemem gerekiyordu. Sakin kalmalı ve bir şeyler öğrenmeliydim. Çaktırmadan derin nefesler aldım ve, "Uyarmak?" dedim anlamamış gibi.

Kaşlarını çattı ve son derece tehditkâr bir sesle, "Ezgi'nin hayatında olmanı istemiyorum," dedi.

Tam gözlerinin içine baktım. "Bunu kim olarak

söylüyorsun?" dedim sırıtarak.

"Babası olarak söylüyorum!" diye gürledi.

Birden kahkaha atmaya başladım. Sinirden gülmek iğrenç bir duygu olsa da sinirimi başka türlü atamazdım. "Dur biraz," dedim. "Babası mı?" Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve ciddi bir ifadeyle ona baktım. "Sen 'baba' kelimesinin ne demek olduğunu biliyor musun? Mayıs'ın babası olduğunu ne hakla iddia edebilirsin? Kızının hayatının koskoca bir yalandan ibaret olduğunun farkındasın değil mi?" Sinirden resmen ellerim titriyordu. Yumruklarımı sıkarak sakin kalmaya çalıştım.

"Onu korumam lazımdı. Başka çarem yoktu."

"Savunman bu mu yani? Oğlun için çaren vardı ama kızın için yoktu, öyle mi? Böyle ikiyüzlü çaresizlik mi olur? Yapmasaydın! Bakamayacağın çocuğu yapmasaydın! Çünkü olan size değil, o çocuklara oluyor!"

"Düzgün konuş, o çeneni kırmayayım senin," dedi öfkeyle. "Adam yerine koyup açıklama yaptım diye götün kalkmasın!"

Söylediklerini umursamadım ve konuşmaya devam ettim. "Mayıs'ın hayatından çıkmamı istiyorsun ya, o biraz sıkar işte. Madem konuşarak anlaşamıyoruz," deyip kollarımı iki yana açtım. "Meydan senin. Elinden gelen her şeyi yap ama şunu sakın unutma, Mayıs'la bir gün aynı yolda olmasak

bile *biz* her zaman olacağız. Bu, bizim sözümüz ve ayrı ayrı yürüyor olsak bile yürüdüğümüz her yolda aşk dolu bir iz bırakıyoruz ve bu izler bizi birleştiriyor."

Adamın o sert ifadesi yavaş yavaş kayboldu. Bakışlarına belirgin bir hayret yerleşti. Bir süre sessiz kaldı. Sonra aniden konuştu.

"Pars Müller."

Anlamayarak ona baktım. "Anlamadım?"

Adam içten bir şekilde gülümsedi. "Adım Pars Müller. Kızıma ne kadar değer verdiğini görmek istedim. Gördüğüm kadarıyla kendinden bile çok önemsiyorsun onu, genç adam. Lütfen beni takip et," dedi ve yürümeye başladı.

Şaşkınlığımı atınca arkasından yürümeye başladım. Keşke dengesizliğinin sebebinin bana benzemeye başlaması olmadığını ilk fırsatta sarışına söyleyebilseydim...

"Benimle oyun oynamayın. Aksi takdirde kendime hâkim olmam," dedim.

Sadece başını sallamakla yetindi ve deponun karanlık bir bölümüne girdik. Işıklar açılınca kaşlarımı çatarak duvarlardaki fotoğraflara baktım. Hepsi Mayıs'a aitti. Bebekliği, çocukluğu, tüm okul yılları... Bütün hayatı duvarlardaydı. Bazı fotoğraflarda ben ve bizim tayfa da vardık.

"Testi geçtin, Meriç Soyal. Şimdi sana her şeyi en baştan anlatacağım. Hatta bir kısmını izleyeceksin. Bazı yazılar okuyacaksın. Başka fotoğraflara bakacaksın. Hepsinden sonra beni daha iyi anlayacaksın. Belki bana yardım edecek, belki de buradan çekip gideceksin. Ama bilmen gereken bir şey var; sen ne karar verirsen ver, anlatacaklarımdan sonra kızımı almadan hiçbir yere gitmeyeceğim. İster yardımınla olsun ister zararınla. Buradan gitmemiz gerekiyor. Onun varlığını öğrendiler ve bulmaları an meselesi."

Final

Grinin orta noktasında buluşalım seninle,
Siyahla beyazımız karışsın ve değişelim birlikte!

Kendini Pars Müller olarak tanıtan adama anlamsızca bakıyordum. Söylediği her bir kelime kafamda tekrar tekrar dönüp duruyordu. Peki, tüm bu öğrendiklerimden sonra ne olacaktı?

Öğreneceklerimin ağırlığıyla ne yapacaktım? Bu ağırlığı kendi ellerimle Mayıs'a mı yükleyecektim? Kendime bir sözüm vardı, onu çiğneyip Mayıs'ı üzecek miydim?

"O, buna hazır değil," dedim. "Her ne öğreneceksem, bunları ona sıradan bir şeymiş gibi söyleyemem."

İlk kez kendimden emin değildim ve ilk kez bunun sonunun nereye gideceğini tahmin etmekte zorlanıyordum. Bir insan, hayatındaki doğruların aslında yalan olduğunu öğrendiği an en kötü çöküşü yaşardı. Benim de hayatım mükemmel değildi ama sonunda geldiğim yer hayal bile edemeyeceğim kadar güzeldi. Bu güzel yere gelmemin sebebi olan kişinin hayatı berbat bir yere giderse, bu da hayatın bana en iğrenç yüzünü göstermesi olacaktı.

"Ne oluyor lan burada? Meriç nerede?"

İçeriden gelen sesleri duyunca beynimden vurulmuşa döndüm.

"Siktir!" deyip odadan hızlı bir şekilde çıktım. Ediz, Rüzgâr, Burak ve Aras gelmişlerdi ve adamlara saldırmaya hazır görünüyorlardı. Çaresize derin bir nefes aldım.

Şimdi ne olacaktı?

Aras'tan

Önümde duran monta düşünceli bir şekilde bakıyordum. Meriçlim'in okuduğu notu tekrar cebine koyduğunu görmüştüm. Ve o cep şu an tam karşımdaydı.

Derin bir nefes aldım ve elimi sağ cebine soktum. Kâğıdı açıp hemen fotoğrafını çektim ve notu yerine koyup fotoğrafı incelemeye başladım. Meriçlim yine bir işler karıştırıyordu ve başına bir iş gelmesine engel olacaktım. İşin içinde Mayıs varsa durum sandığımdan daha ciddi olabilirdi.

"Ne yapıyorsun lan?"

Ediz'in sesiyle yerimde resmen sıçradım. "Ne sinsi sinsi geliyorsun lan? Sinsirella!"

"Hiç çekemeyeceğim seni, acayip uykum var," dedi.

Onunla uğraşmaktan hızla vazgeçtim, çünkü uykusu varken çekilmez bir insan oluyordu.

"Bu arada, yarın bir işim var ve hepiniz benimle geliyorsunuz," dedim.

"Kızlar?" diye sordu.

Onları bu işe bulaştırmak istemiyordum. "Onlar olmaz. Sen, ben, Rüzgâr ve Burak gideceğiz."

Meriç'ten

"Ne bakıyorsun lan? Ayı mı oynuyor?" dedi Aras'ın karşısındaki adam.

Aras sinir bozucu bir şekilde sırıtarak kafasını yana eğdi ve adamı süzdü. "Biraz kıvırtırsan tam olacak biliyor musun?" dedi.

Olay büyümeden araya girmem gerekiyordu. Hızlı adımlarla ilerledim ve adamlarla bizimkilerin

arasına girdim. Çocuklara, "Sizin ne işiniz var burada?" dedikten sonra cevap beklemeden adamlara döndüm. "Arkadaşlarımla iyi geçinin bence. Geçen geceki gibi olsun istemem," dedim.

Bir tanesi sırıttı. "Tehdit mi ediyorsun sen bizi ufaklık?" deyip gülmeye devam etti.

"Ufaklığımı görürsen tehdidimi yutarsın ama nasıl olacak o iş?" dedim. Kendimi tutmaya çalışıyordum ama insanlar kendi aralarında anlaşmış gibi üstüme üstüme geliyorlardı ve ben patlama anımdan korkuyordum.

"Meriçlim'i bulduk lan!" diye bağırdı Aras.

Dönüp ona bakmadım, çünkü bunu yaparsam sinirimi ondan çıkaracaktım ve bunu yapmak istemiyordum.

"Lan az ciddi ol," diye uyardı onu Rüzgâr.

Karşımdaki adam, "Bana bak, ağır konuşuyorsun! Dediklerini sana yedirmek istemiyorum," dedi.

Adamı artık ciddiye alma durumum kalmamıştı, çünkü Aras önüme geçmişti. "Ne diyorsun lan sen Meriçlim'e?" deyip adama kafayı gömdü.

Adam yere düşerken Rüzgâr şaşkınlıkla, "Bunu neden yaptın şimdi?" diye sordu.

Aras kaşlarını çatarak ona baktı. "Ciddi ol dedin."

Yere düşen adam toparlanıp kalktı, tam Aras'a vuracaktı ki Pars Müller ona engel oldu. Adamın yumruğunu havada yakaladı ve ters çevirdi. "Ben sana böyle bir şey yapman için emir verdim mi?" dedi sert bir sesle.

Adam acıyla kıvranırken, "Onlar başlattılar, Pars Bey, ben bir şey yapmadım."

"Ama yapacaktın!" diye gürledi Pars Müller.

Aras bana yaklaştı, yüzünde bariz bir şaşkınlık ifadesi vardı. Kulağıma eğilip, "Bu adamın Mayıs'la bir ilgisi var mı?" diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Acaba Ediz mi söylemişti? "Nereden çıkardın bunu?" diye sordum.

Aras önce Pars Müller denilen adama, sonra bana baktı. "Sinirlenince Mayıs da böyle oluyor. Bir an sanki karşımda Mayıs belirdi ve daha önce izlediğim bir filmmiş gibi onu izledim. Söylemek istediğin bir şey var mı, Meriç?"

Arasın bu tavrı nadiren ortaya çıkardı ve çıktığı zaman kolay kolay da kaybolmazdı.

"Mayıs'ın babasıyım çünkü."

Pars Müller'in konuşmasıyla gözlerimi kapattım. Bu işin içinden nasıl çıkacağımı merak ediyordum.

"Teyzesiyim desen daha çok inandırıcı olurdun he," dedi Burak gülerek.

Gözlerimi açtım ve Aras'ın yüz ifadesine baktım. Sorusunun cevabını almıştı. Rüzgâr, Burak'ın sözüne gülerken, Ediz ciddi bir şekilde Pars Müller'e bakıyordu.

"Hepinizi tanıyorum. Rüzgâr, Ediz, Aras ve Burak. Kızımın hayatında kim varsa hepsini tanıyorum. Neler yaşamış olduğunu biliyorum. Ve şu an ne kadar mutlu olduğunu da. Benim ortaya çıkışımın onun çöküşüne sebep olacağının da farkındayım. Ama bunu onun için yaptım ve yapmaya devam edeceğim. Siz gelmeden önce Meriç'e her şeyi anlatmak üzereydim, çocuklar. Sizin de gelmeniz iyi oldu," dedi Pars Müller. Hepimizi tek tek baktı. Az önce çıktığımız odaya doğru yürümeye başladı. "Beni takip edin."

Bizimkiler şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. İlk kendine gelen Rüzgâr oldu ve bana bağırmaya başladı. "Bize ne zaman söylemeyi düşünüyordun acaba? Kendi başına iş yapmayı bırak artık!" dedi ve omzuma çarparak yanımdan geçti.

"Bu konu fazla hassas Meriç, bize söylemeliydin. Eskiden hep bu yüzden kaybettin. Umarım bu defa kaybetmezsin."

Aras'ın ağır sözleri karşısında hiçbir tepki veremeden sustum. Aras da yanımda geçip Rüzgâr'ın peşinden ilerledi.

"Olan olmuş artık, sıkma canını. Şimdi ne yapa-

biliriz ona bakalım," dedi Ediz.

Burak yanıma gelip elini omzuma koydu. "Gidelim ve her şeyi öğrenelim."

Başımı olumlu anlamda sallayıp yürümeye başladım.

Artık ne olacaksa olsundu.

Meriç'in Doğum Günü Sabahı

Kafamın içinde durduramadığım bir ses sürekli tekrar ediyordu.

'Mayısın üzülmemesi için ne yapacaksın?'

Ve ben ne yaparsam yapayım bu sorunun cevabını bulamıyordum.

Öğrendiklerimden sonra hiçbir şey söylemeyip o odadan çıkmıştım. O kadar ağır şeyler yaşamıştı ki adam, kızının da bu durumdan etkileneceğini düşünmüştü.

Depodan çıktığımızda sabahın beşiydi. Aras, Rüzgâr, Ediz ve Burak peşimden gelmeye çalıştıklarında onlara engel olmuştum. Çünkü öğrendiklerimi sindirmeli, gözden geçirmeliydim. Bu konuda en büyük iş bana düşüyordu. Pars Müller, benim söylememi istiyordu Mayıs'a. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Birkaç gündür kendimi evime kapatmıştım. Ama sonuç elde var sıfırdı. Ve bugün doğum günümdü. Mayıs 00.01'de arayıp sevinçle kutladığı

anda her şeyi unutmuştum ama telefonu kapattıktan sonra her şey yeniden zihnime üşüşmüştü. Şu an içinde bulunduğum ruh hali iğrenç bir şeydi.

Mayıs da bir şeyler döndüğünün farkındaydı ama üstelemiyordu. Nasıl olduğumu görmek için dün uğramıştı. O, beni bu kadar düşünürken, benim onun için bir şeyler yapmak konusunda başarısız olmam akıl alır gibi değildi.

Zil çalınca ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. Bizim çocukları görünce içeri geri dönüp az önce kalktığım yere oturdum. Kapının kapandığını duydum. Bizimkiler salona girip oturdular.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ediz.

Yayıldığım yerden ona baktım. "Süper ötesiyim, kardeşim. Böyle iyilik olamaz," dedim.

Rüzgâr sıkıntılı bir nefes verdi. "Ne zaman söyleyeceğiz?"

"Benim söylemem daha doğru olacak, Rüzgâr. Tek başıma."

Rüzgâr itiraz etti. "Mayıs bunu sadece senden duyarsa bize kızmayacak mı sanıyorsun? Bırak biz de yanında olalım."

Karşı çıkmadım. Çünkü hangisinin doğru olduğunu bilmiyordum. "Tamam," diye mırıldandım. "Kızların haberi var mı?"

Birbirlerine baktıkları sırada zil bir kez daha

çaldı. Burak kapıyı açmaya gitti ve yanında kızlarla geri döndü. Kızları görünce sıkıntılı bir nefes verdim.

Sıla tam karşımda durdu. "Bu doğru mu, Meriç? Lütfen yalan de, şaka de!" Sesi son derece üzgün çıkmıştı.

"Keşke istediğin cevapları verebilseydim ama üzgünüm Sıla, hepsi doğru," diye cevapladım onu.

Sıla koltuğa oturup gözyaşlarını sildi. Onun bu haline içim gitti. O, bu hale geliyorsa Mayıs'ın vereceği tepkiyi gerçekten düşünemiyordum.

"Ailesiyle konuştunuz mu? Belki yalandır? Adam oyun oynuyordu?" dedi Bengü.

"Babasıyla konuştuk," dedi Aras. "O da adamın söylediklerinin aynısını anlattı."

Evet, konuşmuştuk. Hatta Barbaros Amca'yla büyük bir kavga etmiştik. Allah'tan Beren Teyze yanımızda değildi, çünkü hamileydi ve çok üzülürdü.

"Ne zaman söylüyoruz?" diye sordu Sıla.

Başımı çevirip ona baktım. Kendinden emin bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. "Bugün söylüyoruz," dedim ve ayağa kalktım.

"Bugün senin doğum günün. Mayıs hazırlık yapmaya çoktan başladı, Meriç. Bu, beklemediği bir şey olur," dedi Deniz.

"Dediğimi duydunuz. Ertelemenin anlamı yok.

Kimsenin beklediği bir şey değildi bu zaten," deyip salondan çıktım. Odama girdiğimde derin bir nefes verdim. Aynanın karşısına geçip kendime bakmaya başladım. Orada ne kadar kaldığım hakkında bir fikrim yoktu. Arkamdan gelen sesi duyunca yerimde kapıya döndüm.

"Meriç?"

"Ne işin var burada, Deniz?"

"Ormanda çadır kurduğumuz gece Ediz size bir şey söyledi mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ediz o geceki oyunu neden düzenlediğini söylemişti. Deniz'in benden hoşlandığını düşünüyordu, hatta bunu Rüzgâr'ın yanında söylemişti ve bu da ikisinin kavga etmesine sebep olmuştu. Sinirim bozulduğu için tepki vermemiş, yanlarından ayrılmıştım.

"Evet. Senin benden hoşlandığını düşünüyor ama merak etme, böyle bir şey olmadığını Rüzgâr ona gösterdi," dedim. Zaten başımda bir sürü dert vardı, bir de bunlarla uğraşamayacaktım.

"Rüzgâr'la ayrıldık ve size söylemek için doğru zamanı bekliyorduk. Ama o zaman bir türlü gelmedi. Ben de şimdi söylüyorum," dedi.

"Bu durumun benimle ilgisi ne? Tamam, ayrıldınız, eyvallah. Ama bundan daha büyük bir mesele var. Mayıs-"

Lafımı bitiremeden Deniz sesini yükseltti. "Yeter! Hep Mayıs, her şeyin başında hep o geliyor. Bıktım artık tamam mı? Onu düşünmen, onun için çabalaman canımı yakıyor. Ben seni seviyorum, Meriç Soyal. Bu yüzden Rüzgâr'dan ayrıldım. Artık ne olacaksa olsun."

En yakın dostumun sevdiği kız beni mi seviyordu şimdi? Ve benim canımdan çok sevdiğim sarışınımı bilmesine rağmen?

"Rüzgâr'ın haberi var mı?" diye sordum.

Gözyaşlarını silip bana doğru yaklaştı. "Hayır. Ayrılma nedenimizi bilmiyor. Dinle Meriç, ben seni gerçekten çok seviyorum. Başta arkadaşım olduğun, kardeşim gibi gördüğüm için sürekli seni düşündüğümü sanırım ama gerçek öyle değilmiş. Ben sana âşık olmuşum. Lütfen beni Selin'le bir tutma. Ben farklıyım, inan bana."

"İstediğin kadar farklı ol, istersen beni kendinden çok sev, benim için hiçbir önemi yok. Benim hayatımda Mayıs var. Her anımda o var. Onu seviyorum. Onun mutlu olması için çabalıyorum, çünkü onun tek bir gülümseyişi benim için dünyalara bedel. O varsa ben varım. O yoksa her şey anlamını kaybeder. Şimdi, sen buraya hiç gelmedin ve bu konuşma hiç yapılmadı, tamam mı?"

Onu üzmemek için kendimi sakin bir şekilde ifade etmeye çalışmıştım. Umarım söylediklerimi

ciddiye alırdı. Yoksa gerçekten hiç düşünmeden onu kırardım.

İtiraz eder gibi başını iki yana salladı. "Hayır! Ben seni çok seviyorum! İlk defa böyle bir şey hissediyorum," dedi ve ani bir hareketle dudaklarıma yapıştı. Onu hızla geri ittim.

Elini kalbinin üzerine koydu ve gülümseyerek, "Kalbim yerinden çıkacak şimdi," dedi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdım tüm sinirimle. "Şimdi ne farkın kaldı Selin'den ha?"

"Ben sana söyleyeyim, Meriç," dedi Sıla.

Hepsi kapının ağzındaydı. Rüzgâr da...

Sıla, Deniz'e yaklaştı. "Ya da söylemekle uğraşmayayım, direkt göstereyim," dedi ve üzerine atladı.

Ediz araya girip Sıla'yı ondan uzaklaştırdı. "Bunu nasıl yaparsın? Nasıl ya nasıl?" diye bağırdı Sıla.

Deniz yaptığıyla gurur duyuyormuş gibi sırıtarak bakıyordu. "Onu seviyorum," dedi inatla.

Bakışlarımı Rüzgâr'a çevirdim. Gözlerindeki hayal kırıklığını görmemek mümkün değildi.

Bengü, "Deniz, bize şaka yaptığını söyle de bitsin bu işkence," dedi.

Deniz bana baktı. "Onu öptüm ve hissettiğim duygu gerçekti. Üzgünüm, böyle öğrenmenizi istemezdim."

Sıla önce bana, sonra Deniz'e baktı. "Evet, zorla öptüğünü gördük. Sana gerçekten inanamıyorum! Defol git buradan!"

Deniz omuz silkti ve kapıya doğru yürümeye başladı. Yanından geçeceği sırada Sıla onu durdurdu. "Sen, Selin'le aynısın kızım. Hiçbir fark yok aranızda, bunu o aklına kazı. Ve eğer bundan Mayıs'a bahsedecek olursan seni elimden kimse alamaz, bunu da bilmiş ol," deyip onu itti.

"Bu kadar pislik olduğunu hiç anlayamamışım. Oysa çok özel biri olduğunu düşünmüştüm. Şimdi git buradan!"

Rüzgâr'ın sözlerinden sonra Deniz'in yüzünden bir şaşkınlık geçti. Tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Yatağımın üzerine oturup bizimkilere baktım. Gönül işlerinde en şanssız olanımız Rüzgâr'dı. Onun adına üzülüyordum. Bir yandan da yaşadıklarına seviniyordum, çünkü bu tecrübeler ileride daha iyi seçimler yapmasını sağlayacaktı. Ona bakarak, "Özür dilerim," dedim. Bu iki kelimeyi nadiren kullanırdım.

"Senin suçun yok kardeşim, sıkma canını. Bende var bir bahtsızlık. Her defasında aynı şey oluyor. Başlayacağım aşkına da sevgisine de. Yok ulan, bundan sonra yok yani. Kimse girmeyecek hayatıma, istemiyorum."

Ediz elini Rüzgâr'ın omzuna koydu. "En azından kimin ne olduğunu görüyorsun, kardeşim."

Rüzgâr bana döndü. "Boş verin şimdi. Mayıs'a bugün mü söylüyoruz?" diye sordu.

Mayıs'tan

Kutlama için seçtiğimiz mekâna gelmiş, süslemeleri kontrol ediyordum. Her şey çok güzel olmalıydı. Çünkü bugün Meriç'in doğum günüydü. Üstelik bu aralar morali çok bozuktu ve ben de düzelmesi için elimden geleni yapacaktım.

Bizimkiler Meriç'te oldukları için onlardan haber bekliyordum. Güzel bir sürpriz yapmayı düşünüyordum ama konu Aras olunca bu pek mümkün olmuyordu.

"Güzellik!"

Sıla'nın sesiyle arkama döndüm. Gülerek ona baktım ve yanıma geldiğinde yanağından öptüm. "Sıla ya, nasıl olmuş? Beğenir mi? Aras söyledi değil mi? Ya of, gitti sürpriz!"

Sıla gülümsedi. "Meriç'in sadece bir şeyler yaptığından haberi var, ne olduğundan haberi yok. Ve mükemmel olmuş, kızım! Şu fotoğraflarınıza bakar mısın! Çok iyi düşünmüşsün."

Sahnenin perdelerinde fotoğraflarımız asılıydı. Etrafta gri balonlar uçuşuyordu ve her masanın üzerinde Meriç'in yüzünün maskesi – tabii ki bunu Aras düşünmüştü – vardı.

Gülerek Sıla'ya baktım. "Maskelere ne diyor-

sun?"

Sıla kahkaha attı. "Aras çok iyi düşündü bunu. Meriç bayılacak!"

İmasını anlamıştım ama şu an hiçbir şey moralimi bozamazdı.

Bengü koşarak bize doğru geldi. "Hazırlanmadınız mı siz hâlâ? Hadi! Hadi!"

Sılay'la benim kollarımıza girip kulise yönlendirdi. "Deniz nerede?" diye sordum elbisemi çıkarırken. Sıla'yla Bengü'nün birbirlerine baktıklarını görünce kaşlarımı çattım.

"O gelemeyecek ya, önemli bir işi varmış," dedi Bengü.

Ona doğru döndüm. "Ciddi misin? Kötü oldu bu," dedim.

Sıla, "Boş ver, biz eğlenmemize bakalım," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Bir şey mi oldu?"

"Rüzgâr'la ayrıldılar," dedi Bengü.

Gözlerimi kocaman açtım, şaşkınlıkla kızlara bakıyordum. "Oha! Neden?"

Sıla beni aynanın önüne doğru çekiştirdi. "Mayıs, bunu sonra konuşuruz. Daha hazırlanmadın bile. Bugün Meriç'in günü, ona odaklan."

"Bu, burada kalmaz he!" deyip elbisemi kutusundan aldım.

Saat 8'e gelmek üzereydi ve biz ancak hazırla-

nabilmiştik. İçeriden sesler geldiğini duyuyordum. Eski okuldan ve şu an gittiğimiz okuldan tanıdığımız kişileri çağırmıştık. Yani Ediz çağırmıştı. Çünkü aramızda iş bölümü yapmıştık ve davet kısmı ona düşmüştü. Meriç'i buraya getirme görevi Aras'taydı. Mekânı süsleme kısmını kızlarla halletmiştik. Rüzgâr ve Burak da mekânı ayarlamıştı. Herkes görevini başarıyla tamamlamıştı. Meriç mutlu olursa başarımız taçlanmış olacaktı.

"Ben bu elbisenin içinde rahat değilim. Kilo aldım!" diye söylendi Bengü.

Gülümseyerek arkasına geçtim ve sıkmış olduğu bağcıkları biraz gevşettim. "İşte bu kadar," dedim. "Şimdi rahat mısın?"

Bana doğru dönüp sıkıca sarıldı. "Hayatımı kurtardın."

Ondan uzaklaşırken, "Abartma lütfen," dedim ve aynanın karşısına geçtim. Gri, askılı, uzun bir elbise giymiştim. Saçlarımı açık bırakmış, omuzlarımdan aşağı dökülmesine izin vermiştim. Aşırı makyaj yapmaktan kaçınmıştım. Göz kapaklarıma toprak rengi tonlarında far, dudaklarıma da nemlendirici sürmüştüm.

"Mayıs, rimel sür!" dedi Sıla.

Bininci kez yaptığı öneriyi bu kez kabul edip kirpiklerime rimel sürdüm.

Sıla siyah bir elbise giymişti. Kısa elbisesi vü-

cudunu tamamen sarıyordu. Saçlarını maşalamış, ağır bir makyaj yapmıştı ve gerçekten çok güzel görünüyordu.

Bengü'nün mini elbisesiyse bordoydu. Saçlarını topuz yapmıştı. Onun da makyajı çok hafifti.

"Bana bakın, benden güzel olmamanız lazımdı. Çıkartın o elbiseleri ve eşofman giyin," diye söylendim.

İkisi de kıkırdarken Sıla, "Çok beklersin," dedi.

Ciddi bir ifadeyle onlara baktım. "Şaka yapmıyordum!" dedim.

Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Nasıl ya?" dedi Bengü.

Tuttuğum kahkahamı serbest bıraktım. "Şaka be! Çok güzel görünüyorsunuz."

"Bence Meriç seni görünce doğum gününü falan unutacak," dedi Bengü.

Kapı açıldı ve bizimkiler içeri girdiler. "Hepiniz çok güzel olmuşsunuz," dedi Rüzgâr.

Ona baktım. Canını sıkan bir şey olduğu belliydi ve bunun Deniz'le ilgili olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Peki, ben nasılım?" diye sordu Dolunay.

O da yeni gelmişti. Bebek mavisi kısa bir elbise giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Fazlasıyla hoş görünüyordu.

"Oldukça güzel," diye mırıldandı Burak. Bakışları doğrudan Dolunay'a kilitlenmişti. Sanki söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi toparlandı. "Bizim kızlara ne yaptınız siz ya?" diye geveledi.

Ben gülerek ona bakarken, Ediz, "Aras mesaj attı, yaklaşmışlar. Hadi içeri geçelim," dedi.

Parti alanına döndüğümüzde gözlerime inanamadım. Tıklım tıklım dolmuştu.

Burak sahneye çıkıp mikrofonu aldı. "Arkadaşlar, Meriç birazdan burada olacak. Ona göre hazırlıklı olalım," dedi.

Burak'ın uyarısıyla ışıklar kapatıldı. Karanlıkta beklerken kapının açıldığını duyduk.

"Bu mu sürpriz şimdi? Kapkaranlık!" diye söylendi Meriç.

Aras kapıyı kapattığı anda üzerimde bir spot yandı. Hemen ardından da Meriç'in üzerindeki spot yandı. Gülümseyerek ona baktım. Üzerinde beyaz bir gömlek, gri bir ceket vardı. Ona doğru ilerlemeye başladığımda o da bana doğru yürüdü. Karşı karşıya geldiğimizde, "İyi ki doğdun kalbim," deyip ona sıkıca sarıldım.

Işıklar açıldı ve herkes, "İyi ki doğdun, Meriç!" diye bağırdı.

Konfetiler patlarken ondan uzaklaştım. Elinden tutup sahneye doğru yönlendirdim. Sahneye

çıkmamızla birlikte ıslık ve alkış sesleri yükselmeye başladı. Meriç ne olduğunu anlamayarak bana baktı.

"Sesimizin kötü olduğunu herkese göstermek istedim," dedim o ilk zamanları hatırlatarak. Önümüzdeki mikrofonlara bakıp Meriç'e döndüm. O da sandalyenin üzerindeki gitarı aldı ve Uğur Akyürek'ten Aşk İzi'ni çalmaya başladı. Şarkıyı birbirimizin gözlerine bakarak söyledik. Seslerimizin karışması kulağıma öyle güzel geliyordu ki, mutluluğun tarifi gibiydi.

Şarkı bittiğinde Meriç belimden tutup beni kendine çekti. "Seni seviyorum sarışınım ve hep seveceğim. Ne olursa olsun," deyip kalbini gösterdi. "Burada olacaksın." Sonra da dudaklarımı dudaklarıyla kapattı.

Biz sahneden indiğimizde pastası getirildi. Bir yandan da doğum günü şarkısı çalıyordu.

"Çikolatalı değilse yemem," dedi şımarık bir çocuk edasıyla.

Mumları üfleyecekken onu uyardım. "Dilek tut!"

"Dünya kadar Haribo dile!" diye bağırdı Aras.

Meriç dönüp bana baktı. "Benim dileğim yanımda zaten," dedi ve mumları üfledi.

Alkış sesleri yükselirken Meriç'e ilk sarılan ben

oldum. Geri çekildiğimde kalabalığa döndü. "Arkadaşlar, geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim ama hepinize sarılmamı beklemeyin," dedi.

Kahkahaların arasında mikrofonun cızırtısı duyuldu. Ne olduğunu anlamak için o tarafa döndük. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Deniz sahnede ne arıyordu?

"Merhaba, beni dinler misiniz?" dedi sallanarak. Sanırım sarhoştu.

"Ne işi var bunun burada?" diye söylendi Sıla.

"Hani arkadaşımız ya Sıla, ondan olabilir mi?" dedim şaşkınlıkla.

Sıla sinirle sahneye doğru ilerlemeye başladığında Deniz de konuşmaya başladı.

"Mayıs! Meriç'e âşığım ben! Çok seviyorum, biliyor musun? Belki senden bile çok!"

Duyduğum şeyi algılamaya çalıştım. *Meriç'e âşığım ben...* "Ne?" diyebildim.

"Doğru duydun! Bak, fotoğrafımız bile var," dedi ve elindeki fotoğrafı bana doğru salladı.

Hızla sahneye ilerleyip fotoğrafı elinden aldım. Doğru söylüyordu, öpüşmüşlerdi. "Zorla mı öptün onu?" diye bağırdım.

Deniz sorumu umursamadı ve hayatımı değiştirecek olan kelimeler döküldü dudaklarından.

"Sen evlatlıksın. Ailen sandığın kişiler senin ger-

çek ailen değiller. Meriç de o çok kıymetli arkadaşların da biliyorlardı. Sana söylemediler!"

Ne duyduğumu idrak edemedim. Sen evlatlıksın... Evet, bunu söylemişti. Sen evlatlıksın. Bana mı söylemişti bunu? Kastettiği ben miydim?

Meriç omuzlarımdan tutup beni hafifçe sarsti. "İyi misin?"

Ellerinden kurtuldum. "Doğru mu söylüyor?" diye bağırdım gözlerine bakarak. O gözlerde öyle bir ifade vardı ki... Doğruydu. Meriç biliyordu. "Benden sakladınız mı bunu?"

"Mayıs, düşündüğün gibi değil bak biz-"

Sıla'nın sözünü hızla kestim. "Deniz şaka yapıyor değil mi? Beni kandırıyor. Ailem beni kandırmadı değil mi?" diye bağırıp gözyaşlarımı sildim.

Meriç'e, kardeşim dediğim insanlara baktım. Daha önce hiç görmediğim bir bakış vardı gözlerinde. Sıla bana sarılmaya yeltenince geriye doğru bir adım attım. Doğruydu, Deniz'in söyledikleri doğruydu!

"Bana hayatımın en iğrenç gününü yaşattığınız için teşekkür ederim! Ailem ve siz... Ne büyük yalancılarmışsınız!" deyip koşar adımlarla çıkışına doğru ilerledim. Dışarı çıkar çıkmaz şaşkınlıkla durdum. Ailem sandığım insanlar tam karşımdalardı. "Doğru mu? Ben sizin kızınız değil miyim?" diye bağırdım.

"Kızı-"

Babamın sözünü kestim. "O kelimeyi kullanma!" deyip gözlerimi kapattım. Boğazımda kocaman bir yumru oluşmuştu sanki. Boğulacak gibi hissediyordum. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. "Bunu bana neden söylemediniz? Bana resmen yalan söylediniz!"

"Her şeyin bir nedeni olduğunu biliyorsun. İzin ver her şeyi anlatalım," dedim *annem*.

Annem olduğunu sandığım kadına baktım, daha sonra gözlerim karnına kaydı. Özür dilerim, Ege. Böyle olmasını ben istemedim diye düşündüm.

"Hayatınızdan çıkıyorum. Doğacak olan *öz* oğlunuzla ilgilenin siz. Artık umurumda değilsiniz," dedim ve koşmaya başladım.

"Mayıs!"

Babamın arkamdan geldiğini anladığımda annemin sesi de kulaklarımı doldurdu. Durup onlara döndüm. *Annem* karnını tutmuş, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, gözleri hüzün doluydu. Ona bunu yapmaya hakkım yoktu, iki can taşıyordu o. Bencilliğin sırası değildi.

"Seni seviyorum, *anne!* Bu hep aklında olsun ve Ege'ye iyi bak," dedim ve bu kez daha hızlı koşarak onlardan uzaklaştım.

Deniz kenarına geldiğimde banklardan birine oturdum. Gözyaşlarım bir an olsun durmuyordu. Tüm hayatım bir yalandan ibaretti. Kimdim ben? Annem babam neredeydi? Beni neden istememişlerdi? Kimdim ben?

Gözyaşlarımı silip derin bir nefes aldığımda yanıma birinin oturduğunu hissettim. Kim olduğuna bakmak istemedim.

"İyi misin?" diye sordu bir erkek sesi.

Başımı çevirip kim olduğuna baktım. Mavi gözlü bir adam bana bakıyordu. "Değilim ve uzun bir süre de iyi olmayı düşünmüyorum. Hatta hiçbir zaman iyi olmayı düşünmüyorum," dedim.

Yanımdaki adam gülünce yanağında oluşan çukura gözüm takıldı. Yakışıklı bir adamdı ve babamın yaşlarında görünüyordu.

"Neden onları dinlemedin?"

Beni tanıyor muydu yani? Kaşlarımı çattım. "Sen kimsin?"

"Ben, senin babanım, Ezgi."

Kan beynime sıçradı. Ayağa fırlayıp karşısına dikildim. "Neden şimdi? Neden şu an hayatımın içine ediyorsun? Yeni toparlanmaya başlamıştım ben. Kendimi yeni bulmuştum. Neden şimdi, neden? Hayatımda en boktan anlarını yaşarken neden çıkmadın karşıma? Kendimi kaybettiğim-

de, kaybolduğumda, hiçbirinde yanımda yoktun. Büyüdüm ben, on yedi yıldır neredeydin? Neden yaptın bunu bana?" Sustum ve gözlerinin içine baktım. "Beni bu kötü dünyaya neden getirdiniz?"

Ayağa kalkıp karşımda durdu. Uzun boyluydu, yüzünü görmek için başımı kaldırmam gerekti.

"Her şeyin cevabı var. İnan bana. Benimle gelirsen tüm cevapları alacaksın."

Peki, ben buna hazır mıydım? Cevaplarımı bulmaya gidecek miydim? Canım bu kadar acıyorken nasıl gidebilirdim?

"Canım acıyor benim. Ne yapacağımı bilmiyorum ve sanırım hazır değilim," dedim. Ağlamam şiddetlenince, ilk defa gördüğüm adam bana sarılmaya kalktı ama izin vermedim.

"Doğduğun yere, Almanya'ya gel benimle. Belki canının acısını hemen dindiremem ama her şeyi öğrenmeni sağlayabilirim."

Gidecek kimsem kalmamıştı. Ailem bildiğim insanlara, benden her şeyi gizleyen arkadaşlarıma tekrar güvenemezdim. Tek başıma karar verip yola öyle devam etmem gerekiyordu.

"Cevapları öğrendikten sonra gitmek istersem karşı çıkmak yok ama tamam mı?" dedim.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Peki, doğru kararı mı vermiştim? Cevapları ailem sandı-

ğım insanlardan duymam daha iyi olmaz mıydı? İlk defa kendi başıma bir karar veriyordum ve umarım bundan pişman olmazdım.

"Tamam," dedi. "Karşı çıkmak yok."

Banka tekrar oturdum. "Ne zaman gideceğiz?"

"Yarın sabah."

"Küçük bir işim var. Bir yere uğrayabilir miyiz?" deyip ona baktım.

Kafasını olumlu anlamda salladı. Beraber yürümeye başladık.

"İçimdeki bu acı geçecek mi?" diye sordum.

"Alışman için elimden geleni yapacağım."

"İçim yanıyor ve her nefeste daha çok yanıyormuşum gibi hissediyorum," deyip durdum ve ağlamaya başladım. Tanımadığım, kokusu yabancı olan ama biyolojik babam olduğunu iddia eden adam bana sıkıca sarıldı. Kollarım istemsiz bir şekilde bedenine dolandı. İçimde koca bir boşluk sızladı sanki.

"Biliyorum. Çok yabancı olduğun bir acıyla baş etmeye çalışıyorsun. Ama korkma, olur mu? Ben elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Keşke en başında bunu yapmış olsaydın. Bu durumlara gelmezdik belki de."

***

Arabadan inmeden önce ona baktım. "Biliyor musun burayı?" diye sordum.

"Biliyorum. Gri: Değişim," dedi.

"Kâğıt kalemin var mı?"

Torpido gözünden aldığı not defterini ve kalemi bana uzattı. "Birazdan dönerim," deyip arabadan indim.

Meriç'le her zaman oturduğumuz yere ilerleyip yere oturdum ve defteri açıp yazmaya başladım.

Merhaba, gözlerinde kendimi bulmama yardım eden adam. Bugün doğum günün, bugün benim en güzel duygularımın doğum günü. Aynı anda en kötü duygularla tanıştığım gün. Bugünü mutlu bir şekilde seninle bitirmek isterdim ama olmadı. İyi ki doğdun benim kaybetme günüm, iyi ki doğdun defalarca kazandığım savaşım. Seni her şeyden çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Bana en acı anlarımı yaşatmış olsan da seninle geçirdiğim her saniye buna değerdi, sana değerdi be kalbim. Bize değerdi.

Canım acıyor, Meriç. Senin yanında olmak varken, ben senden uzaklaşmaya çalışıyorum. Sen bu kâğıt parçasını okurken ben nerelerde, ne hisler içinde olacağım bilmiyorum. İnan hiçbir şey bilmiyorum. Beni arama sakın, çünkü bulamazsın. Ben kendimi yavaş yavaş kaybediyorum. Doğru okuyorsun Meriç, bulduğumu sandığım kendimi

kaybediyorum. Mayıs'ı hissedemiyorum. Ezgi'nin çığlıklarıyla baş başa kaldım. Ezgi korkuyor, Meriç, Ezgi paramparça ve ne yapacağını bilmiyor.

Hayatında hiç görmediği biri çıkıp 'ben senin babanım' diyor. Yaşayacağım hisleri umursamadan hem de. Ama bana sebepleri olduğunu söyledi. Eğer sebepleri canımı yakarsa tek başıma kalacağım bu hayatta, çünkü siz de bana yalan söylediniz, gerçeği benden sakladınız. Size de güvenemem artık. İstesem bile yapamam.

Ben gidiyorum Meriç, gerçekleri öğrenmeye gidiyorum. Ezgi'yi büyütmem lazım, çünkü her geçen saniye boşluğa doğru kendini atmaya çalışıyor ve işin kötü tarafı, ben buna engel olamıyorum. Gidiyorum diye üzülme sakın, sana yaşadığımız anıları bırakıyorum. Gülüşlerimizi bırakıyorum.

Ve en önemlisi sana Mayıs'ı bırakıyorum.

Yokluğum değişmene sebep olmasın. Sen hep benim tanıdığım Meriç olarak kal ama kendim için aynı şeyi söyleyemem. Dostlarıma iyi bak, özellikle Sıla'ya, çünkü o nefret eder yalnız olmaktan.

Rüzgâr'a da iyi bak, Deniz'den dolayı kendini suçlu hissediyordur.

Aras'ı söylememe gerek var mı, Meriçlim? O ne kadar eğlenceliyse, üzüntüsünü de o oranda yaşar, toparlanması uzun sürer bilirsin. Bu yüzden ona kızma, çünkü o en çok sana değer veriyor.

Ediz'in yanında olacağını biliyorum, sen ne yaparsan yap, o da senin yanında durmaktan çekinmeyecek.

Güney'e her şey için teşekkür ettiğimi söylemeni istiyorum. Bana çok yardım etti, hakkını ödeyemezdim ve yine haklı olan o çıktı.

Burak'a söyle, boş versin o kızı, önünde kocaman bir gelecek var.

Bengü'nün yanında bir süreliğine Deniz'den bahsetmeyin, çünkü en yakın arkadaşının böyle bir şey yapması en çok onu üzmüştür.

Dolunay'a karşı ilk başlarda ön yargım olsa da o mükemmel bir kız, lütfen onu fazla sıkma.

Ve Deniz, ona hayal kırıklığımı bırakmaktan başka bir şey yapamam. Ama onun da doğru bir yol bulacağına eminim ve gidiyorum diye onu suçlamayın, tek sebebim o değil çünkü.

Sana geldi sıra Meriç, ben hayatından gidiyorum diye sakın saçma sapan hareketlerde bulunma. Hayatımızın tekrar birleşeceğine inanıyorum ben. Ve eğer dayanamaz bir hale gelirsen gökyüzüne bak, geçmezse denize bakıp anlat içinde ne varsa, yine de geçmezse gözlerini kapatıp şu sözleri söyle; Yolumuzdan ayrılsak bile bizim aşk izimiz devam ediyor...